

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ КОЗОВЕТЕ НА СЪДБАТА

Част 6 от „Хрониките на Амбър“

Превод от английски: Ивелин Иванов, 1995

chitanka.info

ГЛАВА 1

Адски досадно е да се размотаваш в очакване някой да се опита да те убие. Но денят беше 30-ти април и както обикновено това не беше изключено. Известно време не бях съвсем сигурен за някои неща, но сега вече знаех кога точно да го очаквам. Преди доста размишлявах по въпроса, но вече всичко си пасваше. Трябваше просто да изчакам да се случи. Чувствах, че съм длъжен да разчистя всичко до последно.

Станах от леглото, отидох в банята, взех душ, измих си зъбите и прочие. Отново си бях пуснал брада, тъй че не се наложи да се бръсна. Из главата ми не се мотаеха разни загадъчни опасения, както на 30-ти април преди три години, когато се събудих с главоболие и известни предчувствия, отворих широко прозорците и отидох в кухнята, за да установя, че всички кранчета на газовата печка са отвинтени до дупка. Не беше дори като на 30-ти април преди две години в другия ми апартамент, когато пък се събудих преди изгрев-слънце от едва доловимата миризма на пушек и открих, че жилището е подпалено. И все пак сега гледах да не минавам точно под крушките на осветлението, в случай, че в тях бе сложено нещо запалително, и предпочитах да первам ключовете им, вместо да ги натискам плавно. Дотук моите действия не бяха предизвикали нищо необичайно.

Обикновено нагласявах кафе-машината още от предишната вечер с таймера. Тази сутрин обаче не исках да рискувам. Заложих една прясна доза и прегледах багажа си, докато чаках водата да заври. Всичко ценно за мен от това място бе събрано в два средно големи сандъка — дрехи, книги, картини, няколко инструмента, няколко сувенира и тъй нататък. Запечатах сандъците. В раницата ми се озоваха чисти дрехи, фланелка, интересна книга с меки корици и пачка пътнически чекове. На излизане оставих ключа на домоуправителя, за да може да пусне носачите. Сандъците щяха да бъдат оставени на съхранение.

Тази сутрин пропуснах джогинга.

Докато отпивах от кафето си, обиколих прозорците един по един, като на всеки от тях се спирах за щателен оглед на улицата под него (миналогодишната изненада беше човек с пушка), мислейки си за онзи първи опит преди седем години. Тъкмо си вървах по улицата през един слънчев пролетен следобед, когато някакъв огромен камион свърна към мен, наби спирачки и за малко не ме разстла по отсрещната тухлена стена. Едва успях да се хвърля встрани и да се претърколя. Шофьорът така и не дойде в съзнание. Всичко изглеждаше като една от тези смразяващи случайности, които понякога се намесват в живота на всеки от нас.

Но на същия ден през следващата година, докато се прибирах късно вечерта от апартамента на приятелката си, ме нападнаха трима мъже — единият с нож, а другите двама с по една водопроводна тръба в ръката. При това дори не бяха така добри да ми поискат първо портфейла.

Положих останките им пред входа на близкия магазин за плочи и въпреки че размишлявах дълго по въпроса на път за къщи, не открих нищо особено в това, докато не си спомних, че на следващия ден се навършва една година от случая с камиона. Сметнах го за странно съвпадение. Но когато на следващата година бомба, доставена ми по пощата, разруши половината от друг един апартамент, започнах да се чудя дали случайностите не започват да се превръщат в закономерност. Събитията през последвалите няколко години превърнаха съмнението ми в увереност.

Работата беше ясна като бял ден — някой бе твърдо решил да ме очисти и след всеки провален опит следваше едногодишна пауза. После всичко се повтаряше. Почти като в игра.

Но тази година на мен също ми се играеше. Основният проблем беше, че той (или тя, или то) все още не се беше появил на сцената, тъй като явно предпочиташе да действа тихомълком, с разни машинарийки или чрез подставени лица. Ще обознача въпросната персона с буквата „З“ (което в моя личен светоглед понякога се отнася до думата „загадка“, а друг път до „задник“), защото „Х“-ът е твърде изтърган, а не ми се ще да въртя из устата си разни местоимения със съмнителна достоверност.

Измих чашата и каничката от кафето и ги поставих на рафта. После взех раницата и потеглих. Мистър Мълигън го нямаше никакъв

или пък още спеше, затова преди да изляза на улицата, за да закуся в близкото бистро, оставих ключа си в пощенската му кутия.

Движението навън беше спокойно и всички превозни средства се държаха възпитано. Вървах бавно, като се ослушвах и оглеждах. Сутринта беше приятна и обещаваше един прекрасен ден. Надявах се да приключа бързо, за да мога да му се насладя, отдаден на лентяйство.

Добрах се до бистрото необезпокояван. Седнах до прозореца. Тъкмо когато келнерът се зададе, за да вземе поръчката ми, видях една позната фигура да се мотае по улицата — моят бивш състудент, след това приятел и колега, Лукас Рейнард. Висок 184 сантиметра, червенокос, красив въпреки (или може би точно затова) артистично счупения си нос, с глас и маниери на търговец, какъвто всъщност си беше.

Почуках по прозореца, той ме видя, махна ми, обърна се и влезе.

— Мърл, знаех си аз — каза той, приближавайки се към масата, след което ме стисна за рамото, седна и измъкна менюто от ръцете ми. — Щом те изпуснах у вас, си помислих, че сигурно ще си тук.

Той погледна към менюто и се зачете.

— Защо? — попитах аз.

— Ако ви трябва още време, за да изберете, ще дойда пак — каза сервитьорът.

— Не — отвърна му Люк и изреди една гигантска поръчка. Аз се включих след него. След което чух: — Защото си същество с навици.

— Навици ли? — попитах. — Та аз вече почти не се храня тук.

— Знам — отговори той, — но обикновено го правиш, когато си под пара. Като например преди изпити, или пък когато нещо те тормози.

— Хм — промърморих аз. Май че имаше нещо такова, макар да не го бях осъзнавал досега. Завъртях пепелника с гравираната на него глава на еднорог — умалено копие на другия, изработен от цветно стъкло и поставен зад вратата.

— Щом казваш, вероятно е така — заявих накрая. — Апропо, защо мислиш, че нещо ме тормози?

— Спомних си за оная твоя параноя около всеки 30-ти април. Май причината бяха два-три инцидента.

— Малко повече от два-три. Така и не ти разказах за всичките.

— Значи още вярваш в това?

— Да.

Той сви рамене. Сервитьорът се приближи и ни доля чашите с кафе.

— Добре де — съгласи се той накрая. — Днес случи ли ти се нещо?

— Не.

— Жалко. Надявам се това да не ти е размътило съзнанието.

Отпих от кафето си.

— Няма проблеми — отвърнах.

— Хубаво. — Той въздъхна и се протегна. — Виж, върнах се в града едва вчера...

— Добре ли пътува?

— Страхотно.

— Както и да е... Докато бях в офиса, научих, че си напуснал.

— Да. Преди около месец.

— Милър се опитал да се свърже с теб. Но тъй като телефонът ти бил откачен, не успял да ти се обади. Дори наминал няколко пъти, но те нямало.

— Много жалко.

— Иска да се върнеш.

— За мен въпросът е приключен.

— Защо не чуеш първо предложението, а? Брейди го изритват нагоре, а ти ставаш шеф на отдел „Дизайн“, плюс двацет процента повишение на заплатата. Каза ми да ти го предам.

Подсмихнах се под мустак.

— Всъщност не звучи никак зле. Но, както вече отбелязах, въпросът е приключен.

— О-хо. — Очите му блеснаха, докато ми се хилеше дяволито.

— Значи *наистина* имаш нещо уредено на друго място. Милър се чудеше дали е така. Добре, той ми каза, че при това положение би искал да чуе предложението на другите. Щял да опита да ги пребори.

Поклатих глава.

— Май не схващаш какво ти говоря. Приключих с тази работа. Край. Нямам желание да се връщам. Нито пък да работя за някой друг. Приключих с тези неща. Писна ми от компютри.

— Ама ти си наистина добър. Я кажи, да не си намислил да преподаваш?

— Не.

— А стига бе! Нали все трябва да нравиш нещо. Да не си напипал някакви парички?

— Не. Смятам да попътувам известно време. Прекалено дълго се задържах на едно място.

Той вдигна чашата си с кафе и я пресуши. После се облегна назад, скръсти ръце върху корема си и притвори леко очи. За известно време не каза нищо.

После продължи:

— Казваш, че си приключил. Само работата и живота си тук ли имаш предвид или има и още нещо?

— Накъде биеш?

— Още в колежа изчезваше по твоя си начин. Нямахте те за известно време и после изведнъж се появяваше отнякъде. Освен това винаги беше доста мъгляв по въпроса. Сякаш водеше някакъв двойствен живот. Решението ти има ли нещо общо с тия работи?

— Все още не разбирам какво имаш предвид.

Той се усмихна.

— Разбираш и още как — каза той. Когато не му отговорих, добави: — Добре де, желая ти късмет в начинанието, каквото и да е то.

Той така и не спря да се върти, с изключение на няколко кратки паузи; играеше си нервно с връзка ключове, докато пиехме второто си кафе, премяташе ключодържателя със синя каменна плочка. Накрая пристигна закуската ни и ние похапнахме, без да говорим.

После той ме попита:

— „Звездопад“ още ли е твоя?

— Не. Продадох я миналата есен — му казах аз. — Бях толкова зает, че не ми оставаше време за разходки с яхта. Не изтърпях да я гледам така самотна.

Той кимна.

— Жалко — каза. — В училище си прекарвахме страхотно на нея. След това също. Щеше ми се да излезем още веднъж в открито море, заради доброто старо време.

— Да.

— Да си виждал Джулия наскоро?

— Не, не и откакто се разделихме. Мисля, че все още е с някакъв тип на име Рик. А ти?

— Да. Отидох да я видя снощи.

— Защо?

Той сви рамене.

— Тя също беше от тайфата, а пък всички се пръснахме.

— Как е тя?

— Все още изглежда добре. Пита ме за теб. Помоли ме да ти предам това.

Той измъкна някакъв запечатан плик от самото си и ми го подаде. На него бе изписано името ми с нейния почерк.

„Мърл,

Не бях права. Знам кой си ти и че си в опасност.

Трябва да те видя. Имам нещо, което ще ти потрябва.

Много е важно. Моля те, обади ми се или ела веднага щом можеш.

С любов, Джулия“

— Благодаря ти — казах аз, отворих раницата си и сложих писмото вътре.

Беше загадъчно... и объркващо. Доста объркващо. По-късно щях да реша как да постъпя. Все още я харесвах повече, отколкото ми се щеше да си призная, но не бях сигурен дали искам да я видя отново. И все пак какво ли значеше това, че знае кой съм?

Изместих я от мислите си. За пореден път.

Известно време гледах колите навън, отпивах от кафето си и си мислех за това как срещнах Люк за пръв път в клуба по фехтовка, през първата ни година в университета. Беше невероятно добър.

— Фехтуваш ли се още? — го попитах.

— От време на време. А ти?

— Ако ми падне случай.

— Така и не разбрахме кой е по-добър от двама ни.

— Сега не му е времето — казах.

Той се ухили и помахна няколко пъти с ножа си срещу мен.

— Сигурно. Кога тръгваш?

— Вероятно утре. Имам няколко неща за оправяне и приключване. Щом свърша с тях, тръгвам.

— И накъде?

— Насам-натам. Още не съм решил твърдо.

— Ти си откачен.

— Ъ-хъ. *Wanderjahre* — годините за странстване, нали така им казваха? Аз пропуснах моите навремето и сега ще си навакзвам.

— Знаеш ли, доста добре ми звучи. Може пък и аз да опитам някой път.

— Опитай. Но мисля, че ти си взе своите на части.

— Какво имаш предвид?

— Аз не бях единственият, който изчезваше толкова често.

— А, това ли? — Той махна с ръка. — Това беше бизнес, а не забавление. Оправяне на сделки, плащания. Смяташ ли да навестиш старците?

Странен въпрос. Никой от нас не бе говорил за своите родители досега, освен в най-общи линии.

— Едва ли — казах. — Твоите как са?

Той улови погледа ми и го задържа, докато хроничната му усмивка се разширяваше.

— Трудно е да се каже — отвърна той. — Нещо сме позагубили контакта.

Аз също се усмихнах.

— Познато усещане.

Доядохме си закуската и изпихме по едно последно кафе.

— Значи няма да говориш с Милър?

— Не.

Той отново сви рамене. Донесоха ни сметката и аз я взех.

— Този път аз плащам — каза той. — Нали поне имам работа.

— Благодаря. Може да ти се обадя, за да вечеряме заедно. Къде си отседнал?

— Чакай. — Той се пресегна към джобчето на ризата си, извади оттам кибрит и ми го подаде. — Ето. „Ню Лайн Мотел“.

— Ако мина към шест?

— Става.

Той плати и на улицата се разделихме.

— Доскоро — каза той.

— Ъ-хъ.

Сбогом, Люк Рейнард. Странен човек. Познавахме се вече от почти осем години. Бяхме си изкарвали добре навремето. Съперничехме си в доста дисциплини. Тичахме заедно почти всеки ден. В университета бяхме в отбора по лека атлетика. Случваше се да излизаме с едни и същи момичета. За пореден път му се възхитих — силен, интелигентен и също толкова потаен, колкото съм и аз. Между нас имаше някаква връзка, която така и не успях да разбера напълно.

Върнах се при паркинга пред моя блок и огледах двигателя и шасито на колата си преди да пхна ключовете в таблото, за да запаля. Карах бавно, оглеждах нещата, които ми изглеждаха свежи и нови преди осем години, и се сбогувах с тях. Вече бях си взел сбогом през миналата седмица с всички хора, които имаха някакво значение за мен. С изключение на Джулия.

Сбогуването с нея бе от нещата, които все предпочитам да отложам, но вече нямаше за кога. Сега или никога, пък и любопитството ми беше крайно раздразнено. Отбих на паркинга на един супермаркет и намерих телефон, но никой не вдигна слушалката, когато набрах нейния номер. Предположих, че сигурно отново е на пълен работен ден, но не беше изключено и да е под душа или да пазарува някъде. Реших да мина край апартамента ѝ и да проверя. Не беше далече. А каквото и да имаше да ми каже, то щеше да е добро извинение, за да я видя за последен път.

Обикалях няколко минути, докато намеря удобен паркинг. Заклучих колата, върнах се пеш до ъгъла и завих вдясно. Денят бе станал малко по-топъл. Някъде наоколо лаеха кучета.

Закрачих към голямата викторианска сграда, която бяха превърнали в кооперация. Прозорците на Джулия се виждаха на предния ред. Апартаментът ѝ беше в дъното на последния етаж. Докато влизах през централния вход, се опитах без особен успех да потисна спомените си. Мислите за прекараното заедно с нея време нахлуха отново в съзнанието ми заедно с цяла глутница стари чувства. Спрях. Глупаво беше да идвам тук. Защо да се торозя за нещо, което дори не ми липсваше. И все пак...

По дяволите. *Исках* да я видя още веднъж. Нямаше да се откажа точно сега. Изкачих стълбите и прекосих площадката. Вратата беше отворена едва-едва и аз влязох.

Партерът си беше същият. Същите саксии с леко повехнали теменужки с прашни листа, които все така стояха на раклата под изкривеното на доста места огледало с позлатена рамка, отразявало толкова наши прегръдки. Отражението на лицето ми се накъдри, докато минавах край него.

Изкачих се по покритите със зелен килим стълби. Някъде зад мен излая куче.

Площадката на първия етаж си беше останала непроменена. Преминах по тесния вестибюл, покрай гравюрите на стената и стария парапет, обърнах се и изкачих второто стълбище. На горния вестибюл дочух над главата си някакво скърцане и шум, подобен на този от търкаляща се бутилка или ваза върху твърд дървен под. После отново тишина, запълнена с няколко прошумолявания на вятъра около корниза. Едно мъгляво предчувствие ме размърда и ускори пулса ми. Спрях при основата на стълбището. Не забелязах нищо странно, но при следващото вдишване усетих странна миризма. Не можех да я определя точно — пот, мухъл или пък влажна мръсотия, определено от нещо органично.

Отидох до вратата на Джулия и изчаках няколко секунди. Миризмата тук беше по-силна, но не чух никакви нови шумове.

Почуках леко по тъмното дърво. За миг ми се стори, че чух как някой се движи вътре, но само за миг. Почуках отново.

— Джулия? — извиках. — Аз съм — Мърл.

Нищо. Почуках по-силно.

Нещо се срина с гръм и трясък. Натиснах бравата. Беше заключено.

Задърпах и заблъсках дръжката на вратата, докато успях да изтръгна цялата брава заедно със заключващия механизъм. Веднага се дръпнах вляво, покрай окачения край на вратата и дървената каса. Протегнах лявата си ръка и побутнах леко вратата в горната ѝ част с върховете на пръстите си.

Отворих я няколко сантиметра и изчаках. Не последваха никакви нови шумове, а през процепа се виждаше само отрязък от стената и пода, плюс части от някакъв акварел, червеното канапе и зеленото килимче. Отворих вратата още малко. Все същото. А миризмата бе станала дори още по-силна.

Стъпих вдясно и приложих умерен натиск.

Нищонищонищо...

Тъкмо отмествах ръката си, когато тя се появи в полезрението ми. Лежеше на пода на стаята. Окървавена...

Кръв имаше по пода, по килимчето, по целия кървав безпорядък край ъгъла.

Потиснах импулса си да се хвърля напред.

Направих крачка, после още една. Всичките ми сетива бяха нащрек. Прекрачих прага. В стаята нямаше нищо друго и никой друг. Фракир се затегна около китката ми. Сигурно бях казал нещо, но съзнанието ми беше другаде.

Приблжих се и коленичих до нея. Призля ми. Още от прага успях да видя, че половината от лицето ѝ и дясната ѝ ръка липсват. Тя не дишаше и дори сънната ѝ артерия не помръдваше. Беше облечена в разкъсана, окървавена роба с цвят на праскова. На врата ѝ бе окачен син медальон.

Кръвта, плъзнала извън килимчето по дървения под, беше размазана и по нея личаха следи. Отпечатъците не бяха оставени от човек, но все пак бяха доста големи, издължени, оставени от стъпала с три пръста, солидни възглавнички и нокти.

Един детайл в очертанията на отворената зад гърба ми врата на спалнята, който досега бях отчитал само полусъзнателно, бе изчезнал ненадейно с усилването на миризмата. Последва ново бързо трепване около китката ми. И все пак не успях да чуя нищо. Съществуването беше абсолютно безшумно, но аз знаех, че е там.

Завъртях се както бях клекнал, все така приведен...

Видях огромна паст, осеяна с големи зъби, и окървавени устни, присвити около тях. Всичко това беше част от муцуната, принадлежаща на тежачо няколкостотин килограма, кучеподобно създание с груба, покрита сякаш с плесен козина. Ушите му приличаха на туфи от гъбички, а очите му бяха оранжево-жълти, широко отворени и обезумели.

Тъй като не изпитвах никакви съмнения относно намеренията му, запратих по него дръжката на вратата, която несъзнателно бях стискал през последната минута. Тя перна косо кокалестата издатина над лявото му око без някакъв видим ефект. Все така безшумно, съществуването се хвърли към мен.

Не успях да промълвя нищо на Фракир...

Хората, които работят в кланиците, знаят, че върху челото на всяко животно има една точка, която може да бъде открита, като се прекарат въображаеми линии от дясното му ухо до лявото око и от лявото ухо до дясното око. Те насочват своя смъртоносен удар на два-три сантиметра над мястото, където тези линии се пресичат. Бях научил това от чичо си. Вярно, той не работи в кланица. Просто знае как да убива.

След като то скочи, се завъртях встрани и стоварих гръмотевичен удар в смъртоносната точка. Скокът се оказа по-бърз, отколкото очаквах, и когато го ударих, то вече прелиташе край мен, а вратните му мускули поеха част от силата на удара.

Това го накара за пръв път да издаде някакъв звук — нещо като изскимтяване. Разтърси глава, обърна се невероятно бързо и отново се спусна към мен. Този път от гърдите му се изтръгна нисък, клокочещ рев, а скокът му беше по-висок. Знаех, че вече няма да успея да се изплъзна встрани.

Моят чичо ме бе научил също така как да сграбчвам кучетата за страничните мускули на врата и за тези под челюстта. Човек трябва да има доста здрав хват, ако кучето е голямо, а и трябва да може да улучи точния момент. Сега на практика нямах друг избор. Ако се опитах да го сритам и не улучех, то вероятно щеше да ми отнесе крака.

Ръцете ми се изстреляха напред и се извиха нагоре, а тялото ми се стегна при сблъсъка. Бях сигурен, че то тежи повече от мен и затова трябваше да се съобразя с инерцията, която бе набрало тялото му.

Вече се виждах с отхапани пръсти или ръка, но все пак успях да бръкна под челюстта му, да се вкопча и да впия пръсти. Задържах ръцете си изпънати и наклонени в посоката на сблъсъка. Силата на атаката му ме разтърси, но аз успях да я поема и да задържа хватата си.

Докато се вслушвах в неговото ръмжене и гледах да държа олигавената му муцуна поне на около трийсетина сантиметра от лицето си, аз осъзнах, че дори не съм и помислял какво ще правя оттук нататък. Ако си имах работа с куче, сигурно щях да успея да му разбия главата в нещо твърдо и удобно за целта. Сънните му артерии бяха прекалено надълбоко, за да разчитам на натиск върху тях. Това нещо беше доста силно и хватът ми вече бе започнал да се разхлабва под напора на бесните му гърчове. Продължих да държа челюстите му далеч от себе си и да го изтеглям нагоре, но установих, че дължината

му надминава моя ръст. Можех да опитам да ритна незащитения му корем, но така най-вероятно щях да залитна и да изпусна захвата си, а слабините ми щяха да се окажат на разположение на зъбите му.

Междувременно то се освободи от лявата ми ръка. Трябваше или да използвам дясната, или да остана без нея. Затова го блъснах, колкото можах по-силно, и отново отстъпих. Търсех някакво оръжие, каквото и да е, но наблизко нямаше нищо подходящо.

То атакува отново, устремено към гърлото ми, и този път скокът му беше твърде висок и бърз, за да успея да го сритам в главата. Невъзможно беше и да го блъсна встрани.

Предните му крака се изравниха с горната част на корема ми, а аз ги сграбчих и извих назад и навътре с все сила, паднах на коляно, за да избегна челюстите му, прибрах брадичката си към гърдите, за да защитя гърлото си, и отметнах глава назад, като през цялото време се надявах чичо ми да се окаже прав и този път. Костите му изпукаха и изхрущяха, докато ги огъвах, а главата му се наведе почти мигновено, за да атакува китките ми. Аз обаче вече се издигах нагоре, изправяйки се със скок.

То се отметна назад, изви се и едва не захапа собственото си тяло. Когато лапите му докоснаха пода, се чу нещо средно между изскимтяване и ръмжене и то се просна напред.

Тъкмо се канех да опитам още един удар по черепа му, когато то скочи на крака с бързина, на която не предполагах, че е способно. Веднага след това изпъна предния си десен крак, балансирайки на останалите три, като продължаваше да ръмжи. Очите му бяха вторачени в мен, а от горната му челюст се бе проточила слюнка. Мръднах леко вляво, убеден, че то ще ме връхлети отново, и извих тялото си в позиция, на която никой не ме бе научил, защото мен също ме спохожда от време на време по някоя оригинална идея.

Този път атаката му се оказа малко по-бавна. Може би щях да успея, ако бях опитал с удар в черепа. Но не мога да бъда сигурен, защото не опитах. Слипях го още веднъж за врата и този път се усетих в свои води. Вече нямаше да ми се измъкне. Преди да успее да се сблъска с мен, аз се обърнах и се наведох: първо го побутнах, а след това го изтеглих надолу, като леко промених траекторията му.

То се обърна във въздуха и гърбът му се блъсна в прозореца. Сред трясък от счупено стъкло нещото излетя навън, като повлече със

себе си по-голямата част от дограмата и завесите заедно с релсата.

Чух го как се сгромоляса три етажа по-долу. Когато се надигнах и погледнах натам, видях как то потръпна няколко пъти и замря върху бетонната площадка на задния двор, където двамата с Джулия често си бяхме пийвали среднощната биричка.

Отидох отново до Джулия и подържах ръката ѝ. Тогава осъзнах, че съм бесен. Все някой стоеше зад това. Дали отново беше „З“? Това ли беше тазгодишният подарък за 30-ти април? Имах чувството, че е така, и ми се искаше да обработя „З“ по начина, по който току-що бях наредил онова създание. Все трябваше да има някаква причина за всичко. Трябваше да има нещо, за което да се захвана.

Изправих се, отидох до спалнята, взех едно одеало и покрих Джулия. Докато претърсвах апартамента, механично изтрих отпечатъците по изтръгнатата брава.

Открих ги на полицата над камината, между часовника и цял куп книжлета на тема окултизъм. В мига, в който ги докоснах и усетих студенината им, разбрах, че работата е дори по-сериозна, отколкото си бях помислил. Вероятно бе имала предвид именно тях, когато казваше, че нещо ми принадлежало и че съм имал нужда от него. Само дето те не бяха мои, въпреки че докато ги разглеждах, ми се сториха познати в някои отношения, но и непознати в други. Това бяха Карти, макар никога досега да не бях виждал подобни.

Не бяха пълно тесте. Всъщност само няколко карти, при това странни. Щом чух сирените, бързо ги пуснах в страничния си джоб. По-късно щях да умувам по въпроса.

Взех стълбите на един дъх и изскочих през задната врата, без да срещна никого. Звярът все още лежеше там, където бе паднал, и всички махленски кучета тъкмо го обсаждаха. Прескачах огради, тъпках цветни лехи, пресичах задни дворове, забързан към мястото, където бях паркирал.

Няколко минути по-късно вече бях на мили оттам, опитвайки се да залича от паметта си кървавите отпечатъци от лапи.

ГЛАВА 2

Карах без да спирам, по-далеч от залива, докато накрая стигнах до тихо място с много дървета наоколо. Спрях колата, излязох от нея и тръгнах пеш.

След като повървах доста, открих един малък, усамотен парк. Седнах на една пейка, извадих Картите и започнах да ги разглеждам. Няколко от тях ми се сториха познати, но останалите ме оставиха в пълно неведение. Загледах се твърде дълго в една от тях и тогава ми се стори, че започва да ме унася. Оставих ги. Стилът на рисунките ми беше непознат. Изглеждаха ужасно странно.

Припомних си историята за много известния токсиколог, който погълнал по невнимание отрова, срещу която нямало открито противодействие. Първият въпрос, който изникнал в съзнанието му, бил дали погълнатата доза е смъртоносна. Погледнал в книга по въпроса, писана от самия него преди години. Според нея дозата била смъртоносна. После проверил и в друга книга, писана от един също толкова прочут специалист. Там пък пишело, че за човек с неговото тегло е необходима доза, около два пъти по-голяма от погълнатата. И тъй, токсикологът седнал и зачакал с надеждата, че е допуснал грешка в изследванията си.

Почувствах се по същия начин, защото съм експерт в тази област. Мислех си, че познавам почерка на всеки, който би могъл да създаде нещо подобно. Взех една от картите, която ми въздействаше по някакъв особен, почти познат начин. На нея бе изобразена малка тревиста ивица, вдадена в тихо езеро, частичка от нещо ярко, блестящо и неописуемо някъде вдясно. Въздъхнах тежко над картата, като я замъглих за миг, и после почуках по повърхността ѝ с върха на нокътя си. Тя звънна, подобно на стъклена камбанка, и трепна като жива. Вътре заплуваха и се заизвиваха сенки, а над пейзажа започна да спуска вечерен здрач. Прекарах ръка над нея и тя отново се промени — същото езеро и тревите, но през деня.

Много далечни. Времето вътре течеше по-бързо, отколкото в моето настояще. Интересно.

Докопах старата лула, с която от време на време си угаждам, напълних я, запалих тютюна, смукнах и се замислих. Картите работеха без грешка, не бяха имитация и макар да не разбирах за какво служат, за момента това не беше най-сериозната ми грижа.

Денят беше 30-ти април и за пореден път бях срещнал смъртта очи в очи. Трябваше да открия човека, който си играеше с живота ми. „З“ отново бе насъскал срещу мен свой посредник. А нещото, което обезвредих, съвсем не беше обикновено куче. И тези Карти... Откъде се е сдобила с тях Джулия и защо е искала да ми ги даде? Картите и кучето говореха за сили, които надхвърляха тези на обикновен човек. През цялото време мислех, че съм обект на вниманието на някой откачен, с който бих могъл да се справя на почивки. Но събитията от тази сутрин въвеждаха съвсем ново ниво на трудност в ситуацията. Те говореха, че някъде ме очаква доста труден противник.

Потръпнах. Щеше ми са отново да поговоря с Люк, да го накарам да възстанови разговора си с Джулия от предишната вечер, за да разбере дали не е споменала за нещо, което да ми подсказе откъде да започна. Искях също така да се върна и да претърся апартамента ѝ по-обстойно. Но за това не можеше да става и дума. Още докато се отдалечавах от сградата, ченгетата вече бяха паркирали колите си пред входа. За известно време връщането щеше да е невъзможно.

Рик. Оставаше ми Рик Кински — мъжът, с когото тя започна да излиза, след като се разделихме. Бях го мяркал — слабоват, с мустаци, от интелектуалния тип, с дебелите очила и всичко останало. Беше управител на книжарница, през която бях минавал веднъж или два пъти. Но това беше всичко, което знаех за него. Може би той щеше да успее да ми каже нещо за картите и за това, как Джулия бе успяла да се намеси в нещо, което ѝ бе коствало живота.

Прехвърлях още известно време мрачни мисли през главата си, след което прибрах Картите. Нямах намерение да си търся белята. Поне засега. Първо трябваше да събера колкото може повече информация.

Тръгнах обратно към колата. Докато вървах, се сетих, че все още е 30-ти април. Ами ако „З“ не бе планирал тазсутрешния си удар директно за мен? В такъв случай оставаше още доста време за друг

опит. Освен това имах чувството, че ако се доближа до истината, „З“ ще забрави за календара и ще ми прегризе гърлото при първа възможност. Реших отсега нататък да бъда непрекъснато нащрек, докато не намеря изход от ситуацията. Освен това смятах отгук нататък да съсредоточа вниманието си изцяло върху намирането на въпросния изход. Явно оцеляването ми зависеше пряко от това, да успее да унищожа врага си, при това съвсем скоро.

Дали трябваше да се посъветвам с някого? И с кого? Все още имаше ужасно много неща, които не знаех за своите роднини...

Не. Още не, реших аз. Трябваше да сторя всичко възможно, за да се справя сам. Освен че ми се искаше да го направя, ми беше необходимо и да се поупражнявам. Там, откъдето идвам, е необходимо човек да умее да се справя с гадни ситуации.

Карах колата, оглеждайки се за уличен телефон, и се опитвах да не мисля за Джулия, такава, каквата я бях видял за последен път. Вятърът довя няколко облака от запад. Часовникът тиктакаше на китката ми до невидимата Фракир. По радиото течаха нерадостни международни новини.

Спрях до един магазин и се опитах да се свържа по телефона с „Ню Лайн Мотел“. Люк беше излязъл. Погълнах един от специалните сандвичи плюс млечен шейк в закусвалнята на магазина и звъннах отново. Още не се беше върнал.

Добре. Ще го хвана по-късно. Насочих се към центъра. Спомних си името на книжарницата, където работеше Рик. „По нещо за всеки“.

Минах покрай нея и видях, че е отворено. Паркирах на няколко преки нагоре по улицата и се върнах пеш. Бях нащрек още с навлизането в по-оживената част на града, но така и не забелязах някой да ме следи.

Докато вървах, ме докосна студен ветреца, който намекваше за дъжд. Видях Рик през витрината, седнал зад високия щанд, зачетен в някаква книга. Изглежда вътре нямаше никой друг освен него.

Щом отворих вратата, над нея иззвъня малка камбанка и Рик вдигна поглед. Стегна се, докато се приближавах към него, а очите му се разшириха.

— Здравсти — казах аз и направих кратка пауза. — Не знам дали ме помниш.

— Вие сте Мърл Кори — заяви той тихо.

— Точно така. — Наведох се над щанда, а Рик се отдръпна. — Чудех се дали не би могъл да ми помогнеш с малко информация?

— Каква по-точно?

— Става въпрос за Джулия — казах аз.

— Вижте — отвърна ми той, — не съм се доближавал до нея, преди вие двамата да скъсате.

— А? Не, не, не ме разбираш. Не това ме интересува. Имам нужда от по-актуална информация. През последната седмица тя се е опитвала да се свърже с мен и...

Той поклати глава.

— От няколко месеца не съм чувал нищо за нея.

— О-о...

— Да, спряхме да се виждаме. Различни интереси, нали разбирате?

— Тя беше ли добре, когато... спряхте да се виждате?

— Мисля, че да.

Погледнах го право в очите и той трепна. Това не ми хареса. „Мисля, че да.“ Видях, че малко се страхува и реших да го притисна.

— Какво имаш предвид под „различни интереси?“ — попитах аз.

— Ами, тя започна да се държи доста странно, нали разбирате? — каза той.

— Не разбирам. Обясни ми.

Рик облиза устни и отмести погледа си.

— Не искам да си имам неприятности — заяви той.

— Това не би ме разколебало. За какво ставаше въпрос?

— Ами — каза той, — тя беше изплашена.

— Изплашена? От какво?

— Ъ-ъ... от вас.

— От мен? Абсурд. Никога не съм правил нещо, с което да я изплаша. Какво каза тя?

— Така и не ми го обясни надълго и широко, но мисля, че беше нещо свързано с името ви. Тогавя се появиха тия нейни странни интереси.

— Леко на завоите — казах аз. — Съвсем му изтървах края. Значи тя започна да се държи особено и у нея се появиха някакви странни интереси? Какви по-точно? Наистина нищо не разбирам, а много ми се иска.

Той се изправи и тръгна към дъното на помещението, като ми кимна да го последвам. Последвах го.

Когато стигнахме до лавиците, препълнени с книги за природосъобразната медицина, екологично чистото селско стопанство, бойните изкуства, билколечението и раждането при домашни условия, Рик забави крачка, но ги подмина и спря до секцията с книги за ортодоксалния окултизъм.

— Ето — каза той. — Тя взе няколко от тези, върна ги, и взе още. Свих рамене.

— Това ли е всичко? Не ми звучи никак странно.

— Само дето тя ги взе съвсем насериозно.

— Доста хора го правят.

— Оставете ме да довърша — продължи той. — Тя започна теология и дори отиде на няколко сбирки на местната група. Доста бързо се отказа от това и тогава се срещна с хора, които имаха различни контакти и връзки. Много скоро вече се мотаеше със суфисти^[1], гурдеефяни^[2] и дори с някакъв шаман.

— Интересно — казах аз. — А с йоги?

— С йоги не. Когато ѝ зададох същия въпрос, Джулия ми отговори, че търси сила, а не самадхи^[3]. Както и да е, тя продължи да завързва все по-странни познанства. Атмосферата взе да става твърде разредена за мен и аз ѝ казах сбогом.

— Защо ли го е правела? — промърморих аз замислено.

— Ето — каза той. — Хвърлете един поглед.

Той ми връчи някаква черна книга и отстъпи назад. Взех я. Беше издание на Библията. Погледнах бележките за издателя.

— Специално издание ли е? — попитах аз.

Той въздъхна.

— Не. Прощавайте.

Взе книгата и я върна на рафта.

— Извинете ме за минутка — каза Рик.

После се върна на щанда и измъкна изпод него една картонена табелка. На нея пишеше „Почивка. Ще бъде отворено в...“, а до надписа имаше циферблат с подвижни стрелки. Той ги нагласи така, че да показват половин час по-късно и отиде, за да закачи табелката на входната врата. След това спусна резето и ми махна да го последвам в една стая отзад.

В стаята имаше бюро, няколко стола и картотека на книгите. Рик седна зад бюрото и ми предложи с жест най-близкия стол. Аз седнах. Той включи телефонния секретар, отместе куп формуляри и писма от плота, отвори някакво чекмедже и извади оттам бутилка „Кианти“.

— Какво ще кажете за по чашка? — попита Рик.

— Защо не? Благодаря.

Той стана и отиде до вратата на малката умивалня. Взе две чаши и ги изплакна. После ги донесе на бюрото, напълни ги и побутна едната към мен. И на двете имаше надпис „Шератън“.

— Извинявай, че ти тикнах така Библията — каза той, вдигна чашата си и отпи.

— Изглежда ме така, сякаш очакваше да изчезна сред кълбо от дим.

Рик кимна.

— Убеден съм, че причината тя да търси сила, беше свързана с теб. Занимаваш ли се с някаква форма на окултизъм?

— Не.

— Тя казваше понякога, че не е изключено дори да си някакво свръхестествено създание.

Изсмях се. Той също, миг по-късно.

— Не знам — каза след това. — Има доста странни неща в тоя свят. Едва ли всяко от тях е реално, но...

Аз свих рамене.

— Кой знае? Та значи ти мислиш, че Джулия е търсила някаква система, която да ѝ даде силата да се защити от мен?

— С такова впечатление останах.

Отпих глътка от виното.

— Това е абсолютна безсмислица — му казах.

Но въпреки това знаех, че вероятно е било точно така. И ако я бях принудил да влезе в досег с онова, което бе отнело живота ѝ, това означаваше, че в известен смисъл съм отговорен за смъртта ѝ. Ненадейно към болката ми се прибави и чувство за вина.

— Довърши си разказа — казах аз.

— Това е почти всичко — отвърна той. — Уморих се да слушам хора, които непрекъснато искаха да обсъждат вселенски идиотщини и си тръгнах.

— И това е всичко? Тя успя ли да намери подходящата система, подходящия гуру? Какво се случи след това?

Рик отпи голяма глътка и впери поглед в мен.

— Аз наистина я харесвах — каза той.

— Вярвам ти.

— Тарот^[4], Кабала^[5], Златна Зора^[6], Кроули^[7], Фортуна^[8] — ето това се случи.

— Задържа ли се при някой от тях?

— Не съм сигурен, но мисля, че да. Научих за това след известно време.

— Ритуална магия, значи?

— Нещо такова.

— Кой се занимава с нея?

— Доста хора.

— Искам да кажа, с кого се е свързала Джулия? Чувал ли нещо за това?

— Мисля, че с Виктор Мелман.

Погледна ме в очакване. Поклатих глава.

— Съжалявам, името не ми говори нищо.

— Странен човек — каза Рик замислено, после отпи от чашата си и се облегна назад, като скръсти ръце зад тила си и изви лакти напред. Загледа се в мивката. — Чух... чух да се говори — от доста хора, на които може да се вярва, че у него има нещо, че е постигнал някакво просветление, че има особена сила и понякога може да бъде велик учител. Но имал също така и проблеми с егото си, които явно вървят ръка за ръка с нещата от тоя сорт. Освен това имало и някои доста неприятни подробности. Чувал съм дори, че това не било истинското му име, че бил картотекиран като престъпник и че бил по-скоро шарлатанин, отколкото истински маг. Не знам. Иначе той е художник, при това доста добър. Картините му се продават като топъл хляб.

— Срещал си се с него?

Пауза, после:

— Да.

— Какво беше личното ти впечатление?

— Не знам. Е... аз съм предубеден по въпроса. Не бих могъл да кажа.

Той гаврътна виното от моята чаша.

— И как стана това?

— О, веднъж поисках да уча при него. Но той не ме прие.

— Значи ти също си минал през това. Мислех си, че...

— През нищо не съм минавал — тросна се той. — Просто опитвам от всичко, това е. Всеки минава през различни етапи. Искях да се доизградя, да израсна, да се извия. Кой не го иска? Но така и не успях да го постигна. — Поуспокои се и отново си пийна от виното. — Понякога усещах, че съм близо, че долавям някаква сила, някакво видение, което мога почти да зърна и да докосна. Почти. След това всичко изчезна. Това са пълни глупости. Човек просто се самозаблуждава. Случваше ми се дори да си мисля, че съм го постигнал. После минаваха няколко дни и разбирах, че отново се самозалъгвам.

— И всичко това преди да се запознаеш с Джулия?

Той кимна.

— Точно така. Може би това продължи връзката ни за известно време. Още си падам по приказките за тия глупости, макар че вече не вярвам в тях. После тя започна да взема всичко прекалено сериозно, а аз нямах намерение отново да минавам по стария маршрут.

— Разбирам.

Той пресуши чашата си и отново я напълни.

— Глупости — каза той. — Има безброй начини, по които можеш да се самозалъгваш, да измисляш рационални обяснения, които нищо не струват. Предполагам, че съм искал да се докосна до магията, а в света няма истинска магия.

— Затова ли ми пробута Библията?

Той изсумтя.

— Дори да бях използвал Корана или Ведите, ефектът щеше да е същият. Не че нямаше да ми е любопитно да те видя как изчезваш, обграден от пламъци. Само дето не се получи.

Усмихнах се.

— Как мога да открия Мелман?

— Имах адреса някъде тук — каза той, като сведе поглед и отвори чекмеджето. — Ето.

Извади малък бележник и го запрелиства. Преписа ми адреса на някакво заемно картонче и ми го подаде. После отпи отново от виното

си.

— Благодаря ти.

— Адресът е на ателието му, но така или иначе той живее там —
добави Рик.

Кимнах и побутнах чашата си.

— Това, което ми каза, ще ми свърши добра работа.

Той вдигна бутилката.

— Още по едно?

— Не, благодаря.

Рик сви рамене и доля в чашата си. Аз станах.

— Знаеш ли, това е адски тъжно — каза той.

— Кое?

— Това, че няма магия, че никога не е имало и вероятно никога
няма да има.

— Така стоят нещата — казах аз.

— Светът щеше да е далеч по-интересно място.

— Ъ-хъ.

Обърнах се, за да си вървя.

— Направи ми една услуга, а? — каза той.

— Каква?

— На излизане постави стрелките на табелката на три часа и
нагласи бравата така, че да се заключи отвътре, след като затвориш.

— Дадено.

Оставих го там и изпълних молбата му. Небето бе станало малко
по-мрачно, а вятърът малко по-мразовит. Опитах отново да се свържа с
Люк от телефона на ъгъла, но него все така го нямаше.

Бяхме щастливи. Денят бе минал страхотно. Времето беше
безупречно и всичко, с което се бяхме захванали, се получаваше
чудесно. Вечерта отидохме на купон, а след това си устроихме късна
вечеря в едно симпатично малко ресторантче, което открихме съвсем
случайно. Там разпуснахме с чаша в ръка, разочаровани, че денят
отива към края си. След това решихме да удължим това очарователно
денонощие и отидохме с колата до един усамотен плаж, където
потичахме по брега, седнахме и наблюдавахме луната, галени от лекия
ветрец. И така доста време. Тогава аз направих нещо, което си бях

обещал да не допускам. Но нима и Фауст не бе решил, че си струва човек да жертва душата си за един прекрасен миг?

— Ела — казах аз, запратих бирената бутилка в някаква кофа за боклук и грабнах ръката ѝ. — Да се поразходим.

— Докъде? — попита тя, след като ѝ помогнах да стане.

— До Страната на мечтите — отвърнах аз. — До приказните владения на миналото. До Еден. Хайде.

Тя се засмя и ме остави да я поведе по плажа, към мястото, където той се стесняваше, притиснат от високи насипи.

Закрачихме ръка за ръка по широкия склон, където един остър завой на пътеката ни отведе до място, откъдето нашата пясъчна ивица вече не се виждаше. Огледах се за входа на високата и тясна пещера, която трябваше да се появи скоро.

— Пещера — казах аз, няколко мига по-късно. — Хайде да влезем вътре.

— Там ще е тъмно.

— Нека — казах аз и ние влязохме.

Лунната светлина ни съпроводи на около шест крачки навътре, но дотогава аз вече бях забелязал завоя вляво.

— Насам — отбелязах.

— *Наистина* е тъмно!

— Естествено. Просто не изпускай ръката ми още малко. Всичко ще е наред.

Още петнайсет или двацет стъпки вдясно също се появи слаба светлина. Поведох я натам. Напред пътят ставаше все по-светъл.

— Можем да се загубим — каза тихо тя.

— Не и докато си с мен — отговорих ѝ аз.

Продължаваше да става все по-светло. Пътеката зави още веднъж и ние изминахме последния пасаж, за да се озовем сред дърветата на малка горичка, откъдето се виждаха полите на планина. Съдейки по положението на слънцето, утринта едва преваляше.

Тя замръзна, а сините ѝ очи се разтвориха широко.

— Но сега е ден! — каза тя.

— Темпус фугит^[9] — отвърнах ѝ аз. — Ела.

Разхождахме се известно време из гората, вслушвайки се в песента на птиците и вятъра, тъмнокосата Джулия и аз, а след това я

поведох през каньон с цветни скали и треви, край поток, който водеше към река.

Последвахме нейното течение, докато неочаквано на пътя ни се изпречи пропаст, от чийто ръб водата правеше огромен скок, пръскайки наоколо ситни капчици, през които светлината се пречупваше в многоцветни дъги. Застанали на края, ние огледахме необятната равнина, разпростряла се под нас, и забелязахме изникналия в утринната мъгла град със заострени кули и куполи, сътворен от злато и кристал.

— Къде... сме? — попита тя.

— Зад ъгъла — казах аз. — Ела.

Поведох я наляво, после по една пътечка надолу, която ни върна обратно при скалистия скат, а след това и зад струите на водопада. Сенки и перлени мъниста... рев, като прелюдия към силата на тишината...

Най-накрая влязохме в тунел, който в началото беше влажен, но ставаше все по-сух, колкото по-нагоре се изкачвахме. Вървахме по него, докато стигнахме до галерия, която правеше ляв завой и свършваше с изход под покроба на нощното небе, отрупан със звезди, звезди, звезди... Гледката беше всепоглъщаща, грейнала с непознати съзвездия, хвърлящи светлина, която очертаваше сенките ни на скалната стена зад нас. Джулия се облегна на една ниска каменна плоча и погледна надолу. Кожата ѝ беше като от рядък, полиран мрамор.

— Те продължават и надолу — каза тя. — Навсякъде са! Под нас няма нищо друго, освен звезди. А встрани...

— Да. Красиви са, нали?

Останахме там още дълго, преди да успея да я убедя да ме последва по-нататък в тунела. Той ни отведе отново навън, при руините на класически амфитеатър, под небето на късен следобед. По срутените пейки и разрушените колони бе поникнал бръшлян. Тук-там по земята се виждаха разбити статуи, сякаш съборени от земетресение. Много живописно. Предполагах, че ще ѝ хареса, и се оказах прав. Поседнахме и поговорихме. Акустиката беше перфектна.

После се отдалечихме, хванати за ръце, преминахме по безброй пътища под многоцветни небеса, и накрая се озовахме близо до едно тихо езерце, над чийто далечен край слънцето вече се оттегляше в

покоите си. Отдясно имаше блестящ скален масив. Отидохме до една малка ивица от брега, застлана с мъх и папрати.

Аз я прегърнах и ние останахме там дълго време, а вятърът в дърветата свиреше песента, подхваната от невидимите птици. След известно време аз разкопчах ризата ѝ.

— Точно тук ли? — каза тя.

— На мен мястото ми харесва. А на теб?

— Прекрасно е. Добре. Почакай малко.

И тъй, ние легнахме на земята и се любихме, докато сенките се спуснаха над нас. После тя заспа, точно както ми се искаше.

Изрекох магия, която да направи съня ѝ дълбок, тъй като вече бях почнал да размислям доколко това пътешествие бе уместно. Облякох се, облякох и нея и я вдигнах на ръце, за да я върна обратно. Минах по прекия път.

На плажа, откъдето бяхме тръгнали, я поставих върху пясъка, легнах до нея и малко след това също заспах.

Спахме до утрото на другия ден, когато гласовете на къпещите се ни събудиха.

Джулия седна и впери поглед в мен.

— Онова снощи — каза тя, — не би могло да бъде сън. Но няма как и да е било истина. Нали?

— Предполагам, че е така — казах аз.

Тя повдигна едната си вежда.

— Кое по-точно? — попита тя.

— Време е за закуска — казах аз. — Хайде да хапнем нещо.

— Чакай малко. — Тя сложи ръка на рамото ми. — Случи се нещо необичайно. Какво беше то?

— Защо да разваляме магията, като говорим за него? Да вървим да закусим.

През следващите няколко дни тя ме разпитваше непрекъснато, но аз бях непреклонен в отказа си да говоря по този въпрос. Глупаво. Цялата история беше глупава. Само допринесе за онова последно скарване, което ни раздели завинаги.

И сега, докато карах колата и си мислех за това, аз осъзнах и нещо друго освен собствената си глупост. Осъзнах, че съм бил влюбен в нея, че все още я обичам. Ако не я бях завел на оная разходка, или пък бях отстъпил пред обвиненията ѝ, че съм магьосник, тя може би

нямаше да поеме по същия път в търсене на своя собствена сила, необходима ѝ вероятно, за да се защити. Джулия можеше да бъде все още жива.

Захапах устната си и заплаках. Свих косо покрай забавилата ход кола отпред и срещу мен блеснаха фарове. Убеден бях, че ако съм виновен за нейната смърт, не би трябвало да ми се размине.

---

[1] Суфисти — Последователи на ислямския мистицизъм — Бел.прев. ↑

[2] Гурдеефяни — Последователи на Георгий Иванович Гурдеев (1877–1949), създател на система от възгледи за природата на човека и вселената, които се основават на разнородни източници, между които Йога, теорията на хипнозата и др. — Бел.прев. ↑

[3] Самадхи — Според Йога, мигът на просветлението, аналогичен на идеята за „нирвана“ в Будизма и „сатори“ в Дзен Будизма — Бел.прев. ↑

[4] Тарот — Набор от карти, от които вероятно са възникнали съвременните карти за игра, и които според окултистите представляват завършена система от символи, в които се крие ключът към истинската природа на човека, вселената и Бог — Бел.прев. ↑

[5] Кабала — Учение, основано на еврейския мистицизъм, според което всеки човек съдържа в себе си едновременно божествената идея и умаления образ на Вселената и затова би могъл да се издигне до Бог, като се превърне в свръхчовек — Бел.прев. ↑

[6] Окултен Орден на Златната Зора — Магическо общество, достигнало своя апогей в Англия в края на 19-и век — Бел.прев. ↑

[7] Алистър Кроули (1875–1947) — Създател на окултно учение, което според самия него е трябвало да се противопостави на погрешните и вредни идеи на Християнството — Бел.прев. ↑

[8] Дион Фортуна (1891–1946) — Родена като Вайълет Мери Фърт, основателка на Братството на Вътрешната Светлина — Бел.прев. ↑

[9] Времето лети (лат.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

Скръбта и болката свиха моя свят и аз възнегодувах. Те сякаш парализираха в паметта ми спомените за другите, по-добри времена, за приятелите, за другите места, неща и възможности. Смалих се в празнотата на съзнанието си, сграбчен в хватката на това всепоглъщащо, разрушително усещане. Предполагам, че причината бе отчасти във факта, че бях лишен от избор, което бе ограничило свободата на волята ми. Това състояние не ми харесва, но понякога губя контрол върху него. Тогава се чувствам така, сякаш съм капитулирал пред някаква особена предопределеност, което ме дразни още повече. После, след вихрен кръговрат, всичко това се преражда в една нова емоция, която става все по-осезаема и ме тласка напред. Лесният начин да бъде сложен край на нещо подобно е да се отстрани неговият обект. Трудният начин е по-философски засукан. Той води назад, към възстановяването на контрола. Разбира се, трудният начин е за предпочитане. Защото следвайки устремния импулс, човек би могъл да си строши главата.

Паркирах на първото удобно място, отворих прозореца и запалих лулата си. Заклех се да не мърдам никъде преди да съм се успокоил. През целия си живот съм имал склонността да реагирам твърде бурно на събитията. Това явно е семейна черта. Но аз не искам да съм като останалите. Те са си докарали доста неприятности по този начин. Да се реагира до дупка, като за последно, би могло да бъде чудесно, стига винаги да печелиш. Но това би могло да доведе и до ужасно сериозни последствия или в най-добрия случай до остър драматизъм, ако срещу теб се изправи нещо необичайно, а сега имах чувството, че случаят е точно такъв. Което значеше, че дотук съм действал глупаво. Повтарях си го, докато накрая го повярвах.

След това се вслушах в своята по-уравновесена половина, която се съгласи, че наистина съм глупак, защото не си бях дал сметка за чувствата си. Докато все още можеше да се направи нещо, бях парадирал със силата си, без да се замисля за последствията и дори не

се бях досетил за особената порода на своя противник през всичките тези години. Да не говорим за това, че дори сега бях склонен да омаловажавам предстоящия сблъсък. Срещата с Виктор Мелман нямаше да ми помогне, дори да успееш да изцедя със сила нещо от него. Реших да продължа предпазливо и да бъда непрекъснато нащрек. Животът никога не е елементарен, казах си. Седни спокойно, събери се и се прегрупирай.

Оставих напрежението да изтече бавно от мен. Моят свят израсна отново стъпка по стъпка и аз осъзнах, че не е изключено „З“ да ме познава, при това добре, и дори да е успял да подреди събитията така, че да ме принуди да обърна гръб на здравия разум, гонен от емоциите си. Не, не исках да действам като останалите...

Седях там и размишлявах дълго, преди да запаля отново двигателя и да подкарам бавно колата.

Сградата беше ъглова, тухлена и зловеща. Беше четириетажна, а по стените, гледащи към тесните улички, бяха изписани със спрей стандартните мръсотии. Докато обикалях бавно около мястото, за да го огледам, открих още рисунки със спрей, няколко счупени прозореца и пожарното стълбище. Горедолу по същото време заваля лек дъждец. Влязох вътре. Ако се съдеше по надписа до стълбището на тесния вестибюл, долните два етажа бяха заети от „Брутус Сторидж Къмпани“. Мястото миришеше на урина, а на прашасалия вътрешен перваз на прозореца отдясно лежеше празна бутилка от „Джак Дениълс.“ На олющената стена се виждаха две пощенски кутии. На едната пишеше „Брутус Сторидж“, а другата бе титулувана „В. М.“ И двете бяха празни.

Тръгнах нагоре по стълбището, като очаквах то да проскърцва. Не се оказах прав.

На втория етаж имаше четири врати без дръжки, до една затворени. През замъглените прозорчета в горната им част се виждаха очертанията на нещо като кашони. Отвътре не се чуваше нищо.

На следващото стълбище изненадах една задрямала черна котка. Тя изпъна гърба си, показа ми зъбите си, изсъска, после се обърна и хукна нагоре, далеч от погледа ми.

На горната площадка отново имаше четири врати. Три от тях очевидно не се използваша. Четвъртата беше боядисана в черно и лакирана. На нея бе закачена малка месингова табелка, на която пишеше „Мелман“. Почуках.

Отговор не последва. Опитах още няколко пъти — все същият резултат. Никакво раздвижване от другата страна. Изглежда на този етаж беше разположен апартаментът му, а на горния, вероятно с остъклена капандура, бе ателието. Обърнах се и поех по финалния етап от изкачването.

Стигнах до последния етаж и видях, че една от вратите е леко открената. Спрях и се ослушах за миг. Иззад нея се чуваше шум от едва доловимо движение. Приблжих се и почуках няколко пъти. Чух как вътре някой пое дълбоко въздух. Бутнах вратата.

Видях го на около седем метра под една голяма остъклена капандура. Беше се обърнал, за да ме посрещне — висок, с широки рамена, тъмни очи и брада. В лявата си ръка държеше четка, а в дясната палитра. Върху карираната риза и дънките беше облякъл изцапана с боя престилка. На статива зад гърба му се долавяха контурите на нещо, което приличаше на мадона с дете. Наоколо имаше доста други платна, но всички бяха обърнати към стената.

— Здравейте — казах аз. — Вие ли сте Виктор Мелман?

Той кимна, без да се усмихне или намръщи, и остави палитрата си на близката маса, а четката в буркан с разтворител. Взе една влажна кърпа и избърса с нея ръцете си.

— А вие кой сте? — попита той, след като хвърли кърпата встрани и отново се обърна към мен.

— Мърл Кори. Вие сте познавал Джулия Барнс.

— Не мога да го отрека — каза той. — Миналото време, което използвахте, да не би да значи, че...

— Да, тя е мъртва. Бих искал да поговоря с вас.

— Добре — каза той, докато събличаше престилката си. — Да слезем долу тогава. Тук няма къде да седнем.

Мелман закачи престилката на един гвоздей на стената и тръгна към вратата. Последвах го. Спря, за да заключи студиото и се насочи към стълбището. Движенията му бяха плавни, почти грациозни. Чувах как дъждът трополи по покрива.

Той отключи със същия ключ черната врата на долния етаж. Отвори я, отстъпи встрани и ме покани с жест да вляза. Така и направих, след което прекосих антрето, минавайки покрай кухнята, чиито плотове бяха покрити с празни бутилки, камари от чинии и картонени кутии от пици. До шкафовете бяха подпрени претъпкани торби с боклук, подът изглеждаше лепкав на някои места, а наоколо се разнасяше миризма като от фабрика за подправки в съседство с кланица.

Последва просторна дневна, обзаведена с няколко удобни наглед черни канапета, наредени около хаос от ориенталски постелки и най-различни масички, на всяка от които имаше по няколко преливащи пепелника. В дъното, до стена, покрита с тежка червена драперия, имаше красиво пиано с концертни размери. Навсякъде бяха пръснати ниски етажерки с окултна литература и купчини списания, поставени до и върху тях, както и на няколко кресла. Изпод най-голямото килимче се подаваше нещо подобно на пентаграма. Застояла миризма на тамян и марихуана се стелеше на талази. Отдясно имаше сводест вход, който водеше към друго помещение, а отляво затворена врата. На някои от стените бяха окачени картини с полурелигиозни мотиви, за които предположих, че са рисувани от него. Имаше нещо от Шагал у тях. Бяха доста добри.

— Моля, седнете.

Посочи ми едно кресло и аз седнах.

— Кафе или бира?

— Не, благодаря.

Мелман седна на едно близко канапе, скръсти ръце и впери поглед в мен.

— Какво се е случило? — попита той.

Аз се втренчих на свой ред в него.

— Джулия Барнс се е заинтересувала от окултните учения — казах аз. — Дошла е при вас, за да научи повече за тях. Тя умря тази сутрин при много необичайни обстоятелства.

Лявото ъгълче на устните му се сгърчи леко и това беше единственото движение, което той направи.

— Да, тя се интересуваше от подобни неща — каза Мелман. — Дойде при мен за наставления, а аз ѝ ги дадох.

— Защо умря тя?

Той не откъсваше поглед от мен.

— Времето ѝ беше изтекло — отвърна. — Случва се с всеки от нас рано или късно.

— Тя беше убита от животно, което не би трябвало да съществува тук. Да знаете нещо по въпроса?

— Вселената е доста по-странна, отколкото биха могли да предположат повечето хора.

— Знаете ли нещо по въпроса или не?

— Знам за вас — каза той, усмихвайки се за пръв път. — Тя ми спомена.

— За какво намеквате?

— За това — отвърна той, — че вие самият сте доста наясно с тези неща.

— Е, и?

— Предопределението си има свой начин да събира подходящите хора в удачния момент, щом нещо трябва да се случи.

— И вие мислите, че случаят е такъв?

— Убеден съм в това.

— И как така?

— Беше ми обещано.

— Значи ме очаквахте?

— Да.

— Интересно. Защо не ми кажете още нещо по въпроса?

— По-скоро ще ви покажа нещо.

— Казахте, че нещо ви е било обещано. Как? От кого?

— Всичко това ще се изясни много скоро.

— И смъртта на Джулия ли?

— Тя също, бих казал.

— И как възнамерявате да ме осените с това прозрение?

Той се усмихна.

— Просто искам да хвърлите един поглед на нещо.

— Добре. Съгласен съм. Покажете ми го.

Мелман кимна и се изправи.

— Тук е — обясни той, обърна се и тръгна към близката врата.

Аз станах и прекосих стаята след него. Той измъкна изпод ризата си верижка и я свали от врата си. Видях, че на нея е окачен ключ. Мелман отключи с него вратата.

— Влезте — каза той, побутна я и отстъпи встрани.

Влязох. Стаята беше просторна и мрачна. Той щракна някакъв ключ и слаба синя светлина, идваща от обикновен абажур на тавана, изпълни помещението. Забелязах, че точно срещу мен има прозорец, чиито стъкла бяха боядисани в черно. Нямаше никакви мебели, само няколко възглавници, пръснати тук-там по пода. Част от стената вдясно беше покрита с черна драперия. Другите стени бяха голи.

— Гледам — казах аз.

Мелман се засмя.

— Търпение, търпение — посъветва ме той. — Дали имате някаква представа за моите предпочитания измежду окултните учения?

— Вие сте кабалист — заявих аз.

— Така е — призна той. — Как разбрахте?

— Хората, следващи източните дисциплини, обикновено държат на реда и чистотата — заявих аз. — Докато кабалистите почти без изключение са мърлячи.

Мелман изсумтя.

— Всичко зависи от това, какво човек счита за истински значимо — каза той след това.

— Абсолютно вярно.

Той подритна една възглавница в средата на пода и каза:

— Седнете.

— Ще остана прав.

Мелман сви рамене.

— Добре — каза той и започна да мърмори едва доловимо.

Зачаках. След известно време Мелман отиде до черната завеса, без да спира да говори тихо, дръпна я с едно рязко движение и се взря.

На стената бе окачена картина на Дървото на Живота^[1] с неговите десет сефирота и някои от техните основополагащи аспекти. Рисунокът беше заплменяващ и аз усетих как, докато го гледам, ме обзема смущаващо чувство на възхищение. Това не беше случайна картина от антикварен магазин, а по-скоро оригинал. Стилът ѝ се различаваше от този на коя да е от картините в другата стая. Но въпреки това тя ми се струваше позната.

Докато я изучавах, се убедих, че без съмнение е дело на художника, нарисувал и Картите, които бях открил в апартамента на Джулия.

В това време Мелман продължаваше да мълви своето заклинание.

— Вие ли сте я рисувал? — попитах аз.

Той не ми отговори. Вместо това той се приближи и посочи третия сефирот, наречен Бинах. Вгледах се в него. Той изобразяваше някакъв магьосник, застанал пред мрачен олтар и...

Не! Не можех да повярвам на очите си. Това не би трябвало да е...

Усетих контакт с фигурата. Това не беше просто символ. Той беше истински и ме призоваваше. Разрастна се, стана триизмерен. Стаята започна да избледнява около мен. Вече почти бях...

Там.

Мястото беше сумрачно, малка поляна сред някаква странна гора. Почти кървава светлина осветяваше плочата на олтара. Магьосникът, чието лице беше засенчено от качулка, боравеше с някакви предмети върху камъка, но ръцете му се движеха твърде бързо, за да успея да ги проследя. Отнякъде продължаваше все така да се дочува слабият заклинателски напев.

Накрая магьосникът вдигна един-единствен предмет в дясната си ръка и го задържа така. Беше черен обсидианов кинжал. Той постави лявата си ръка върху олтара и я прокара по плочата, помитайки всичко останало по нея.

След това ме погледна за пръв път.

— Ела тук — каза той.

Понечих да се усмихна на наивната простота на неговата заповед. Но тогава краката ми започнаха да се движат сами, без аз да съм го пожелал, и аз разбрах, че в тази мрачна сянка над мен тегне магия.

Благодарих мислено на един друг свой чичо, който обитаваше най-далечното място, което някой би могъл да си представи, и подхванах на Тари своя собствена магия.

Пронизващ крясък, издаден сякаш от връхлитаща нощна птица, разцепи въздуха.

Не бях успял да унищожа магьосника, нито пък краката ми престанаха да се движат, но вече можех да протегна ръцете си напред. Задържах ги на нужното ниво, и когато пръстите ми достигнаха предната част на олтара, аз се възползвах от призоваващата магия и

придадох допълнителна сила на всяка от нежеланите си крачки. Сгънах ръцете си леко в лактите.

Магьосникът вече размахваше кинжала срещу пръстите ми, но това не беше от особено значение. Бутнах каменната плоча, като вложих в движението цялата си тежест.

Олтарът се прекатури назад. Магьосникът отскочи, за да го избегне, но камъкът затисна единия, а може би и двата му крака. Още щом той се строполи на земята, усетих как магията се отделя от мен. Отново можех да се движа както си пожелаая, а съзнанието ми се беше прочистило.

Магьосникът изтегли колене към гърдите си и започна да се извърта, въпреки че бях скочил върху олтара и вече се пресягах към него. Той се измъкна, направи салто надолу по лекия склон, стрелна се между два изправени камъка и изчезна в мрачната гора.

В мига, в който достигнах до ръба на просеката, аз видях очите. Стотици диви очи, проблясващи в мрака на различни нива. Напевът на заклинанието започна да се усилва, сякаш сега се приближаваше, сякаш идваше иззад гърба ми.

Обърнах се бързо.

Олтарът беше все така преобърнат. Друга фигура, много по-едра от първата и също така покрита с наметало, бе застанала зад него. Именно от нея идваше заклинанието, произнасяно с познат мъжки глас. Фракир запулсира на китката ми. Усетих как нова магия се опитва да ме оплете, но този път вече бях подготвен. Едно повикване довя иззад гърба ми леден вятър, който помете заклинанието като най-обикновен дим. Дрехите ми се развяха около мен, променяйки цвета и формата си. Пурпурно, сиво... светли панталони и тъмна пелерина, нагръдник. Черни ботуши, широк колан и ръкавици, затъкнати в него, моята сребърна Фракир, изплетена във формата на гривна около лявата ми китка. Вдигнах лявата си ръка, закрих очи с дясната и сътворих огнена мълния.

— Млъкни — казах след това. — Оскърбяваш ме.

Гласът замлъкна.

Качулката бе паднала от главата му и аз се вгледах в изплашеното лице на Мелман.

— Добре де, нали сам искаше да дойда при теб — казах аз. — Сега обаче небесата да са ти на помощ. Каза, че всичко щяло да ми

стане ясно. Нищо подобно. Искам обяснение, веднага.

Направих крачка напред.

— Говори! — казах. — Може да стане по лесния или по трудния начин, но ти ще проговориш. Избирай сам.

Той отметна глава назад и изкрещя:

— Учителю!

— Добре тогава, извикай своя учител — казах аз. — Мога да почакам, защото той също ще трябва да отговаря.

Мелман извика още веднъж, но отговор не последва. Тогава той хукна, но аз вече му бях приготвил сериозно заклинание. Дърветата започнаха да се разпадат преди да успее да ги достигне, и се завъртяха, подети от могъщ вихър, там, където преди цареше покой. Вихърът обгърна поляната в червено и сиво и издигна около нея непроницаема стена, достигаща в двата си края отвъд всички предели. Озовахме се на един кръгъл остров в нощта, с диаметър неколкостотин метра и ръбове, които бавно се ронеха.

— Той няма да дойде — казах аз, — а ти няма да си тръгнеш оттук. Учителят ти не може да ти помогне. Никой няма да ти помогне. Това място е осенено от висша магия, а ти само го накърняваш с присъствието си. Знаеш ли какво има отвъд стените на вихъра? Хаос. Точно там ще те пратя, ако не ми разкажеш за Джулия, за учителя си, както и защо се осмели да ме доведеш тук.

Мелман се отвърна от Хаоса и ме погледна.

— Заведи ме обратно в моя апартамент и ще ти кажа всичко — каза той.

Поклатих глава.

— Убий ме тогава и няма да узнаеш нищо.

Свих рамене.

— Ще ми кажеш всичко, дори само за да спра болката ти. После ще те запратя в Хаоса.

— Чакай! — Той вдигна ръка. — Подари ми живота в замяна на това, което ще ти кажа.

— Без пазарлъци! Говори!

Вихърът беснееше около нас и островът се смляваше. Полудоловими, полуразгадаеми гласове бръщолевеха из стихията и неясните очертания, които плуваха из нея. Мелман се отдръпна от разпадащия се край на нещата.

— Добре — каза той на висок глас. — Да, Джулия дойде при мен, както вече ми беше казано, и аз я научих на някои неща — не от тия, на които бих я научил дори преди година, а на фрагменти от някои нови неща, които аз самият бях научил съвсем наскоро. Беше ми казано да я подготвя по този начин.

— Кой ти го каза? Назови името на учителя си.

Той направи гримаса.

— Не беше тъй глупав, че да ми каже името си — каза Мелман, — за да мога след това да търся някаква власт над него. Също като теб, той не е човек, а същество от друго измерение.

— Той ли ти даде картината на дървото?

Мелман кимна.

— Да, и ме заведе до всеки от десетте сефирота. Там магията беше реална. Набирах сили.

— А Картите? И те ли са негово дело? Той ли ти нареди да ѝ ги дадеш?

— Не знам нищо за никакви карти — отговори ми Мелман.

— Ето! — изкрещях аз, измъкнах ги изпод наметалото си, разтворих ги във ветрило като фокусник и се приближих до него.

— Никога преди не съм ги виждал — каза той.

Почвата продължаваше да се разпада около нас. Преместихме се по-близо до центъра.

— Ти ли изпрати съществото, което я разкъса?

Мелман тръсна отчаяно глава.

— Не съм. Знаех, че тя ще умре, защото той ми бе казал, че това ще те доведе при мен. Каза ми също, че един звяр от Нетцах ще я умъртви, но аз така и не го видях. Нямам пръст в неговото заклинание.

— А защо той искаше да се срещнеш с мен и да ме доведеш тук?

Мелман се изсмя неистово.

— Защо? — повтори. — За да те убия, естествено. Каза ми, че ако успея да те принеса в жертва на това място, ще приема твоята сила. Каза ми, че ти си Мерлин, син на Ада и Хаоса, и че аз ще стана най-великия маг, ако успея да те убия тук.

Нашият свят вече беше широк двайсетина метра в най-добрия случай, а скоростта на разпадането му непрекъснато се увеличаваше.

— Така ли е? — попита той. — Щях ли да получа силата ти, ако бях успял?

— Силата е като парите — казах аз. — Ако знае как, човек би могъл да се добере до тях и тогава те стават единственото нещо, което той иска от живота. Та на въпроса. Дали щеше да получиш силата ми? Едва ли.

— Говоря за смисъла на живота. Знаеш това.

Поклатих глава.

— Само глупаците мислят, че животът има само един-единствен смисъл — казах аз. — Достатъчно по въпроса! Опиши ми своя учител.

— Така и не го видях.

— Какво?

— Искам да кажа, че съм го виждал, но не знам как изглежда. Винаги носеше качулка и черно платнено яке. И ръкавици. Не знам дори от коя раса беше.

— Как се срещнахте?

— Той се появи един ден в ателието ми. Аз просто се обърнах, а той беше вече там. Предложи ми сила, каза, че ще ме научи на някои неща, ако му служа.

— А ти как разбра, че би могъл да го направи?

— Той ме взе със себе си на пътешествие из места, които не са част от тоя свят.

— Ясно.

Островът на нашето съществуване сега бе приблизително с размерите на голяма стая. Гласовете във вихъра бяха подигравателни, след това изпълнени със съчувствие, изплашени, тъжни и гневни. Почвата под краката ни се тресеше непрестанно. Светлината беше все така зловеща. Част от мен ме съветваше да убия Мелман на мига, но всъщност не той бе отнел живота на Джулия...

— А твоят учител каза ли ти защо иска смъртта ми? — попитах аз.

Мелман облиза устни и погледна отново към напредващия Хаос.

— Каза, че си негов враг — обясни той, — но не и защо точно. Каза също, че това щяло да се случи днес, защото така трябвало.

— Защо точно днес?

Мелман се усмихна леко.

— Предполагам, че заради Валпургиевата нощ — отвърна той, — макар той да не е споменавал нещо подобно.

— Това ли е всичко? — казах аз. — Не ти ли каза откъде идва?

— Веднъж промърмори нещо за някакво Владение на Четирите Свята и аз останах с впечатлението, че му придава особено значение.

— Не ти ли хрумна, че той може би просто те използва?

Мелман се усмихна.

— Разбира се, че ме използваше — отвърна ми той. — Всеки използва някого. Така е устроен светът. Но той си плащаше със сила и знания. Освен това си мисля, че обещанието му щеше да се изпълни.

Мелман се престори, че гледа към нещо зад мен. Най-изтърканият номер в света и все пак се хванах. Там нямаше никой. Незабавно се обърнах към него.

Той държеше черния кинжал. Вероятно го бе крил в ръкава си. Хвърли се напред, за да ме атакува, напявайки нови заклинания.

Отстъпих и метнах наметалото си върху него. Той се омота и отстъпи встрани, после разсече плата, обърна се и отново тръгна към мен. Този път се беше снижил, опитвайки се да ме заобиколи. Посегнах да сритам ръката, с която държеше кинжала, но той я дръпна назад. Докопах едно парче от пелерината и го омотах около ръката си. Когато Мелман ме нападна отново, аз блокирах неговия удар и вкопчих пръсти в бицепса му. После приклеках, повличайки го надолу, успях да хвана левия му крак с дясната си ръка, напрегнах сили, вдигнах тялото му високо във въздуха и след това го запратих.

Едва след като завъртях тялото си, за да завърша движението, осъзнах какво съм направил. Беше твърде късно. Нападението му бе погълнало изцяло вниманието ми и аз бях забравил за унищожителния вихър, който се приближаваше бързо и неумолимо. Ръбът на Хаоса се бе приближил повече, отколкото предполагах. А за Мелман бе останало време колкото да каже най-кратките си ругатни, преди смъртта да го отведе там, където нямаше да може повече да прави заклинания.

Аз също изругах, защото сигурно щях да успея да измъкна още информация от него, и тръснах глава, там, в центъра на моя чезнец свят.

Денят още не беше превалял, а аз вече бях преживял най-забележителната Валпургиева нощ в живота си.

---

[1] Дърво на Живота — Схема, подобна на дърво с разклонения, която представлява според Кабала образ на Вселената и въплътените в

нея божествени закони — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 4

Голямо ходене падна в обратната посока. Пътьом смених дрехите си.

Изходът ми от лабиринта прие формата на тесен проход между две порутени тухлени сгради. Все още валеше, а денят вече се бе превърнал във вечер. Видях колата си, паркирана от другата страна на улицата, на границата на светлия кръг, очертан от една от уличните лампи. За миг закопнях за сухите дрехи в багажника, но все пак тръгнах обратно към табелата с надпис „Брутус Сторидж“.

В офиса на първия етаж бе запалена слаба крушка, която хвърляше малко светлина върху иначе мрачния вход на сградата. Повлякох се тежко нагоре по стълбището, мокър до кости и предвидливо готов на всичко. Натиснах бравата на входната врата на апартамента и тя се отвори. Пуснах осветлението и влязох, като заключих зад себе си.

Една бърза обиколка ме увери, че апартаментът е празен и аз смених мократа си риза с друга от гардероба на Мелман. Панталоните му обаче бяха твърде широки в талията и твърде дълги за мен. Прехвърлих Картите в джоба на ризата, за да бъдат на сухо.

Крачка втора. Захванах се добросъвестно да преровя апартамента. След няколко минути попаднах на окултисткия дневник на Мелман, заключен в едно от чекмеджетата на нощното му шкафче. Дневникът беше в унисон с пълния безпорядък наоколо — правописни грешки, сгрешени думи и няколко петна от бира и кафе. Основната му част беше изпълнена с чужди цитати, примесени с лични умотворения — мечтания и размисли. Запрелиствах напред, търсейки мястото, където описваше срещата със своя учител. Открих страниците и ги запреглеждах набързо. Разточителните писания се състояха предимно от възторжени изречения, посветени на образа на Дървото, с който го бяха дарили. Реших да ги оставя за по-късно и тъкмо се канех да прибера дневника, когато, докато разгръщах последните няколко страници, погледът ми се спря на кратка поема. Беше написана на

суинбърнийски, претъпкана от алюзии и преливаща от възторг. Един от редовете грабна веднага вниманието ми — „... Безбройните сенки на Амбър, белязани с неговото коварно петно.“ Тромаво изказана, но безспорно интригуваща мисъл. Тя събуди в мен утихналото чувство на уязвимост и ме накара да довърша обиска си възможно най-бързо. Изведнъж ми се прииска да изляза по-скоро оттук, да отида някъде подалеч и да помисля.

Не последваха нови изненади. Събрах пръснатите по пода вестници, занесох ги в банята, хвърлих ги във ваната, запалих ги и отворих прозореца на излизане. После отидох в светилището, смъкнах картината с Дървото на Живота и я хвърлих в пламъците. Изгасих осветлението в банята и затворих вратата след себе си. Като изкуствовед нямам грешка.

Насочих усилията си в претърсването на купищата всевъзможни хартии по лавиците, но останах разочарован. Тъкмо бях преполовил втория си курс към банята, когато телефонът иззвъня.

Светът сякаш замръзна, а мислите ми препуснаха в галоп. Днес беше денят, в който аз трябваше да се озова тук, за да бъда убит. Имах сериозни основания да си мисля, че по план това трябваше вече да се е случило. В такъв случай на телефона можеше да е „З“, който се обаждаше, за да разбере дали разлепването на моите некролози е вече в ход. Обърнах се и зърнах телефона. Беше до мрачната стена близо до спалнята. Веднага разбрах, че ще вдигна слушалката. Тръгнах към телефона, а в това време в главата ми се търкулнаха мисловните зарове, които трябваше да решат съдбата на моя отговор — а) остроумна забележка, б) обида плюс заплаха, и в) опит за заблуда на противника, с цел събиране на допълнителна информация. Колкото и да ми се щеше да се спра на някоя от първите две възможности, благоразумието успя в крайна сметка да ми развали удоволствието, избирайки третата, като ме посъветва също да използвам предимно едносрични думи, произнесени гърлено, и да се преструвам, че съм ранен и задъхан. Вдигнах слушалката в очакване да чуя най-накрая гласа на „З“ и да разбере дали го познавам.

— Да?

— Е? Успя ли? — чу се от другата страна.

Проклети местоимения. Беше жена. Бях сбъркал с рода, но пък въпросът беше точно тоя, който ми трябваше. Едно от две не е чак

толкова лош вариант.

Въздъгнах тежко и казах:

— Да.

— Какво има?

— Ранен съм — изграчих аз.

— Сериозно ли е?

— Май че да. Тук... има... нещо за теб. Ела и... го виж.

— Какво е? Нещо негово ли?

— Да. Зле ми е. Ела.

Затръшнах телефона и се ухилих. Добре се беше получило. Имах чувството, че съм я метнал безпогрешно.

Прекоших дневната до креслото, в което бях се настанил преди, придърпах една от масичките с огромен пепелник на нея, седнах и докопах лулата си. Време беше да си почина, да възстановя спокойствието си и да помисля.

Няколко мига по-късно усетих познатото, почти наелектризиращо потръпване. Скочих на крака, грабнах пепелника, а фасовете се разлетяха около мен като куршуми. Проклех глупостта си и се заоглеждах неистово из стаята.

Ето! Пред червените завеси, до пианото, приема форма...

Изчаках, докато очертанията станаха по-ясни и запратих пепелника с все сила.

Миг по-късно тя беше вече там — висока, червенокоса, тъмноока, хванала в ръка нещо като автоматичен пищов, 38-ми калибър.

Пепелникът я уцели в стомаха, тя изохка и се преви на две.

Още преди да успее да се съвземе, аз вече бях до нея.

Издърпах пистолета от ръката ѝ и го хвърлих в другия край на стаята. После сграбчих двете ѝ китки, завъртях я и я тръшнах в близкото кресло. В лявата си ръка тя държеше Карта и аз я изтръгнах от пръстите ѝ. На нея, в познатия стил на Дървото и Картите в джоба ми, беше нарисован апартаментът.

— Коя си ти? — изръмжах аз.

— Джасра, мъртвецо! — озъби се тя в отговор.

После разтвори широко устни, главата ѝ клюмна напред и аз усетих влажния ѝ допир по opakото на ръката си, с която все така притисках дясната ѝ китка към облегалката на креслото. Миг по-късно

почувствах изгаряща болка. Не ме беше ухапала, но въпреки това усещането беше като от нажежен пирон, пронизал плътта ми.

Пуснах китката ѝ и дръпнах ръката си. Усетих, че движението ми е странно забавено и омаломощено. Някаква ледена тръпка плъзна по дланта ми и нагоре към рамото. Ръката ми се отпусна като парализирана. Джасра се измъкна леко от хватката ми, усмихна се, докосна гърдите ми с върховете на пръстите си и ме бутна.

Строполих се назад. Чувствах се отчайващо слаб и не можех да контролирам движенията си. При падането си не усетих никаква болка, но за да обърна глава в нейна посока, докато тя се изправяше на крака, ми бяха нужни невероятни усилия.

— Приятно прекарване — пожела ми тя. — След като се събудиш, те очакват няколкото последни, болезнени мига от твоето съществуване.

Тя се отдалечи извън полезрението ми и малко след това я чух да вдига слушалката на телефона.

Бях сигурен, че ще се обади на „3“ и вярвах в това, което току-що бе казала. Е, поне щях да се запозная със загадъчния художник...

Художник! Раздвижих пръстите на дясната си ръка. Все още, макар и мудни, те не бяха излезли от строя. Напрегнах всяка незасегнатата частичка от волята и анатомията си и се опитах да вдигна ръка към гърдите си. Последва конвулсивно движение като на забавен каданс. Поне успях да полегна на лявата си страна и така прикрих отчаяните си усилия от жената, която ме бе подредила така.

Ръката ми трепереше и сякаш се движеше все по-бавно с всеки следващ милиметър по пътя си към джоба на ризата. Векове по-късно успях да напипам ръбовете на колодата. Накрая успях да измъкна една от Картите достатъчно високо, за да мога да я разгледам, но вече бях доста замаян и всичко започваше да се размазва пред очите ми. Не бях сигурен дали ще успея да се прехвърля. Като от огромно разстояние, до мен долиташе гласа на Джасра, която разговаряше с някого, но така и не можех да разбера думите ѝ.

Фокусирах остатъците от съзнанието си върху Картата. На нея беше изобразен сфинкс, приклеknал върху синя, скалиста издатина. Пресегнах се към него. Нищо. Мозъкът ми го възприемаше просто като бродерия върху памучна тъкан. Едва ли ми бяха останали сили за нов опит.

Усетих сериозен хлад и ми се стори, че сфинксът сякаш помръдна върху каменния си постамент. Срещу мен се надигна черна вълна, която всеки миг щеше да ме погълне.

И това беше всичко.

Беше ми необходимо доста време, за да се свестя. Потокът на съзнанието ми се възстанови, но крайниците ми бяха все така като от олово, а погледът все така замъглен. Ужилването на госпожицата ме бе поразило като нервно-паралитичен газ. Опитах се да раздвижа пръстите на ръцете и краката си, без да съм особено наясно с резултата. Опитах също да ускоря дишането си и да поема по-дълбоко въздух. Това поне се получи.

След известно време чух нещо, което наподобяваше тътен. Миг по-късно осъзнах, че ушите ми са доловили потока на собствената ми кръв. Малко след това усетих ударите на сърцето си и погледът ми започна да се прояснява. Светло-тъмните размазани петна започнаха да придобиват очертанията на пясък и скали. Все още усещах ледени петънца тук-там по тялото си. После започна да ме тресе, мина ми и аз осъзнах, че мога да се движа. Но тъй като се чувствах ужасно слаб, не го направих. Поне за известно време.

Чух шумове, предизвикани от раздвижване, някъде високо над мен. Освен това долових странна миризма.

После от същата посока, откъдето идваха и шумовете, се чу:

— Да смятам ли, че си се събудил?

Реших, че все още не съм много наясно по въпроса и затова не отговорих. Зачаках крайниците ми да живнат още малко.

— Наистина ми се ще да дадеш знак, щом ме чуеш — дочу се отново гласът. — Трябва да започваме.

Накрая любопитството ми надделя над точната преценка и аз вдигнах глава.

— А така! Знаех си аз!

На синьо-сивата скала над мен бе застанал един сфинкс, също син на цвят — лъвско тяло, големи перести крила, прибрани плътно, и лице с неопределим пол, взряно в мен. Съществуващото облиза устните си и пред мен се разкри респектиращ набор от зъби.

— Да започваме с какво? — попитах аз и бавно се изправих до седнало положение, поемайки няколко пъти дълбоко въздух.

— С гатанките — отвърна съществото, — там най ме бива.

— Смятам да пропусна тоя тур — казах аз и зачаках изтръпването на ръцете и краката ми да премине.

— Съжалявам, но това е невъзможно.

Потърках пострадалата си ръка и се втренчих свирепо в създаването. Доколкото си спомнях, в повечето известни ми истории за сфинксове, тези животинчета схрускваха хората, неумеещи да се оправят с гатанки.

— Няма да ти играя по свирката — казах аз.

— В такъв случай, губиш поради отказване — отвърна сфинксът и мускулите на рамената му започнаха да набъбват.

— Чакай сега — казах аз и вдигнах ръка. — Дай ми минутка-две да се свестя. Може и да размисля.

Създанието се поотпусна и рече:

— Добре. Така ще е по-официално. Дай лапа. Само ми кажи, щом си готов.

Изправих се на крака, размахвах ръце и започнах да правя упражнения за разтягане. Междувременно огледах набързо терена.

Намирах се в песъчливо дърво, осеяно тук-там с оранжеви, сиви и сини скали. Каменистата стена, на чийто ръб бе застанал сфинксът, се издигаше отвесно пред мен на височина от около дванайсет метра. Подобна скала, висока също толкова, имаше и зад гърба ми, горе-долу на същото разстояние. От дясната ми страна имаше стръмен песъчлив насип, от лявата — друг, но по-полегат. Няколко бодливи храста се бяха загнездили в пукнатините. Беше почти привечер. Небето беше бледожълто, а слънцето никакво не се виждаше. Дочух далечен вятър, но не го усетих. Мястото беше по-скоро хладно, отколкото студено.

На земята, близо до мен, мернах камък с размерите на малка гиричка. Две непринудени крачки, без да спирам да махам с ръце и той се озова зад десния ми крак.

Съществото се прокашля.

— Готов ли си? — попита то.

— Не — казах аз. — Но съм сигурен, че това няма да те спре.

— Имаш право.

Прищя ми се, съвсем неуместно, да се прозина. Така и направих.

— Явно ти липсва нужният спортен дух — отбеляза сфинксът. — Както и да е. „Сред огън се надигам от земята. Вятърът ме връхлита, водите се плискат срещу мен. Скоро ще бъда над всички неща.“

Аз зачаках. Мина около минута.

— Е? — каза накрая сфинксът.

— Е какво?

— Знаеш ли отговора?

— Кой отговор?

— На гатанката, естествено.

— Нали точно затова чакам. Не чух никакъв въпрос, само няколко твърдения. Не мога да отговоря на въпроса, без да знам какъв е той?

— Но тази форма се е утвърдила през вековете. Въпросът е вплетен в контекста. Той очевидно е — „Какъв съм аз?“

— Но би могъл също така да бъде — „Кой е погребан в пирамидата на Грант?“ Хайде, от мен да мине. Що е то, значи? Фениксът, разбира се — с гнездо на земята, издигащ се сред пламъци, борещ се с ветровете и дъжда, за да се издигне на огромна височина...

— Не позна.

Сфинксът се ухили и се размърда.

— Чакай — казах аз. — Как да не съм познал? Всичко пасва. Отговорът ми може да не е този, който очакваш, но иначе пасва на всички изисквания.

Съществува поклата глава.

— В случая аз решавам кое пасва и кое не. Това е положението.

— Тогава играеш нечестно.

— Не е вярно!

— Каква ще бъде една бутилка, ако изпия половината от съдържанието ѝ — наполовина пълна или наполовина празна?

— И двете едновременно.

— Точно така. И в нашия случай е така. Ако верните отговори са повече от един, трябва да приемем всеки от тях, без значение колко точно са те.

— Подобно тълкувание не ми допада — заяви сфинксът. — То внася неясноти в материята. Така би могла да се опорочи самата идея на гатанките.

— Вината няма да е моя — казах аз и скръстих ръце.

— Иначе въпросът, който повдигаш, е доста интересен.

Аз кимнах ентузиазирано.

— И все пак верният отговор трябва да е само един.

Свих рамене.

— Светът, в който живеем, далеч не е съвършен — подхвърлих след това.

— Хм.

— Какво ще кажеш да обявим реми — предложих аз. — Никой не печели и никой не губи.

— Идеята не ми допада от естетическа гледна точка.

— В доста други игри я приемат за разумно решение.

— Освен това, взех лекичко да огладнявам.

— Истината изплува на повърхността.

— Но не съм играл нечестно. Аз служа на истината, по свой си начин. Ти спомена, че едно реми би решило проблема.

— Правилно. Радвам се, че и ти...

— Нека все пак да се опитаме да избегнем ремито. Да чуем твоята гатанка.

— Това е глупаво — казах аз. — Не знам никакви гатанки.

— В такъв случай, няма да е зле бързо да измислиш някоя. Защото само това би ти спасило кожата. Иначе ще се считам за победител.

Размахах отново ръце и клекнах няколко пъти. В тялото ми сякаш пламна огън, но заедно с него дойде и приливът на сили.

— Добре — казах. — Дадено. Минутка само.

Какво, по дяволите...

— Кое е онова зелено и червено нещо, което не се спира на едно място?

Сфинксът премигна два пъти и след това повдигна едната си вежда. През последвалата пауза направих още няколко дихателни упражнения и потичах на място. Огънят утихна, главата ми се прочисти, пулсът ми се нормализира...

— Е? — казах няколко минути по-късно.

— Мисля.

— Няма да те пришпорвам.

Малко боксиране със сянката. Малко изометрия в добавка. Небето потъмня още малко и отдясно се появиха няколко звезди.

— А-а, не ми е приятно да ти напомням — казах аз, — но...

Сфинксът изсумтя.

— Все още мисля.

— Май трябваше да ти огранича времето.

— За тая гатанка се полага доста повече мислене.

— Ще ти преча ли, ако полегна?

— Моля.

Опънах се на пясъка, затворих очи и преди да заспя, прошепнах на Фракир да ме пази.

Събудих се с потръпване. Очите ми регистрираха, че е светло, а лицето ми — че подухва вятър. Необходими ми бяха няколко мига, за да осъзная, че е сутрин. Отляво небето просветляваше, отдясно звездите избледняваха. Усетих жажда. И глад.

Потрих очи и се изправих на крака. Открих гребена си и се сресах. Погледнах към сфинкса.

— ... И не се спира на едно място — промърмори той.

Прокашлях се. Никаква реакция. Звярът гледаше право през мен. Почудих се дали не бих могъл просто да му се измъкна...

Не. Погледът му се премести върху мен.

— Добро утро — поздравих го жизнерадостно аз.

Последва кратко скръцване със зъби.

— Добре — казах аз, — ти мисли доста повече от мен. Ако все още не си сетил, не виждам защо да продължавам играта.

— Не ми харесва твоята гатанка — каза най-сетне сфинксът.

— Съжалявам.

— Какъв е отговорът?

— Предаваш ли се?

— Налага ми се. Какъв е отговорът?

— Чакай сега — казах. — Всичко по реда си. Трябва първо да ми кажеш отговора на твоята гатанка, преди да чуеш моя отговор.

— Има известна доза справедливост в това. Добре де — Владението на Четирите Свята.

— Какво?

— Това е отговорът. Владението на Четирите Свята.

Спомних си думите на Мелман.

— И защо? — попитах.

— Защото лежи на кръстопътя между Световете на Четирите Елемента, където се издига от земята сред пламъци, а ветровете и водите го връхлитат.

— А извисяването над всички неща?

— То може да бъде отнесено до гледката, откриваща се от това място, или до имперските концепции на неговия владетел. Или пък и до двете едновременно.

— Кой е неговият господар?

— Не знам, пък и това няма пряко отношение към отговора.

— И все пак, откъде успя да научиш тая гатанка?

— От един пътешественик, преди няколко месеца.

— И защо избра да ми зададеш точно нея измежду всички други, които знаеш?

— Не можах да я разгадая, значи трябва да е добра.

— Какво стана с пътешественика?

— Тръгна си неизяден. Беше познал отговора на моята гатанка.

— Как се казваше?

— Не ми каза.

— Моля те, опиши ми го.

— Не мога, добре се беше омотал.

— Нищо повече ли не ти каза за Владението на Четирите Свята?

— Не.

— Ами добре — казах аз. — Смятам и аз да последвам примера му, като си тръгна.

Обърнах му гръб и се насочих към насипа отдясно.

— Чакай!

— Какво? — попитах аз.

— Твоята гатанка — заяви сфинксът. — Аз ти казах моя отговор. Сега ти трябва да ми кажеш кое е това нещо, което е зелено и червено и не се спира на едно място.

Сведох поглед и затърсих с очи. Ха така, беше си все на същото място — камъкът с формата на гиричка. Направих няколко крачки и заставах до него.

— Жаба от Кюизинарт.

— Какво?

Мускулите на рамената му се стегнаха, очите му се присвиха, а множеството му зъби станаха повече от очевидни. Прошепнах няколко думи на Фракир и усетих как тя се размърда, докато аз се навеждах, за да хвана камъка в дясната си ръка.

— Такива ми ти работи — казах аз, изправяйки се. — Въпрос на визуално възприятие...

— Тая гатанка намирисва! — заяви сфинксът.

Направих две бързи движения пред себе си с показалеца на лявата си ръка.

— Какво правиш? — попита съществото.

— Очертавам линии от ушите до очите ти — казах аз.

В този миг Фракир стана видима, плъзна се от китката в ръката ми и се заплете около пръстите ми. Очите на сфинкса се заковаха в нея. Единият ѝ край се провеси и се заизвива от края на протегнатата ми ръка, после започна да изсветлява и накрая грейна като нажежена сребърна жичка.

— Мисля, че резултатът е хикс — казах аз. — Ти какво ще кажеш?

Сфинксът облиза устни.

— Да — каза накрая той с въздишка. — Като че ли си прав.

— В такъв случай ти желая приятен ден — казах аз.

— Да. Жалко. Ами добре. Приятен и на теб. Но преди да си тръгнеш, дали бих могъл да узная името ти — просто заради протокола?

— Защо не? — казах. — Аз съм Мерлин от Хаос.

— О-о — каза сфинксът, — в такъв случай сигурно някой щеше да дойде, за да отмъсти за теб.

— Не е изключено.

— Значи хиксът наистина е най-доброто решение. Тръгвай.

Отстъпих още малко назад, преди да се обърна и да тръгна към насипа отдясно. Останах нащрек, докато се измъкна, но никой не хукна да ме преследва.

Затичах се. Бях жаден и гладен, но хич не ми се искаше да си устройвам закуска на това неудобно, скалисто място, под това лимонено небе. Фракир отново съедини краищата си и изчезна. Започнах да поемам дълбоко въздух, докато се отдалечавах, обърнах гръб на изгрялото слънце.

Вятър в косата ми, прах в очите... Насочвам се към група от валчести камъни, минавам между тях. Небето, което се вижда между сенките на камъните, става зеленикаво. Измъквам се, стъпвам на по-мека почва, в далечината нещо проблясва, няколко облака се появяват отляво.

Поддържам равномерно темпо, достигам до малка стръмнина, изкачвам я, спускам се от другата ѝ страна, покрита с полюшващи се редки треви. В далечината горичка от дървета, сякаш покрити с парцали... Насочвам се към тях и подплашвам някакво животинче с оранжева козина, което се шмугва на подскоци вляво. Мигове по-късно край мен се стрелва тъмна птица, надава плачлив крясък и изчезва в същата посока. Аз продължавам да бягам, а небето да се смрачава.

Небето е зелено, тревите, също зелени, стават по-жилави... Вятърът напират на неравномерни тласъци... Дърветата се приближават... От техните клони се дочува песен... Облаците се понасят напред...

Мускулите ми не са вече така вдървени, усещам как възвръщат познатата си гъвкавост... Минавам край първото дърво, под краката ми са нападали продълговати листа... Космати, оголени дънери... Утъпканият път, който следвам, се превръща в пътечка, по нея забелязвам странни следи от нечий крак... Тя пропада, извива се, разширява се, после пак се стеснява... Почвата се издига от двете ми страни... Дърветата издават звуци като от контрабас... Късчетата небе, които се виждат между листата им, имат тюркоазен цвят... Продълговати облаци се вият напред като сребърни реки... По стените на пътеката се появяват малки купчинки от сини цветчета... Стените стават по-високи, надвишават главата ми... Пътят е вече каменист... Продължавам да бягам...

Моята пътека се разширява, разширява се и се спуска плавно надолу... Подушвам водата още преди да съм успял да я видя или чуя... Сега внимателно между камъните... Тук мъничко по-бавно... Обръщам се и виждам течението с високи, скалисти брегове от двете му страни и по метър или два брегова ивица до стените на склона...

Още по-бавно край бълбукащата, искряща вода... Следвам извивките на реката... Чупки, завои, дървета, високо над главата ми, корени са пробили стената отдясно, сиви и жълти сипеи покрай люспестата почва...

Брегът се разширява, стените стават по-ниски... Повече пясък и няколко камъка под краката ми... По-ниски, още по-ниски... До главата ми, до раменете... Нова извивка на пътя, насипът се снижава... До кръста... Дървета със зелени листа навсякъде около мен, синьо небе, встрани отдясно утъпкана пътека... Изкачвам се по насипа, тръгвам по нея...

Дървета и храсти, птичи песни и свеж ветреца... Поглъщам жадно въздуха, закрачвам по-широко... Минавам по дървен мост, стъпките ми отекват, под мен буйната река се е превърнала в поточе... Дънерите на дърветата, израсли до студените му води, са покрити с мъх... Отдясно се появява ниска каменна стена... Пред мен изтрополява кола...

Диви цветя от двете ми страни... Отеква далечен смях... Изцвилване на кон... Изскърцва колелото на каруца... Свървам вляво... Пътят се разширява... Сенки и слънчеви лъчи, сенки и слънчеви лъчи... Пъстри петна, пъстри петна... Отляво река, вече по-широка, водите ѝ проблясват... Върхът на близкия хълм е замъглен от пушек...

С приближаването си до следващото възвишение забавям темпото. Достигам върха му ходом, отгърсвам дрехите си от прахта, оправям с пръсти косата си, разтърсвам ръцете и краката си, усещам хлад на пропитите с пот места. Изплювам събралите се в устата ми песъчинки. Вдясно под мен виждам селски хан с няколко маси, пръснати по широката му, грубо скована и владена леко в градината веранда, която гледа към реката. Дотук със сегашното време. Пристигнах.

Спуснах се надолу, открих помпата в далечния край на двора и измих лицето и ръцете си. Все още усещах лека болка и изтръпване в долната част на лявата си ръка, където ме бе докоснала Джасра. Отидох до верандата, магнах на прислужницата, която се мотаеше там и седнах до една малка маса. След известно време тя ми донесе каша с наденички, яйца, хляб, масло, компот от ягоди и чай.

Видях им сметката набързо и си поръчах още веднъж от същото. Докато траеше вторият тур, усетих как съзнанието ми отново вкусва от нормалния ход на нещата, затова забавих темпото, за да се насладя на гледката на течащата край мен река.

Странно как се бе развило всичко. След като си свърших работата, се бях настроил за една дълга и мързелива ваканционна почивка. Единствено мисълта за „З“ ме притесняваше леко, но тогава все още смятах, че ще успея бързо да се справя с този проблем. А сега бях затънал до гуша в нещо, което не разбирах, нещо опасно и адски странно. Отпивайки от чая си, обгърнат от топлината на деня, аз се отдадох за известно време на царящото наоколо умиротворение, макар да съзнавах, че то няма да трае дълго. Вече нямаше да мога да отдъхна истински, да се усетя в пълна безопасност, преди да съм приключил с този проблем. Припомних си още веднъж хода на събитията до този момент и реших, че не мога повече да разчитам единствено на рефлексите си, ако искам да изляза от тази ситуация като победител. Крайно време беше да измисля някакъв план.

В челото на класацията на моите неотложни проблеми бяха разкриването на самоличността на „З“ и неговото отстраняване. Но в самото начало беше разкриването на неговите мотиви. Отдавна бях обърнал гръб на предположението, че си имам работа с безмозъчен откаченяк. „З“ действаше твърде последователно и освен това притежаваше някои доста необичайни умения. Прерових миналото си в търсене на подходящи за неговата роля кандидати. Можех да се сетя за доста мои познати, способни да ми устроят нещо подобно, но нито един от тях не ме мразеше чак толкова. И все пак, в дневника на Мелман ставаше дума точно за Амбър. Теоретично погледнато, това превръщаше цялата история в семеен проблем. В известен смисъл бях длъжен да вляза в контакт с останалите и да ги държа в течение. Но ако направех нещо подобно, то щеше да е равносилно на молба за помощ, на признание, че не мога да се справям сам със собствените си кашии. Защото заплахата за живота ми беше нещо лично. Джулия също беше нещо лично. Имах правото на отмъщение. Налагаше се да помисля още малко...

Дяволския чекрък?

Помислих върху тази възможност, отхвърлих я, но после отново я извиках в съзнанието си. Дяволския чекрък... Не. Все още не бях го изпитвал. Все още го усъвършенствах. Сетих се за него само защото беше любимото ми занимание, а освен това и най-голямото постижение в живота ми, моята изненада за останалите. Май просто ми се щеше да се измъкна по лесния начин. Трябваше да събера още

доста информация, което естествено изискваше от мен да се пораздвижа.

Дяволския чекрък...

Необходима ми беше повече яснота. Имах Картите и дневника. Не ми се искаше повече да си играя с колодата, защото още първата карта се бе оказала нещо като капан. Щях да прегледам отново дневника възможно най-скоро, макар да бях почти убеден, че той е твърде субективен, за да ми помогне особено. Длъжен бях да посетя за последен път апартамента на Мелман, в случай, че съм изпуснал нещо. После трябваше да открия Люк и да видя дали той не знае още нещо. И най-малката дреболийка можеше да се окаже от значение. Да-а...

Въздъгнах и се протегнах. Погледах още малко реката и допих чая си. Прекарах Фракир по пачката с наличните си банкноти, избрах няколко и платих сметката си с тях. После се върнах отново на пътя. Време беше отново да се поразтъпча.

ГЛАВА 5

Появих се на улицата тичайки, огрян от слънцето на късен следобед, и спрях, щом се изравних с колата си. За малко да не я позная. Беше покрита с прах и мръсотия, с петна от вода по тях. Колко време бях отсъствал? Не се бях опитвал да изчисля времевите разлики с мястото, откъдето идвах, но ако се съдеше по колата, сигурно бе минал повече от месец. Въпреки това тя изглеждаше непокътната. Никой не я бе потрошил и...

Погледът ми се плъзна нагоре по улицата. Сградата, приютявала преди „Брутус Сторидж“ и покойния Виктор Мелман, вече не съществуваше. Обгорен, полусринат скелет и части от две стени заемаха сега нейния ъгъл. Насочих се натам.

Обиколих останките, за да ги огледам. Те бяха студени и уталожени. Сивите ивици и бледите кръгове в саждите означаваха, че водата, изсипана върху сградата, вече се бе изпарила. Миризмата на пепел не беше особено силна.

Дали всичко бе започнало от моята клада във ваната? Едва ли. Пламъците ѝ бяха твърде малки и ограничени, а и не бях забелязал да са се разраснали, докато чаках в апартамента.

Докато оглеждах руините, край мен премина момче със зелено колело. Няколко минути по-късно то се върна и застана на около три метра от мен. Беше около десетгодишно.

— Аз го видях — заяви то. — Видях пожара.

— Кога беше това? — попитах го аз.

— Преди три дни.

— Разбра ли се как е започнал?

— Нещо в склада, нещо запа...

— Запалително?

— Ъ-хъ — каза то през усмивка с липсващ зъб. — Може и да е било нарочно. Заради застраховката.

— Сериозно?

— Ъ-хъ. Татко каза, че сигурно бизнесът им не е вървял.

— Не е като да не са ставали такива работи — казах аз. — Имало ли е някой вътре?

— Предполагат, че художникът, дето живееше на горния етаж, е изгорял, защото не успели да го открият. Ама не намерили и кости или нещо такова. Пожарът си го биваше. Дълго време горя.

— През нощта ли беше или през деня?

— През нощта. Ей оттам го гледах. — Момчето посочи едно място от другата страна на улицата, в посоката, обратна на тази, от която се бях появил. — Доста вода му изляха.

— Видя ли някой да излиза от сградата?

— Не — каза то. — Когато пристигнах, вече здравата се беше разгоряло.

Кимнах и се обърнах към колата си.

— Патроните би трябвало да избухнат в пожар като тоя, нали така? — подхвърли момчето.

— Да — отвърнах му аз.

— Да, ама не.

Аз се обърнах.

— Какво искаш да кажеш? — попитах.

Хлапетото вече ровичкаше из джоба си.

— Вчера играхме там с едни мои приятели — обясни то, — и намерихме сума ти патрони.

Малкият отвори дланта си и в нея проблеснаха няколко метални капсули.

Аз тръгнах към него, а той клекна и постави една от тях на тротоара. После неочаквано се протегна, грабна близкия камък и го запрати по нея.

— Недей! — изкрещях аз.

Камъкът се стовари върху патрона, но не последва нищо.

— Така можеш да се осакатиш... — започнах аз, но хлапакът ме прекъсна.

— Ами. Нито един от тия боклуци няма да гръмне. Тоя розов прах дори не гори. Имаш ли кибрит?

— Розов прах ли? — попитах аз и отместих камъка. От смачканата метална капсула се бе проточила ивичка от розов прах.

— Ето — каза момчето, сочейки към него. — Странно, а? Аз пък мислех, че барутът е сив.

Коленичих и докоснах веществото. Стрих го между пръстите си. Помирисах го. Дори го опитах на вкус. Не можах дори да предположа какво, по дяволите, е това.

— Предавам се — казах. — Та казваш, че дори не гори, а?

— А-ха. Сложихме малко от него на един вестник и подпалихме хартията.

— Да ти се намират още патрони?

— Ами-и... да.

— Ще ти дам един кинт за тях — казах аз.

Хлапето отново ми показва зъбите с празнината между тях и посегна към джоба на дънките си. Прекарах Фракир през пачката със странни банкноти от Сенките и измъкнах оттам един долар. Момчето го прибра и ми подаде два изцапани със сажди трийсетмилиметрови патрона.

— Благодаря — каза то.

— Пак заповядай. Имаше ли още нещо интересно там?

— Не. Останалото е само пепел.

Качих се в колата си и я подкарах. Отбих се в първата автомивка, край която минах, защото едва успях да махна с чистачките малко от мръсотията по предното стъкло. Гумените пипала на мивката прилепнаха към купето и аз се озовах в море от пяна. Междувременно проверих дали кибритът, който ми беше дал Люк, все още е у мен. У мен си беше. Добре. Добрах се до телефонна будка.

— Тук е „Ню Лайн Мотел“ добър ден — ми отговори от другия край на линията млад мъжки глас.

— Преди няколко дни във вашия мотел е бил отседнал мъж на име Лукас Рейнард — казах аз. — Искам да проверя дали не е оставил някакво съобщение за мен. Казвам се Мърл Кори.

— Минутка, ако обичате.

Пауза. Прелистване.

— Да, оставил е.

— И какво гласи то?

— В запечатан плик е. Бих предпочел да не...

— Добре. Ще дойда лично.

Отидох дотам с колата. Открих мъжа със съответния глас на рецепцията. Доказах самоличността си и прибрах плика. Служителят, слабоват тип с руса коса и четинести мустачки, се загледа в мен за известно време и след това каза:

— Ще се видите ли отново с мистър Рейнард?

— Да.

Той отвори някакво чекмедже и измъкна от там кафяв плик. На него бяха изписани името на Люк и номерът на стаята му.

— Той не ни остави адреса си — обясни мъжът, докато отваряше плика. — Чистачката е намерила този пръстен на полицата в банята, след като вече си беше тръгнал. Бихте ли му го предал?

— Разбира се — казах аз и той ми го подаде.

Седнах на едно от канапетата във фойето. Пръстенът беше от розовеещо злато, украсено със син камък. Не си спомнях някога да съм виждал Люк да го носи. Сложих пръстена на безименния пръст на лявата си ръка. Пасна чудесно. Реших да го нося, докато открия Люк.

Отворих писмото, написано на хотелска бланка, и го зачетох.

„Мърл,

Жалко за вечерята. Чаках те. Надявам се всичко да е наред. Утре сутрин тръгвам за Албукерк. Ще остана там три дни. После отивам за още три в Санта Фе. И на двете места ще отседна в «Хилтън». Има още някои неща, за които бих искал да поговорим. Моля те, обади се.

Люк“

Хм.

Позвъних в една позната пътническа агенция и от там разбрах, че мога да се уредя със самолетен билет за Албукерк, ако се размърдам. И тъй като предпочитам да говоря с Люк лице в лице, а не по телефона, постъпих точно така. Минах пътьом през агенцията, за да си прибера билета и да го платя, след което се озовах на летището, паркирах колата си и ѝ махнах за сбогом. Едва ли щях да я видя отново. Грабнах си раницата и се запътих към терминала.

Оттук-нататък всичко тръгна без излишни изненади. Загледах се в отдалечаващата се писта, осъзнавайки, че този етап от живота ми

всъщност е приключил. Както обикновено, не всичко се бе получило точно както ми се искаше. Бях решил да приключа набързо със случая „З“ или пък да забравя за него, да се видя с някои хора, които се канех да посетя от доста време, и да поспра на места, които още отпреди бях счел за интригуващи. След това щях да отида до нужната сянка, за да огледам Дяволския чекрък за последно и да се отдам на съществуване под знака на своята по-добра половина. Сега всичко се бе обърнало с главата надолу. Причините за това бяха връзката между „З“ и смъртта на Джулия, както и фактът, че се бе намесила сила, идваща от Сенките, която аз не разбирах.

Именно тази сила ме безпокоеше най-много. Дали не копаех собствения си гроб и не рискувах живота на приятелите и близките си, за да угодя на гордостта си? Надявах се с малко късмет да успея да се оправя сам, но колкото повече се замислях, толкова по-сериозно започвах да приемам враговете, с които се бях сблъскал, и липсата на каквато и да е информация относно „З“. Не беше честно от моя страна да държа останалите в неведение, особено ако и техният живот се окажеше застрашен. Адски ми се щеше да успея да реша целия проблем сам, за да им го поднеса опакован като подаръче. Не беше изключено и да успея да го сторя, но...

По дяволите. *Налагаше* се да им кажа. Ако „З“ ми видеше сметката и тръгнеше срещу тях, те трябваше да бъдат подготвени. Ако всичко беше част от нещо по-голямо, те отново трябваше да са наясно. Колкото и да не ми харесваше тази мисъл, все пак се налагаше да им кажа.

Наведох се напред и проверих с ръка пространството под предната седалка, където бях оставил раницата си. Така да бъде, но преди това щях да поговоря с Люк. Бях напуснал градчето и вероятно бях в безопасност. Освен това не беше изключено да успея да науча от Люк нещо, което да ми подсказва как да действам. Предпочитах да разполагам с повече информация, когато се стигнеше до обяснения пред останалите. Реших да изчакам още малко.

Въздъгнах. Поръчах на стюардесата да ми донесе едно питие и отпих от него. Ако бях тръгнал с колата до Албукерк по обичайния начин, това щеше да ми отнеме твърде много време. Минаването през Сенките в този случай не ми вършеше работа, защото никога преди не бях посещавал това място и не знаех как да го открия. Жалко. Искаше

ми се там колата да е на мое разположение. Люк вероятно вече бе отпътувал за Санта Фе.

Загледах се в облаците и се опитах да открия в тях въображаеми фигури. Тези, които видях, отговаряха напълно на настроението ми, затова измъкнах книжлето от раницата и четох, докато самолетът започна да се спуска. Когато отново погледнах навън, за известно време пейзажът се състоеше предимно от планински склонове. Скрибуцащ глас ни увери, че времето долу е приятно. Замислих се за баща си.

Измъкнах се от вратата на самолета, преминах край магазин за сувенири, претърпан с индиански накити, мексикански гърнета и други странни предмети, открих телефон и се обадох в местния „Хилтън“. Люк вече се беше изнесъл оттам. Обадох се в „Хилтън“ в Санта Фе. Разбрах, че е отседнал там, но в момента отсъства. Резервирах стая и за себе си и затворих телефона. Жената на гише „Информация“ ми обясни, че мога да хвана извънредния полет за Санта Фе след около час и половина и ме насочи към гишетата за билети. Някъде бях чел, че Санта Фе е една от малкото столици на провинции в Мексико без голямо летище.

Докато се насочвахме на север, на борда на един „И-25,“ някъде около разрастващата се сянка на връх Сандиа, Фракир се затегна за миг около китката ми и отново се отпусна секунда по-късно. После отново. И още веднъж. Заоглеждах се бързо из малкия салон, за да открия опасността, за която току-що бях предупреден.

Мястото ми се намираще в задната част на самолета. Малко по-напред се бе настанила съпружеска двойка на средна възраст. Мъжът и жената говореха с тексаски акцент и се бяха окичили с изобилие от крещящи бижута от сребро и тюркоази. Около средата на салона имаше три по-възрастни жени, които обсъждаха живота в Ню Йорк. Близо до тях бе седнала млада двойка, загърбила напълно останалия свят. По диагонала, другата страна на пътеката, двама млади мъже, със сакове пригодени за тенис-ракети, си говореха за колежа. Зад тях, една монахиня четеше книга. Погледнах навън, но не видях нищо заплашително по магистралата или около нея. Не ми си щеше да привличам вниманието с излишни маневри из салона.

Затова произнесох една-единствена дума на Тари и разтрих китката си, след което предупрежденията секнаха. Остатъкът от пътуването мина безбурно, но въпреки това аз не успях да се успокоя, макар че фалшивите тревоги също да не бяха изключени, просто заради естеството на всяка нервна система. Гледах червените плочи и червеникаво-жълтата почва под себе си, поточетата с построените над тях мостчета, плъзгах погледа си по далечните планински била и по по-близките склонове, осеяни с кедрови дървета, и се чудех. „З“? Дали се беше появил отново, дали ме наблюдаваше отнякъде в очакване? И ако беше така, то защо? Защо просто не седнем на по бира, за да обсъдим проблема? Можеше да се окаже недоразумение.

Само дето нямах чувството, че е недоразумение. И все пак щях да се чувствам по-спокоен, ако знаех какво точно става, макар че с това проблемът нямаше да отпадне. Бях готов дори аз да платя бирата.

Докато се спускахме над града, лъчите на залязващото слънце хвърлиха своите отблясъци върху ивиците сняг по Сангре де Кристо. Сенки се спуснаха по сиво-червените склонове. Повечето от сградите, които се виждаха, бяха с гипсова мазилка. Когато слязох от автобуса пред входа на „Хилтън,“ ми се стори, че температурата е паднала с десетина градуса в сравнение с тази в Албукерк. Все пак тук надморската височина беше нараснала с около осемстотин метра, а времето бе напреднало с почти два часа.

Регистрирах се и намерих стаята си. Опитах да се свържа с Люк, но никой не вдигна. Взех душ и се преоблякох. Позвъних още веднъж до неговата стая, отново никакъв отговор.

Реших да намеря бара, да гушна там една бира и след известно време да позвъня отново. Надявах се Люк да не е успял да удари някой джакпот по женска линия.

Мистър Бразда, на който се натъкнах във фойето в опита си да получа нужните координати, се оказа управител на хотела. Той ме попита как намирам стаята си, после разменихме няколко любезности и той ми посочи съответния коридор. Запътих се натам, но не успях да стигна до целта си.

— Мърл! Какво правиш тук, по дяволите? — ме попита един познат глас.

Обърнах се и забелязах Люк, който тъкмо бе влязъл във фойето. Изпотен и ухилен, той носеше прашни работни дрехи и ботуши, шапка

от същия тип и няколко пласта мръсотия. Здрависахме се и аз казах:

— Исках да поговоря с теб. — И добавих: — С какво се занимаваш сега? Да не вербуваш доброволци за нечия кауза?

— Не, мотях се цял ден около Пекос — отвърна ми той. — Винаги го правя, щом намина отгук. Страхотно е.

— Трябва и аз да опитам някой път — казах аз. — Май че е мой ред да те черпя една вечеря?

— Правилно — отговори ми Люк. — Изчакай само да взема един душ и да се преоблека. Ще се срещнем в бара след петнайсет-двайсет минути. Става ли?

— Дадено. До скоро.

Тръгнах по коридора и открих мястото. Беше средно голямо, с приглушено осветление, прохладно и сравнително добре посетено. Помещението включваше две стаи с широка връзка между тях, обзаведени с ниски, удобни на вид кресла и малки масички.

Една млада двойка тъкмо освобождаваше ъгловата маса вляво от мен, за да се отпрати с питиетата си в ръка към салона на ресторанта. Заех масата. Малко след това се появи сервитьорката и си поръчах бира.

Бяха изминали няколко минути, през които отпивах от бирата си, а съзнанието ми прехвърляше отново гадостите от последните няколко дни, когато забелязах, че една от фигурите, които се мотаеха наоколо, не ме подмина. Въпросната фигура се бе установила до мен, но достатъчно назад, за да може погледът ми да отчете единствено мъглявото ѝ присъствие.

Дочу се тих глас:

— Извинете, може ли да ви задам един въпрос?

Обърнах се и видях нисък, слабоват мъж, с прошарена коса и мустаци и черти на испанец. Беше облечен впечатляващо изискано, вероятно в съответствие с местните представи за бизнесмен. Последва съвсем кратка усмивка, която разкри пред мен отчупеното връхче на един от предните му зъби и факта, че е притеснен.

— Казвам се Дан Мартинес — каза той, без да ми подаде ръката си. После хвърли един поглед на креслото срещу мен. — Мога ли да поседна при вас за минутка?

— За какво става въпрос? Ако продавате нещо, не съм заинтересован. Освен това очаквам някого...

Той поклати глава.

— Не, нищо подобно. Знам, че очаквате някого — мистър Люк Рейнард. Всъщност това, което ще ви кажа, се отнася и до него.

Посочих му креслото.

— Добре. Седнете тогава и задайте въпроса си.

Той седна, кръстоса ръцете си и ги облегна на масата. След това се наведе напред.

— Дочух разговора ви във фоайето — започна той, — и останах с впечатлението, че го познавате доста добре. Ще имате ли нещо против да ми кажете от колко време го познавате?

— Ако това е всичко, което искате знаете — отговорих аз, — от около осем години. Учихме заедно в колежа, след това работихме няколко години за една и съща компания.

— „Гранд Дизайн“ — уточни той, — фирма за компютри в Сан Франциско. А познавахте ли се преди колежа?

— Излиза, че вече сте научил доста неща — каза аз. — Какво искате всъщност? Да не сте нещо като ченге?

— Не — каза той, — нищо подобно. Уверявам ви, че не искам да навлека неприятности на вашия приятел. Просто се опитвам да спестя малко от тях на самия себе си. Нека само ви попитам...

Аз поклатих глава.

— Дотук с жокерите — му казах. — Не обсъждам приятелите си с непознати, без да имам солидна причина.

Мартинес разтвори широко ръце.

— Не бих се почувствал измамен — каза той, — ако вие му разкажете за нашия разговор. Всъщност дори искам да го сторите. Той ме познава. Аз искам той да научи, че съм разпитвал за него, става ли? В действителност това би било в негова полза. По дяволите, та аз дори разпитвам негов приятел, не е ли така? Разпитвам някой, който би решил да ме излъже, за да му помогне. Просто се нуждая от няколко простички факта...

— А аз от една простичка причина — защо ви е необходима тази информация?

Мартинес въздъхна.

— Добре — каза той. — Той ми предложи една много интригуваща възможност за инвестиране. Става дума за сериозна сума пари. Риск има, както при откриването на всяко ново предприятие в

някоя от доста експлоатираните области. И все пак възможностите за възвръщаемост правят предложението му примамливо.

Кимнах.

— И вие искате да разберете дали той е коректен?

Мартинес се изкикоти.

— Хич не ми пука дали е коректен — каза той. — Интересува ме единствено дали би могъл да достави продукта в добро състояние.

Нещо в начина, по който говореше този мъж, ми напомняше за някого. Опитах се, но не успях да си спомня за кого точно.

— Вижте — казах аз и отпих от бирата си, — съжалявам, но днес схващам малко трудно. Става въпрос за компютри, нали?

— Естествено.

— Искате да знаете дали настоящият му работодател би могъл да го закове, ако той започне бизнес тук, разчитайки на информацията, с която разполага?

— Накратко — да.

— Предавам се — казах аз. — Сигурно има хора, които биха отговорили на въпроса ви далеч по-добре от мен. От правна гледна точка, интелектуалната собственост е доста хлъзгава материя. Аз не знам какво точно продава той и откъде го е взел — в тази насока варианти не липсват, но дори да знаех, пак нямаше да съм наясно с вашата законова осигуровка.

— Не съм и очаквал нещо подобно — каза Мартинес, усмихвайки се.

Аз отвърнах на усмивката му.

— Смятайте тогава, че посланието ви ще бъде предадено — казах аз.

Той кимна и се надигна.

— О, само един последен въпрос — започна Мартинес.

— Да?

— Той споменавал ли е някога за места — каза той, вперил поглед право в очите ми, — наречени Амбър или Царството на Хаоса?

Нямаше начин да не е забелязал изумлението ми, което явно го накара да стигне до напълно погрешно заключение. Бях убеден, че Мартинес не се и съмнява, че го лъжа, когато напълно искрено му отговорих:

— Не, никога не съм чувал нещо подобно от него. Защо питате?

Той поклати глава, докато връщаше креслото на мястото му, и стъпи встрани от масичката. Отново се бе усмихнал.

— Това не е толкова важно. Благодаря ви, мистър Кори. *Нус а дхабзун дхилша.*

И после буквално изчезна зад ъгъла.

Скочих на крака и понечих да го последвам, но чух името си:

— Хей, Мърл! Не се измъквай! Вече съм тук!

Обърнах се. Люк току-що бе влязъл през входа зад гърба ми. Косата му беше все още влажна след душа. Той се приближи, тупна ме по рамото и се настани на креслото, което Мартинес току-що бе освободил. После кимна към полупразната ми чаша с бира и аз се върнах на мястото си.

— Нуждая се от нещо подобно — каза той. — Господи, колко съм жаден! Къде се беше запътил, когато влизах?

Установих, че не изпитвам желание да му разкажа за проведения преди малко разговор, най-малкото заради неговия странен финал. Люк явно не бе успял да мерне Мартинес.

— Канех се да посетя клозета.

— Той е в тази посока. — Люк посочи към входа на бара. — Минах край него, докато идвах насам.

После насочи погледа си надолу.

— Я ми кажи, този пръстен на ръката ти...

— А, да — казах аз. — Беше го забравил в „Ню Лайн Мотел“. Дадох ми го, когато отидох, за да взема съобщението ти. Ето, дай да...

Дръпнах пръстена, но не успях да го сваля.

— Нещо се е запънал — отбелязах аз. — Странно. Доста лесно го сложих на пръста си.

— Може пръстът ти да е отекал — отбеляза Люк. — Вероятно заради надморската височина. Доста нависоко сме.

Той извика сервитьорката и си поръча бира, а аз опитах отново с пръстена.

— Май ще се наложи да ти го продам — каза Люк. — Ще ти предложи изгодна цена.

— Ще видим — казах му аз. — Минутка само.

Той махна вяло с ръка и аз тръгнах към тоалетната.

Там нямаше никой и аз спокойно изрекох думите, които възвръщаха на Фракир способността ѝ да ме предупреждава за

непосредствени опасности. Последва незабавно раздвижване. Преди да съм успял да ѝ заповядам каквото и да е, Фракир се появи, заблестя, откачи се от китката ми, плъзна се по опакото на ръката ми и се уви около безименния ми пръст. Аз се загледах изненадан и видях как пръстенът потъмнява, след което усетих как той се сви толкова силно, че ми причини болка.

Последва почти мигновено отпускане, сякаш пръстът ми ненадейно бе отгънал. Схванах идеята. Измъкнах пръстена и под него се разкри следата от впиването му в плътта ми. Фракир отново се размърда, като че ли искаше да го изблъска. Погалих я.

— Добре — казах аз. — Благодаря ти. Обрато.

Тя сякаш се поколеба за известно време, но накрая се подчини на волята ми, без да се налага да формулирам по-ясно заповедта си. Плъзна се отново, уви се около китката ми и избледня.

Пооправих се и се върнах в бара. Подадох пръстена на Люк, седнах и отпих от бирата си.

— Как успя да го свалиш? — попита той.

— С малко сапун — отвърнах аз.

Той загъна пръстена в кърпичката си и го прибра.

— Май не успях да ти измъкна паричките, а?

— Така изглежда. Няма ли да си го сложиш?

— Не, за подарък е. Знаеш ли, въобще не съм очаквал, че ще цъфнеш тук — изкоментира той и загреба шепа фъстъци от купичката, която се беше появила в мое отсъствие. — Предполагах, че просто ще ми звъннеш, за да уговорим нещо за по-късно. Въпреки това се радвам, че дойде. Кой знае кога щеше да се окаже това „по-късно“. Виж, имам някои планове, които се задвижиха по-бързо, отколкото очаквах. Точно тях исках да обсъдя с теб.

Кимнах.

— Аз също имам някои неща, за които искам да си поговорим.

Той кимна на свой ред.

В тоалетната бях решил засега да не споменавам за Мартинес и нещата, за които той бе намекнал в началото на разговора ни. И макар казаното да не представляваше никакъв особен интерес за мен, винаги се чувствам по-сигурно при разговорите си с когото и да било, включително с приятелите си, когато разполагам с малко

допълнителна информация, за която събеседникът ми не подозира. Затова реших да оставя нещата, както си бяха.

— Нека тогава да постъпим като цивилизовани хора и да оставим всичко по-важно за след вечерята — каза Люк, докато късаше салфетката си на ивици. Събра парченцата и добави: — После ще намерим някое по-усамотено място, където да поговорим.

— Добра идея — съгласих се аз. — Искаш ли да вечеряме тук? Той поклати глава.

— Вече ядох тук. Не е зле, но ми се ще да сменя менюто. На сърцето ми е легнало едно местенце съвсем наблизко. Нека да прескоча дотам и да проверя дали имат свободни маси.

— Дадено.

Той пресуши остатъка от бирата си и излезе.

... И това споменаване на Амбър. Кой, по дяволите, беше Мартинес? За мен беше повече от важно да науча отговора на този въпрос, защото външността очевидно лъжеше. Последните му думи бяха на Тари, моят роден език. Как така и защо, нямах никаква представа. Проклех собствената си инертност, заради която бях оставил въпроса със „З“ висящ толкова дълго. За лавинообразното разрастване на цялата бъркотия можех да виня вероятно само твърде високото си самочувствие. Щеше да ми е за обещане на ухото, само дете в момента не си падах по подобни украшения.

— Добре — каза Люк, след като се появи иззад ъгъла, изрови от джоба си някакви банкноти и ги хвърли на масата, — имаме си резервация. Допий си бирата и после ще се поразходим.

Допих я, станах и го последвах. Той ме поведе през коридорите до просторното фойе, което прекосихме, за да излезем през задния вход. Озовахме се сред благоуханната вечер, пресякохме паркинга и тръгнахме по тротоара на улица „Гуадалупе“. Кръстовището с „Аламеда“ се оказа съвсем наблизко. Прекосихме и двете улици, минахме край една голяма църква и на следващия ъгъл завихме надясно. Люк посочи един ресторант, наречен „Ла Тертулиа“, който се намираше малко по-нагоре, от другата страна на улицата.

— Това е — каза той.

Прекосихме и се отправихме към входа. Беше стара и ниска кирпичена сграда, в испански стил, която отвътре беше по своему стилна. Оправихме една глинена кана със сангрия, две порции „Пойо

адова“, няколко хлебчета и твърде много чаши с кафе, като през цялото време спазвахме уговорката да не говорим за нищо сериозно, докато трае вечерята.

Докато похапвахме, двама мъже поздравиха Люк, като всеки от тях се спря, за да размени по няколко любезности.

— Ти май познаваш всички в това градче — подхвърлих аз малко по-късно.

Той се ухили.

— Въртя тук сериозен бизнес.

— Не думай? Градчето ми се стори доста малко.

— Така е, но това би могло само да те подведе. Това е столицата на щата. Тук доста хора купуват от онова, което продаваме.

— Значи реализираш сериозна печалба?

Той кимна.

— Това е една от най-горещите точки в моя маршрут.

— И как успяваш да се справиш, щом скитосваш по цял ден из горите?

Люк ме погледна от бойната линия, в която бе строил приборите и чиниите си. Усмихна се.

— Нали и аз трябва да си почивам от време на време — каза той. — От време на време ми писва от големите градове и офиси. Тогава ми се приисква да се махна, да побродя наоколо, да се разходя с кану или нещо такова, иначе ще ми изгърмят бушоните. В интерес на истината, това беше една от причините, поради които насочих бизнеса към този град — многото удобни за тая цел местенца в непосредствена близост.

Люк отпи от кафето си.

— Знаеш ли — продължи той, — в прекрасна вечер като тази би трябвало да се поразходим с колата наоколо, за да разбереш какво имам предвид.

— Звучи ми добре — казах аз, докато се протягах и се оглеждах за келнера. — Но не е ли твърде тъмно, за да успеем да видим кой знае какво?

— Не. Луната ще изгрее, звездите ще се покажат, а тук въздухът е толкова чист. Ще видиш.

Взех сметката, платих и отново се озовахме навън. Луната определено бе изгряла.

— Колата ми е на хотелския паркинг — каза Люк и пресякохме улицата. — Насам.

Щом стигнахме до паркинга, той ми посочи една кола с размерите на железопътен вагон, отключи я и махна да вляза. Измъкнахме се на улицата, завихме в първата пряка и той подкара колата по „Аламеда“ до пресечката ѝ с „Пасео“, там зави надясно и се заизкачва по някаква улица, наречена „Отеро“, за да излезе след това на „Хайд Парк Роуд“. Оттук нататък движението беше съвсем рехаво. Подминахме една табелка, която отбелязваше, че се насочваме към ски-пистата.

Докато си пробивахме път напред по многобройните завои, аз усетих как напрежението ме напуска. Скоро всички следи от човешка дейност останаха зад нас, а нощта и тишината се възцариха напълно. Никъде не се виждаха уличните светлини. През отворения прозорец долових аромата на борови дървета.

Обърнах се към Люк. Той беше вперил поглед право пред себе си, сбърчил чело. Въпреки това явно усети погледа ми, защото изведнъж се отпусна и ми се ухили.

— Кой ще започне първи? — попита той.

— Давай ти — отвърнах му аз.

— Добре. Оная сутрин, когато спомена, че напускаш „Гранд“, ти каза още, че не се каниш да работиш на друго място, нито пък да преподаваш.

— Точно така.

— Каза, че смяташ просто да попътуваш насам-натам.

— Ъ-хъ.

— Малко по-късно в главата ми изникна друга възможност.

Погледна ме, но аз не казах нищо.

— Помислих си — каза той след известно време, — дали пък не си се захванал да проектираш нещо, за да подсигуриш създаването на своя собствена компания, или пък по нечия чужда поръчка. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Мислиш, че съм се добрал до нещо, нещо наистина непознато, и не искам то да стане притежание на „Гранд Дизайн?“

Люк плесна по седалката.

— Винаги съм си знаел, че не си глупак — каза той. — Значи сега се мотаеш, само за да изчакаш докато начинанието набере

нужната скорост. Когато това стане, ти ще пипнеш купувача, който се окаже най-перспективен.

— Не звучи зле — казах аз, — само дето няма нищо подобно.

Люк се ухили.

— Хайде де — каза той. — Това, че работя за „Гранд“, не ме превръща автоматично в техен шпионин. Би трябвало да го знаеш.

— Знам го.

— Освен това не те питах от едното любопитство. Всъщност имам съвсем други планове. Бих искал да успееш и то не как да е.

— Благодаря ти.

— Бих могъл да ти бъда от полза, от значима полза, смея да отбележа.

— Започвам да схващам накъде биеш, Люк, но...

— Защо просто не ме изслушаш? Първо, обаче, ще ми отговориш на един въпрос. Не си подписвал никакъв договор с някой от местните, нали?

— Не съм.

— И аз така си мислех. Би било малко прибързано от твоя страна.

Дърветата край пътя бяха станали по-големи, а нощният ветрец малко по-студен. Луната също изглеждаше по-голяма и по-лъскава в сравнение с тази, която видяхме долу в града. Преминахме през няколко зигзагообразни участъка, които ни отведоха още по-високо. Погледът ми се спря на няколко резки пропадания отляво. Пътят не беше ограничен с мантинела.

— Виж — каза Люк, — не се опитвам да ти се набутам. Нито пък искам от теб почетна роля в името на доброто старо време. Нищо подобно. Говоря ти за истински бизнес, защото си мисля, че винаги е по-добре да работиш с някой, на когото можеш да се довериш. Нека ти припомня няколко факта. Ако разполагаш с някакъв страхотен дизайн, ти би могъл да го продадеш за куп пари на доста хора от бизнеса и то само ако действаш предпазливо, адски предпазливо. Но с това нещата ще приключат. Златната ти възможност ще е изтекла в канавката. Ако наистина искаш да направиш големия удар, по-добре започни с нещо свое. Виж „Епъл“. Ако идеята ти наистина си струва, ти винаги ще успееш да спечелиш от нея, при това доста повече, отколкото ако просто я продадеш на някого. Може и да си бог в дизайна, но не

познаваш пазара така, както аз го познавам. Освен това познавам хора из цялата страна, хора, които биха ми се доверили дотолкова, че да инвестират суми, които да задвижат нещата. По дяволите, нямам намерение да остана в „Гранд“ до края на живота си. Позволи ми да се включа и аз ще осигуря парите. Ти ще движиш проектите, а аз — бизнеса. Това е единственият начин да постигнем нещо наистина сериозно.

— Мили боже — въздъгнах аз. — Наистина звучи страхотно, но през цялото време се движиш в грешна посока. Не разполагам с нищо подобно.

— Хайде де! — каза той. — Знаеш, че можеш да ми се довериш. Дори да ми откажеш категорично, пак не бих се раздрънкал. Никога не прецаквам приятелите си. Просто си мисля, че ще сгресиш, ако не реализираш идеята самостоятелно.

— Люк, нямам какво да крия от теб.

Той замълча за известно време. После отново ме погледна. Когато и аз се обърнах към него, видях, че се усмихва.

— Кой ще е следващият ти въпрос? — попитах го аз.

— Какво представлява Дяволския чекрък?

— Какво?

— Свръхсекретният, шушу-мушу проект на Мърл Кори. Дяволския чекрък — отвърна ми той. — Компютърно дизайнерска дяволия, невиджана до ден-днешен. Течни полупроводници, криогенни резервоари, плазма...

— Господи! — казах аз. — Та това е само на майтап. Просто едно налудничаво хоби. Дизайнерска игричка, машина, която дори не би могла да бъде създадена на Земята. Е, в по-голямата си част може би. Но не би функционирала. Точно като рисунките на Ешер^[1] — изглеждат страхотно на хартия, но не могат да бъдат реално възпроизведени. — После, след кратък размисъл, попитах: — И откъде въобще си успял да научиш за това? Не съм го споменава пред никого.

Люк се прокашля и отново зави с колата. Луната сега беше нацърбена от върховете на дърветата. Няколко водни капчици се появиха по предното стъкло.

— Е, ти не беше чак толкова потаен — отговори той. — Всеки път, когато идвах в твоя апартамент, на бюрото ти или на чертожната

ти дъска редовно заварвах по някоя скица, дизайн или пък бележки. Просто нямаше как да не ги забележа. Повечето от тях бяха кръстени „Дяволски чекрък“. И след като нищо подобно така и не се появи в „Гранд“, аз реших, че сигурно имаш някакво по-специално отношение към този проект и че вероятно искаш да си подсигуриш бъдещето с него. Никога не съм те смятал за вятърничав мечтател. Сигурен ли си, че не ме баламосваш с обясненията си?

— Ако се захванем и създадем оная част от проекта, която би могла да бъде реализирана тук, то резултатът ще е просто едно странно изглеждащо, абсолютно безполезно нещо — отговорих му искрено аз.

Люк поклати глава.

— Звучи ми изчанчено — каза той. — Не е в твоя стил, Мърл. Защо, по дяволите, би си губил времето с машина, която няма да работи?

— Заради упражнението по теоретичната част на дизайна... — започнах аз.

— Извини ме, но това са пълни глупости — каза той. — Да не искаш да кажеш, че няма дори едно кътче в тази вселена, където проклетата ти машинария би проработила?

— Не съм казвал нещо подобно. Опитвах се да ти обясня, че съм я създал така, че да работи при определени необичайни и хипотетични условия.

— О-о. С други думи, ако аз успея да открия подходящото място в някой друг свят, то тогава бихме могли да запретнем ръкави заедно?

— Ами, да.

— Голям си откачалник, Мърл, тъй да знаеш.

— Ъ-хъ.

— Поредната въздушна кула, която ще се озове на бунището. Ъ-хъ, ами... А няма ли все пак нещо, макар и необичайно, което да успее да я подкара тук и сега?

— Не. Тя не би могла да функционира тук.

— Добре де, какво им е толкова специалното на тези функции?

— Ще са необходими един куп теоретични дрънканици, касаещи времето и пространството, както и някои от мислите на някои си Еверет и Уийлър, за да ти ги обясня. Те могат да бъдат дефинирани само по математически път.

— Наистина ли?

— Освен това, каква ще е ползата от подобни обяснения? Не разполагаме с продукта, което значи, че не можем да развъртим бизнес с него. Съжалявам. Кажи на Мартинес и на другите заинтересовани, че си се заблудил.

— А? Кой е Мартинес?

— Един от твоите потенциални инвеститори в „Кори и Рейнард Инкорпорейтид“, — каза аз. — Дан Мартинес — сравнително нисък, около четирийсетгодишен, изтупан от главата до петите, с отчупен преден зъб...

Той сбърчи чело.

— Мърл, не знам за какво, по дяволите, говориш.

— Той дойде при мен, докато те чаках в бара. Знаеше адски много за теб. Започна да ми задава въпроси за нещо, което схванах чак сега, след твоите разяснения. Държеше се така, сякаш ти си му предложил да инвестира пари в проекта.

— А-ха — каза Люк. — Не го познавам. И защо ми казваш за това чак сега?

— Той духна, а ти предложи да не говорим по делови въпроси, преди да сме хапнали. Освен това, не ми изглеждаше чак толкова важно. Той дори почти ме помоли да ти кажа, че е разпитвал за теб.

— Какво по-точно искаше да научи?

— Дали си в състояние да осигуриш някакви си компютри без да се налага след това инвеститорите ти да пръскат пари за адвокати. Само това успях да схвана.

Люк плесна с ръце по волана.

— Но това не се връзва — каза той. — Абсолютно безсмислено е.

— Мисля, че не е изключено той да е бил нает от потенциалните ти инвеститори, за да понаучи едно друго за теб, или просто за да ти разклати клона, като по тоя начин те принуди да играеш коректно.

— Мърл, мислиш ли, че съм чак толкова тъп, че да се заема с изравянето на инвеститори, преди още да разполагам с нещо, в което те да вложат парите си? Не съм говорил за това с никого, освен с теб, а сега вече не бих го и направил. Как мислиш, кой ли е този Мартинес? И какво иска?

Поклатих глава, но си припомних думите, казани на Тари.

А защо не?

— Той ме попита още дали съм те чувал някога да споменаваш за някакво място, наречено Амбър.

Докато му казвах това, Люк се беше загледал в огледалото за обратно виждане, след което кривна рязко, за да вземе един неочакван завой.

— Амбър? Майтапиш се, нали?

— Не.

— Странно. Сигурно е съвпадение...

— Кое?

— Миналата седмица чух да се споменава за някакъв своеобразен свят на мечтите, наречен Амбър. Не бях казал на никого за това. Това си бяха пиянски раздувки.

— Кой? Кой ти спомена това име?

— Един художник, който познавам. Пълна откачалка, но иначе много талантив. Казва се Мелман. Страшно си падам по картините му и съм купил някои от тях. Наминах през ателието му, когато бях за последен път в града, за да видя дали не е нарисувал нещо ново. Не беше, но аз поостанах в апартамента му доста до късно. Поприказвахме, пийнахме, пушихме някаква трева от неговите запаси. Здравата се беше омотал и по едно време взе да приказва за магии. Не за фокуси, а за ония, ритуалните истории, нали се сещаш?

— Сещам се.

— Ами, малко след това, той дори подхвана една от тях. Ако не бях толкова мотан тогава, бих се заклел, че му се отдаваше. Той левитираше, сътвори огнени кълба, призова някакви чудовища и после ги накара да изчезнат. Кой знае какво ми е дал да пуша. Дявол да ме вземе, обаче всичко изглеждаше толкова истинско.

— А-ха.

— Както и да е — продължи Люк, — той спомена за някакъв град — първообраз на всичко останало. При всичките прилагателни, дето му лепна, така и не успях да разбера дали става въпрос за нещо като Содом и Гомор, или пък по-скоро за друг Камелот. Той нарече това място Амбър и каза, че то било управлявано от някакво полуоткачено семейство, а самият град бил населен с техните собствени копелета и със същества, чиито прародители били домъкнати от други светове. Намеци за това семейство и за града се срещали във всички по-известни легенди. Така и не успях да преценя

дали говореше с метафори, както често правеше преди, и какво искаше всъщност да каже.

— Интересно — казах аз. — Мелман е мъртъв. Сградата, в която е живял, е изгоряла до основи преди няколко дни.

— Не знаех за това. — Люк погледна отново в огледалото. — Ти познаваше ли го?

— Срегнах се с него след като се видяхме с теб последния път. Кински ми каза, че Джулия се е срещала с него, и аз го потърсих, за да науча нещо повече по въпроса. Виж... Джулия е мъртва.

— Как така? Че аз я видях миналата седмица.

— Тя загина при доста странни обстоятелства. Някакво странно животно я разкъса.

— Господи!

Той натисна рязко спирачките и спря вляво, на една широка отбивка. Точно до нея следваше стръмен, покрит с дървета ров. Измежду техните клони забелязах светлинките на града, далече, далече под нас.

Люк изключи двигателя и загаси светлините. Извади от джоба си пакет „Дърам“ и започна да си свива цигара. Забелязах, че от време на време хвърля по един поглед напред и нагоре.

— Голямо гледане му хвърли на това огледало.

— Да — отвърна той. — Бях почти сигурен, че някаква кола ни следва през цялото време още от паркинга пред „Хилтън“. Почти непрекъснато се движеше на няколко завоя зад нас. Сега като че ли изчезна.

Той запали цигарата си и отвори вратата.

— Дай да подишаме малко чист въздух.

Последвах го. После двамата поспряхме за известно време, загледани в безкрайната шир наоколо. Луната беше толкова ярка, че успях да различа сенките на някои от дърветата. Люк хвърли цигарата си и я смачка.

— Мамка му! — каза той. — Играта взе съвсем да загрубява! Знаех, че Джулия се среща с Мелман, признавам. Дори й занесох едно малко пакетче, което той ме помоли да й предам.

— Картите — казах аз.

Люк кимна.

Измъкнах ги от джоба си и му ги показах. Той почти не ги погледна, макар светлината, да беше слаба, но кимна отново.

— Същите карти бяха — каза той. — Ти все още я харесваше, нали?

— Да, като че ли все още я харесвах.

— О, по дяволите — въздъхна Люк. — Добре. Явно ще се наложи да ти кажа някои неща, стари ми друже. Част от тях не са особено приятни. Дай ми само минутка да си подредя мислите. Ти току-що ми подсигури един сериозен проблем, или по-скоро аз сам си го подсигурих, тъй като реших нещо.

Люк срита чакълената настилка и камъчетата затрополяха надолу по склона.

— Добре — каза той. — Първо ми дай тия карти.

— Защо?

— За да ги направя на конфети.

— Адски съм сигурен, че ще го сториш. Но защо?

— Те са опасни.

— Знам това и смятам да ги задържа.

— Ти не разбираш.

— Обясни ми тогава.

— Не е чак толкова просто. Трябва първо да реша какво да ти кажа и какво не.

— Защо просто не ми кажеш всичко?

— Не мога. Повярвай ми...

Озовах се на земята още щом чух как първият куршум рикошира в близкия камък. Но Люк не постъпи така. Той се затича на зигзаг към групичката от дървета вляво, откъдето някой успя да натисне спусъка още два пъти. В ръката си вече държеше нещо, което след това насочи.

Люк стреля три пъти. Нашият нападател също се включи още веднъж. Чух как някой изпъшка след втория изстрел. Сkochих на краката си и хукнах към Люк, стиснал в ръката си камък. След третия изстрел нападателят се строполи.

Озовах се до Люк, точно когато той обръщаше тялото, тъкмо навреме, за да видя как покрай отчупения преден зъб в устата на мъжа се проточи нещо, подобно на синьо или сиво облаче мъгла.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Люк, след като мъглата изчезна.

— И ти ли го забеляза? Нямам представа.

Люк погледна към безформеното, тъмно петно, което продължаваше да се разраства отпред на ризата му. В дясната си ръка все още стискаше пистолет 38-ми калибър.

— Не знаех, че носиш пистолет.

— Човек неминуемо стига до него, когато пътува като мен почти непрекъснато — отвърна ми той. — Купувам си по един още щом се появя в някой нов град и после го продавам на тръгване. Заради проверките по летищата. Е, този май няма да го продам. Никога преди не съм виждал този тип, Мърл. А ти?

Кимнах.

— Това е Дан Мартинес, мъжът, за който ти говорих.

— Леле-мале — каза Люк. — Още едно усложнение, мътните го взели. Май ще трябва да се оттегля в някой манастир, за да си набия там в главата, че това са дреболии. Аз...

Той докосна ненадейно челото си с върховете на пръстите си. След това изохка и добави:

— Мърл, ключовете са на таблото. Качи се на колата и се върни веднага обратно в хотела. Остави ме тук. Побързай!

Той вдигна късото дуло на автоматичния си пистолет и го насочи към мен.

— Веднага! Млъкни и се махай!

— Но...

Люк насочи дулото на пистолета надолу и изстреля един куршум в почвата между двата ми крака. След това вдигна оръжието право към гърдите ми.

— Мерлин, сине на Коруин — каза той, стиснал зъби, — ако не хукнеш веднага, пиши се мъртвец!

Вслушах се в съвета му. Изпод гумите на колата изхвърчаха фонтанчета от чакъл, а по асфалта останаха тъмни ивици, докато правех обратния завой с онова чудовище на колела. Префучах надолу по пътя и се занесох на първия десен завой. Набих спирачките на последвалия ляв и чак след това намалих.

Отбих вляво, в основата на стръмен скат, близо до някакъв храсталак. Изгасих двигателя и светлините и дръпнах ръчната спирачка. Отворих тихо вратата и само я побутнах леко след като излязох. На такива места всяко изтракване се чува надалече.

Тръгнах обратно нагоре, като се придържах към по-тъмната, дясна половина на пътя. Беше адски тихо. Стигнах до първия завой и се отправих към втория. Нещо прелетя от едно дърво на друго. Бухал, помислих си аз. Когато наближих втория завой, продължих по-бавно, отколкото ми се щеше, но се налагаше да се движа възможно най-безшумно.

Последните няколко метра изминах на четири крака, възползвайки се от прикритието, което ми осигуряваха по-големите камъни и растителността. Накрая спрях и огледах мястото, където бяхме стояли преди малко. Не видях нищо необичайно. Продължих бавно напред, нащрек, готов във всеки миг да замръзна на мястото си, да се просна на земята, да се наведе рязко, да подскоча или да хукна в зависимост от изискванията на ситуацията.

Нищо не помръдна, ако не се брояха клоните, полюшвани от вятъра. Наоколо нямаше никой.

Понадигнах се и продължих приведен, все така бавно, без да напускам прикритието си.

Никой. Люк беше отпрашил нанякъде. Приблжих се още, спрях и се заслушах за повече от минута. Дори тихичко прошумоляване не издаде нечие евентуално присъствие.

Отидох до мястото, където беше паднало тялото на Мартинес. Трупът беше изчезнал. Закрачих насам-натам с надеждата да открия нещо, което би ми дало дори бегла представа за хода на събитията след моето оттегляне. Реших, че е безсмислено да опитам с викане и затова не го и направих.

Върнах се до колата без излишни преमेждия, качих се в нея и се насочих към градчето. Не можех дори да гадая какво точно се бе случило.

Оставих чудото на автомобилостроенето на хотелския паркинг, близо до старото му място. После влязох в хотела и отидох до стаята на Люк. Почуках. Не че очаквах някой да ми отвори, но ми се стори, че това е подходяща прелюдия към разбиването на вратата и вмъкването в стаята.

Постарах се да строша само бравата и да оставя вратата и касата в добро състояние, тъй като мистър Бразда ми се бе сторил приятен

човек. Отне ми малко повече време, но наоколо не си виждаше никой. Пресегнах се вътре и включих осветлението, после се огледах набързо и накрая се шмугнах в стаята. Изчаках няколко минути, напрегнах слух, но раздвижване в коридора не последва.

Безукорен ред. Празна пътна чанта, поставена на багажната полица. Дрехи, на закачалки в гардероба. В джобовете нищо, с изключение на два кибрита, писалка и молив. Още малко други дрехи и бельо в чекмеджетата. Тоалетен несесер, поставен на нощното шкафче. Нищо необичайно между принадлежностите. До несесера книга — „Стратегия“ от Б. Х. Лайдел Харт, с отметка между страниците, на около една четвърт от края.

Работните му дрехи бяха хвърлени на стола, а на пода до тях стояха прашните ботуши и чорапите му. В ботушите нямаше нищо. Проверих джобовете на ризата. Отначало ми се стори, че са празни, но след това върховете на пръстите ми напипаха малка пачка от тънки, бели листчета. Озадачен, отделих няколко от тях. Необичайни тайни бележки? Не... Наистина нямаше смисъл да се вманиачавам дотолкова. Скоро няколко кафяви стръччета ми подсказаха верния отговор. Тютюн. Това беше просто хартия за цигари. Очевидно си беше свивал от тях, докато бе скитосвал из шубраците. Припомних си няколко съвместни излета. Преди не беше чак такъв чистник.

Претърсих панталоните. В единия от задните джобове имаше влажна носна кърпа, а в другия — гребен. Предният десен джоб беше празен, а в левия открих един-единствен патрон, който прибрах импулсивно. След това се заех да огледам под леглото и зад чекмеджетата. Проверих дори казанчето в тоалетната. Нищо. Нищо, което да ми обясни странното му поведение.

Оставих ключовете от колата на нощното шкафче, излязох и се върнах в стаята си. Не ми пукаше, че ще разбере, че съм разбил бравата му. Всъщност тази възможност по-скоро ми допаднаше. Мисълта, че си е врял носа из проектите на Дяволския чекрък, ме дразнеше. Освен това, той ми дължеше солидно обяснение за случилото се в планината.

Съблякох се, взех душ, легнах си и изгасих лампата. Бих му оставил бележка, но никак не ми се искаше да сея доказателства за присъствието си, пък и нещо ми нашепваше доста недвусмислено, че той няма да се върне тук.

---

[1] Ешер, Мориц Корнелиус (1898–1972) — Холандски график, станал световноизвестен със своите гравюри, в които използва реалистични детайли, за да постигне концептуален ефект, близък до зрителната измама — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Той беше нисък, широкоплещест мъж с червендалесто лице и тъмна, прошарена коса, започнала сякаш да оредява тук-там. Бях се разположил в кабинета в къщата му в околностите на Ню Йорк, пийвах си бира и му разправях неволите си. Нощта беше прохладна, небето — отрупано със звезди, а моят домакин бе както обикновено безупречен слушател.

— Значи казваш, че Люк не се е появил и на следващия ден — отбеляза той. — А изпрати ли ти някакво съобщение?

— Не.

— Какво точно прави онзи ден?

— На сутринта отново минах през стаята му. Нищо не се беше променило от предишната вечер. После проверих на рецепцията. И там нищо, както вече ти казах. Закусих и пак проверих. Все същата история. Излязох от хотела и обиколих градчето надлъж и нашир. Върнах се малко след дванайсет и обядвах, след което отскочих отново до стаята. Взех ключовете за колата и отидох с нея до мястото, където бяхме спрели предишната вечер. Дори на дневна светлина не успях да забележа там нищо необичайно. Слязох надолу по склона и огледах наоколо. Нито труп, нито каквото и да било друго. Върнах се в хотела, оставих ключовете на мястото, помотах се, докато стана време за вечеря, хапнах и след това ти се обадох. Ти ми каза да дойда тук, аз си резервирах билет и си легнах рано. Хванах сутрешния извънреден полет от Албукерк и се озовах при теб.

— И тази сутрин провери отново, нали?

— Да, нищо ново.

Мъжът поклати глава и отново запали лулата си.

Името му беше Бил Рот — приятел и адвокат на баща ми от времето, когато той бе живял по тия места. Бил май беше единственият човек от тази Сянка, на който татко се бе доверявал, и затова аз също му имах доверие. През осемте години, прекарани на Земята, му бях гостувал няколко пъти. За съжаление, посещенията ми зачестиха едва

след погребението на жена му Алис. Бях разказал на Бил историята на баща си, така, както самият той ми я бе разказал пред прага на Царството на Хаоса. Бях останал с впечатлението, че татко иска той да е наясно със събитията — един вид признателност за помощта, която му бе оказал. Тогава Бил бе схванал чудесно за какво става дума и не се бе усъмнил в нито една моя дума. Та нали все пак познаваше баща ми доста по-добре от мен.

— Още щом те видях за пръв път, забелязах колко си приличате. Аз кимнах.

— Става въпрос за нещо повече от физическа прилика — продължи той. — Той например също имаше навика да изниква в тила на врага като пилот-изтребител. Няма да забравя как се появи една вечер, яхнал кон, с меч в ръката, и ме помоли да му открия някаква изчезнала купчина тор. — Той се засмя. — Сега пък идваш ти с история, която ме кара да си мисля, че кутията на Пандора се е отворила отново. Как ми се иска просто да беше решил да се разведеш, като всеки разумен млад мъж. Проблеми с някое завещание или документ за попечителство също щяха да са добре дошли. Каквото и да е от този сорт. Но не, твоят проблем е по-скоро от тия, дето ги имаше и Карл. Дори другата работа, която вършех за Амбър, беше далеч по-прозаична от твоя случай.

— Другата работа? Договора ли имаш предвид? Работния вариант на Споразумението със Суейвил, Владетел на Хаоса? Рандъм е изпратил при теб Файона с копие от договора, за да може тя да го преведе, а ти да отстраниш слабостите, нали?

— Да, така беше — каза Бил. — Тогава ми се наложи да науча първо езика ви. После Флора пожела да възстановя библиотеката й. Хич не ми беше лесно. Да не говорим за издирването на една нейна стара изгора. Така и не разбрах дали искаше да му отмъсти за нещо или просто се беше затъжила за него. Но и двата пъти си плати със злато. С него си купих едно местенце в Палм Бийч. А после... Дявол да го вземе, по едно време направо се чудех дали да не добавя „Съветник на двора на Амбър“ към визитната си картичка. И все пак това бяха задачи, с които в една или друга степен се бях занимавал и преди. Но ето, че се появяваш ти и на дневен ред отново излизат черните магии и загадъчните убийства — все неща, от които баща ти

често си патеше. Признавам, че ме изплаши до смърт. Дори не знам какво да те посъветвам.

— Е, черната магия и загадъчните убийства не са непозната материя за мен — отбелязах аз. — Те май дори са започнали да изкривяват съзнанието ми в нежелана посока. За сметка на това, ти си специалист в съвсем друга област. Не за пръв път ти се налага да възстановяваш липсващите звена в някоя логическа верига. Искам да знам какво ми убягва.

Бил отпи от бирата си и запали отново лулата.

— Добре — каза той. — Откъде е твоят приятел?

— Беше някакво място в Средния Запад — Небраска, Айова, Охайо, нещо такова ми се върти из главата.

— А-ха. С какво се е занимавал баща му?

— Никога не е говорил за това.

— А има ли братя или сестри?

— Не знам. И това не ми е казвал.

— Не ти ли се струва малко необичайно? През всичките осем години, през които сте били заедно, той нито веднъж не е споменал нещо конкретно за родното си място или за семейството си.

— Не. Нали и аз самият никога не съм му говорил за подобни неща.

— Но това е естествено, Мърл. Ти си израснал на странно място, за което не би могъл да говориш. Имал си сериозно основание да отбягваш тази тема. Очевидно, той също. Освен това, когато си дошъл тук, ти не си бил съвсем сигурен как обикновено се държат местните хора. И все пак поведението на Люк ти се е сторило напълно обичайно, нали?

— Разбира се. Той посрещаше моите странности с разбиране. Дължах му същото. Би могло да се каже, че по този въпрос между нас имаше негласно споразумение.

— Как се запозна с него?

— Влязохме по едно и също време в колежа, дори бяхме в една група.

— И двамата идвахте от други места, няхахте други приятели. Нямахме начин да не се сприятелите от самото начало...

— Не. Почти не говорехме един с друг. Струваше ми се, че той е от ония арогантни копелета, дето си мислят, че са десет пъти по-добри

от всеки друг. Аз не го харесвах, той мен също.

— И защо?

— По същата причина.

— Но крачка по крачка осъзнахте, че и двамата сте грешили?

— Напротив. И двамата бяхме прави. Оpozнахме се, докато се опитвахме да се засенчим взаимно. Веднага щом постигнеш нещо необичайно, той се опитваше да ме надмине. На свой ред аз правех същото. Захванахме се с един и същ спорт, опитвахме се да сваляме едни и същи момичета, да се справяме най-добре от всички на изпитите.

— И...?

— Някъде по средата на тази надпревара започнахме взаимно да се уважаваме. Когато и двамата се озовахме на Олимпийските финали, стената се пропука. Започнахме да се потупваме един друг по рамото, да разменяме усмивки, и накрая вечеряхме заедно. Разговорът, който подхванахме в ресторанта, продължи цяла вечер. Люк каза, че и пет пари не дава за Олимпийските игри, а аз признах, че и на мен ми е все тая. Той добави, че просто е искал да ми покаже, че е по-добър от мен, нищо повече. После каза, че и двамата сме достатъчно добри, и предложи да оставим резултата равен. Аз чувствах нещата по същия начин и затова веднага се съгласих. Именно тогава станахме приятели.

— Разбирам — каза Бил. — Сприятелили сте се по онзи специфичен начин — избирателно, само за някои определени неща.

Засмях се и отпих от бирата си.

— Нима при всички не е така?

— Отначало да. При някои завинаги. Не че е неестествено. Само дето вашето приятелство е надхвърляло среднестатистическите забежки в тази посока.

Кимнах колебливо.

— Може би.

— И все пак нещата продължават да не се връзват. Двама младежи, при това в приятелски отношения — и двамата с минало, за което не желаят да говорят.

— Май че си прав. Какво би могло да означава това?

— Ти не си обикновено човешко същество.

— Не, не съм.

— Убеден съм, че Люк също не е.

— Какво е тогава?

— Е, това е вече по твоята част.

Кимнах.

— Има обаче още нещо, което ме безпокои — продължи Бил.

— Какво?

— Онзи Мартинес. Той ви е проследил, настигнал ви е и после ви е нападнал. В кого ли се е целил? В двама ви? Само в Люк? Или пък само в теб?

— Не знам. Не съм съвсем сигурен към кого беше насочен първият изстрел. След това Мартинес определено се целеше в Люк, но вероятно защото му се наложи да се защитава.

— Точно така. Ако Мартинес е бил „З“, или пък негов агент, защо въобще е бил необходим този разговор в бара?

— Като помисля, май всичките му увъртания бяха, само за да може накрая да ме попита дали Люк знае нещо за Амбър.

— Мартинес е взел предвид реакцията ти, а не твоя отговор, и се е убедил, че Люк знае за Амбър.

— Е, това и без друго се изясни от начина, по който се обърна към мен накрая. Мислиш ли, че просто е искал да премахне някой амбърит?

— Не е изключено. Но Люк не е амбърит, нали?

— За времето, което прекарах в Амбър след войната, не съм чувал нищо за човек, който да отговаря на неговото описание. А тогава изслушах доста лекции за родословното си дърво. Но за разлика от благородниците от Царството на Хаоса, моите роднини в Амбър са адски разпилени, щом нещата опрат до родословие. Те дори не могат да преценят кой е най-възрастен от тях, защото някои са родени в различни времеви потоци. И все пак бяха постигнали солидна яснота по въпроса.

— Хаосът! Точно така! От тази страна също не ти липсват роднини! Дали пък...

Аз поклатих глава.

— Изключено. Познавам местната генеалогия дори по-добре от тази на Амбър. Мисля, че познавам почти без изключение всички, които биха могли да управляват Сенките и да ги променят. Люк не е между тях и...

— Я чакай малко! Значи и в Царството на Хаоса има хора, които могат да пътуват през Сенките, така ли?

— Да. Освен това могат да извличат от Сенките различни неща, без дори да си мръднат пръста. Става въпрос за нещо като обратен...

— За да добиеш власт над Сенките, не е ли необходимо да преминеш през Лабиринта?

— Те имат нещо като негов еквивалент, наречен Логрус. Един вид хаотичен лабиринт. Непрекъснато се променя и е адски опасен. Освен това разрушава духовното ти равновесие за известно време. Преминаването през него определено не е забавно.

— Значи си минавал през него?

— Да.

— През Лабиринта също?

При спомена за това облизах устни.

— Да. Размина ми се като по чудо. Сухай беше убеден, че това ще ми коства живота, но Файона реши, че бих могъл да се справя, ако тя ми помогне. Бях...

— Кой е Сухай?

— Господарят на Логрус. Освен това е и мой чичо. Той чувстваше, че Лабиринта и Логрус са несъвместими и аз не бих могъл да нося в себе си и двата образа. Рандъм, Файона и Жерар ме заведоха да видя Лабиринта. Тогава се свързах със Сухай, който също го огледа. Каза, че двата образа му изглеждат напълно противоположни. Каза също, че или Лабиринта ще ме убие, или неговият образ ще успее да измести този на Логрус. Според него първото било далеч по-вероятно. Но Файона твърдеше, че Лабиринта би трябвало да е в състояние да обхване всичко, дори Логрус, а доколкото познавала Логрус, той можел да заобиколи всичко, включително Лабиринта. И тъй, те оставиха на мен да реша, а аз разбирах, че трябва да премина. Така и направих. Успях и сега нося в себе си едновременно Лабиринта и Логрус. Сухай призна, че Фай е била права, и предположи, че това сигурно се дължи на родителите ми. Но въпреки това не се съгласи...

Бил вдигна ръка.

— Чакай малко. Така и не разбрах как си успял да пренесеш чичо си Сухай долу в подземиято.

— Разполагам не само с Картите на Амбър, но и с тези на Хаоса, за да мога да се свързвам с тамошните си роднини.

Той поклати глава.

— Всичко това е много интригуващо, но взехме да се отплесваме. Има ли още някой, който би могъл да прекоси Сенките? Или има други начини това да бъде постигнато?

— Да, има и други начини. Има магически същества, като Еднорога например, които биха могли да отидат, където си пожелаят. Освен това, всеки би могъл да последва Пътуващия или Магическото същество по техния път през Сенките, стига да не изгуби следите им. Почти като в балада на Томас Раймер. А дори само един от Пътуващите би могъл да преведе цяла армия. Да не забравяме и за обитателите на съседните до Царството на Хаоса и Амбър светове. Там се раждат могъщи магьосници — просто заради близостта до двата центъра на Силата. Някои от тях дори успяват да се доберат до тези центрове, но техните образи на Лабиринта и Логрус са несъвършени, затова те не могат да станат съвсем като нас. Но и на двете места такива хора не чакат нечие разрешение, за да си опитат късмета. Границите с тези Сенки са почти недоловими. Всъщност ние дори търгуваме с тези светове. Така установените от векове маршрути стават все по-лесни за следване. Дори пътят от центъра към тях е по-труден. Затова и поддържаме патрули. Като този на Джулиан в Ардън, на Жерар в морето и тъй нататък.

— Това ли са всички начини?

— Може би трябва да добавя и Бурите на Сенките.

— Това пък какво е?

— Естествен, но не особено добре изучен феномен. Най-удачното сравнение, за което се сещам, е с тропическия ураган. Едно от възможните обяснения е свързано с ритъма на вълните, които се разпръсват от Амбър и Царството на Хаоса към Сенките, причинявайки изкривявания в тяхната същност. Както и да е, когато възникне такава Буря, тя би могла да премине през доста сенки преди да утихне. Бурите понякога причиняват сериозни промени, друг път съвсем незабележими. Но често пренасят различни неща по пътя си.

— Включително хора?

— И това се е случвало.

Той допи бирата си. Аз последвах примера му.

— Ами Картите? — попита Бил. — Би ли могъл някой да се научи да ги използва?

— Да.

— И колко колоди се мотаят насам-натам?

— Не знам.

— Кой ги прави?

— В Царството на Хаоса имаше няколко посветени в това изкуство. Аз съм учил при тях. В Амбър това са Файона и Блийс, които, както разбрах, са започнали да обучават Рандъм.

— Магьосниците, за които ми спомена, тези от съседните кралства... Би ли могъл някой от тях създаде комплект от Карти?

— Да, но те биха се получили доста несъвършени. Според мен трябва да си истински адепт на Лабиринта или Логрус, за да се справиш достатъчно добре с подобна задача. Някои от тези магьосници все пак успяват да създадат нещо като дефектни Карти, чието използване крие рискове — като например да се озовеш на нужното място мъртъв или пък да попаднеш в някой кошмарен свят. Но понякога се случва и да стигнеш с тях до целта.

— А тези, които си открил в апартамента на Джулия?

— От истинските са.

— Според теб как са били създадени те?

— Някой, който знае как се правят Картите, е научил на това друг, за когото аз не съм и чувал. Не се сещам за друг вариант.

— Разбирам.

— Май не ти помогнах много, а?

— Трябва първо да помисля — отвърна Бил. — Как иначе бих могъл да подреда тази плетеница? Готов ли си за още една бира?

— Чакай малко.

Затворих очи и извиках в съзнанието си един от образите на непрестанно променящия се Логрус. Придадох конкретна форма на желанието си и две от призрачните му, разводнени линии станаха по-ярки и по-стабилни отпреди. Започнах бавно да движа ръцете си, имитирайки вълнообразните им движения и трептения. Накрая, когато те сякаш се сляха в едно, разтворих длани и насочих линиите навън, през Сенките.

Бил се прокашля.

— Ъ-ъ... Какво правиш, Мърл?

— Търся нещо — отговорих му аз. — Почакай малко.

Линиите щяха да продължат да се проточват към безкрая на Сенките, докато достигнеха до обекта на моето желание, или пък докато аз загубех търпението или концентрацията си. Най-после. Усетих как линиите трепнаха като кордата на въдица, на която се е хванала риба.

— Готово — казах и бързо ги изтеглих.

Във всяка от ръцете ми се появи по една запотена бутилка бира. Сграбчих ги и подадох едната на Бил.

— Ето това имах предвид, когато ти говорех за извличане на предмети от Сенките — казах аз и вдишах дълбоко. — Достигнах до определена Сянка и взех бирите оттам. Така ти спестих ходенето до кухнята.

Бил разгледа оранжевия етикет на бутилката и странния зелен надпис върху него.

— Марката нещо не ми е позната — каза той, — да не говорим за езика. Сигурен ли си, че е безвредна?

— Да, търсих истинска бира.

— Не си се сетил да прибереш и една отварачка, нали?

— Ох — казах аз. — Извинявай. Ей сега ще...

— Няма нужда.

Бил стана, отиде до кухнята и след малко се върна оттам с отварачка. После отвори първата бутилка и съдържанието ѝ се поразпени, затова му се наложи да я подържи над кошчето за боклук. Същото се повтори и с втората бутилка.

— Е, нещата се поразклащат, когато човек ги изтегли отнякъде с такава скорост — обясних аз. — Обикновено не си доставям бирата по този начин и затова забравих да се съобразя с...

— Няма нищо — каза Бил, докато изтриваше ръцете си с носната кърпичка.

После надигна бутилката си.

— Поне бирата си я бива — отбеляза той. — Чудя се дали... Не.

— Какво?

— Дали не би могъл да примъкнеш и по една пица?

— Твоята с какво да бъде? — попитах го.

На следващата сутрин си направихме дълга разходка покрай криволичетското поточе, което открихме в имота на един съсед и клиент на Бил. Крачехме бавно, а той, с пръчка в ръка и лула в устата, продължаваше да ме разпитва.

— Не обърнах достатъчно внимание на едно от нещата, за които ти спомена — отбеляза той, — тъй като за момента бях погълнат от някои други страни на ситуацията. Значи, когато двамата с Люк сте се озовали на Олимпийските финали, стената между вас рухнала?

— Да.

— А в каква дисциплина се състезавахте?

— В няколко различни — лекоатлетически. И двамата бяхме бегачи и...

— И неговото време се оказа близко до твоето?

— Адски близко. В някои дисциплини на свой ред бях в ролята на догонващ.

— Странно.

— Кое по-точно?

Брегът стана по-стръмен и преминахме по няколкото удобни за стъпване камъка от другата страна на потока, където пътят беше с метър-два по-широк и доста по-утъпкан.

— Според мен — каза Бил, — фактът, че Люк е бил приблизително толкова добър в тези дисциплини, колкото си и ти, е нещо повече от чиста случайност. Доколкото знам, вие амбъритите, сте няколко пъти по-силни от кое да е човешко същество и притежавате невероятен метаболизъм, който ви дарява с необичайна издръжливост и способност за възстановяване. Как тогава е бил в състояние да се мери с твоите върхови постижения?

— Люк е роден атлет и освен това винаги поддържа добра форма — отговорих аз. — На Земята има и други хора като него — много силни и бързи.

Бил поклати глава.

— Не споря, че е така — каза той. — Просто ми се струва, че съвпаденията взеха да стават твърде много. Този тип крие също като теб миналото си, а накрая дори се оказва, че знае кой всъщност си ти. Каж ми, той падаше ли си изкуствоман?

— Моля?

— Искам да кажа, той също ли проявяваше особен интерес към предметите на изкуството? Беше ли колекционер?

— О, да. Двамата почти не пропускахме откриването на някоя нова галерия или музейна експозиция.

Бил изсумтя и метна някакво камъче, което цопна в потока.

— Така-а — започна той, — това отслабва една от опорните ми точки, но далеч не отхвърля цялата теория.

— Нещо не можах да схвана...

— Изглежда ми странно, че Люк също е познавал онзи откачен художник-окултист. Вярно, това, което ми каза за интересите му към изкуството, го обяснява в известна степен, още повече щом като Мелман е бил чак толкова добър.

— Можеше спокойно да не ми каже, че го е познавал.

— Така е. Но тези негови физически способности... Не се опитвам, разбира се, да създам някаква нагласена хипотеза, но все пак чувствам, че този тип е бил доста необикновен.

Кимнах.

— От снощи насам прехвърлих всичко на няколко пъти през главата си — казах аз. — Ако наистина не е оттук, нямам дори представа откъде би могъл да бъде.

— В такъв случай вероятно сме изчерпали тази линия на нашето разследване — каза Бил.

Двамата поехме по един нов завой и той спря за известно време, за да погледа полета на няколко птици, които току-що се бяха отделили от блатистата почва край водата. После погледна назад към мястото, откъдето бяхме дошли и продължи:

— Кажи ми, просто ей така, какъв е твоят... ъ-ъ... ранг?

— Какво имаш предвид?

— Ами ти си син на Принц на Амбър. Какъв те прави това?

— Имаш предвид титлата ли? Аз съм Херцог на Западните Покрайнини и Граф на Колвир.

— Което значи?

— Което значи, че не съм Принц на Амбър и че няма защо да се притесняват за мен като за евентуален престолонаследник или подбудител на заговор срещу краля...

— Хм.

— Какво искаш да кажеш с това „хм?“

Той сви рамене.

— Доста исторически изследвания съм изчел. Никой приближен на краля не е в безопасност.

На свой ред вдигнах рамене.

— Когато се свързах с тях за последен път, на семейните барикади беше спокойно.

— Е, това също би могло да мине за добра новина.

Още няколко завоя и се озовахме на едно по-широко място, покрито с камъчета и пясък, където теренът се издигаше плавно на около десетина метра, след което завършваше рязко със стръмен крайбрежен склон, висок около два метра и половина. Оттук виждах добре повърхността на водата и няколкото оголени корена на дърветата, израсли на върха на склона. Бил седна на един голям, кръгъл камък в сянката на дърветата и запали отново лулата си. Водата се плискаше в удобния пристан, набраздена от вълнички. Постояхме за известно време на това място, загледани в искрящата водна повърхност.

— Хубаво е тук — казах аз малко по-късно. — Красиво местенце.

— Ъ-хм.

Обърнах се към Бил. Той гледаше в посоката, от която бяхме дошли. Понижих глас.

— Има ли нещо там?

— Преди няколко минути — прошепна той, — успях да мярна фигурата на човек, който се разхождаше по същия маршрут. После обаче го загубих.

— Дали да не се поразходя назад?

— Сигурно няма смисъл. Денят е прекрасен. Доста хора обичат да скитат насам. Просто си помислих, че ако изчакаме за няколко минути, той ще се покаже. Обратното би означавало, че е тръгнал в друга посока.

— Можеш ли да ми го опишеш?

— Не. Зърнах го едва-едва. Мисля, че няма защо да драматизираме чак толкова. Вероятно размислите около твоята история са ме направили малко по-предпазлив или пък ме гони страхова невроза. Не съм съвсем сигурен кое от двете.

Изрових лулата си, напълних я, запалих, и двамата зачакахме. И така около петнайсетина минути. Никой не се появи.

Накрая Бил стана и се протегна.

— Фалшива тревога — каза той.

— Вероятно.

Той закрачи напред и аз го последвах.

— Освен това ме притеснява госпожица Джасра — каза той. — Значи казваш, че вероятно е пристигнала с помощта на Картите, след което те е нокаутирала с ужилването си?

— Точно така.

— Да си я срещал преди?

— Не.

— Предположения за самоличността ѝ?

Поклатих глава.

— И защо точно преди Валпургиевата нощ? Разбирам, че една определена дата би могла да е от значение за някой откачен, освен това съм чувал, че някои примитивни народи отдавали огромно значение на смяната на сезоните. Но „З“ действа прекалено последователно за психо-диспансеризиран. Що се отнася до онзи другия...

— Идеята беше на Мелман.

— Да, но той също е бил част от плана. Бас държа, че най-вероятно нещо го е навело на подобна мисъл. Признал е, че неговият Учител не е споменавал за нещо подобно. Просто така си мислел. Добре, ти си по-наясно от мен с тази материя, кажи ми, би ли могло убийството на човек от твоя род да отключи вратите към някаква реална сила, ако бъде направено в определен ден от годината?

— Не помня да съм чувал за нещо подобно. Естествено аз също не съм наясно с доста неща. Доста по-млад съм от повечето адепти. Накъде биеш все пак? Твърдиш, че той едва ли е луд, но едновременно с това не искаш да приемеш теорията за Валпургиевата нощ.

— Не знам. Просто мисля на глас. И двете възможности ми се струват вятър и мъгла. Във френския чуждестранен легион например, не само че позволяват на всеки войник да се натряска на 30-ти април, ами после му дават и няколко дни за изтрезняване. На този ден се е състояла битката за Камерун, увенчана с една от най-славните победи на Легиона. Но това едва ли обяснява нашия случай.

— Ами сфинксът? — продължи неочаквано Бил. — Защо една от Картите те изпраща на място, на което ти се налага да се потиш над тъпи гатанки, за да не се простиш с главата си?

— Вероятно за да се простя с главата си.

— И на мен така ми се струва. И все пак е доста странно. Знаеш ли, обзалагам се, че навсякъде по пътя ти са заложи подобни капани.

— Не е изключено.

Пъхнах ръка в джоба си, за да ги извадя.

— Остави ги — каза Бил. — Не си търси белята. Май ще е по-добре да ги зарежеш, поне за известно време. Бих могъл да ги заключа в сейфа в моя офис.

— И сейфовете не са чак толкова сигурно място. Не, благодаря. Искам да са у мен. Може и да се намери начин да ги проверя, без да рискувам.

— Ти си експертът в тая област. Но я ми кажи, не може ли някой да се промъкне при теб с тяхната помощ...

— Не. Принципът им е по-различен. Необходимо е твоето внимание, за да заработят, и то — концентрираното ти внимание.

— Е, това ме успокоява донякъде. Аз...

Бил отново погледна назад. Някой се задаваше по пътеката. Раздвижих пръстите си, без да го съзнавам.

После чух как Бил въздъхна с облекчение.

— Всичко е наред — каза той. — Познавам го. Това е Джордж Хансен. Той е син на собственика на съседната ферма. Здравсти, Джордж!

Приближаващият се мъж ни махна. Беше среден на ръст, със солидно телосложение и пясъчно руса коса. Носеше дънки „Ливай’с“ и фланелка на „Грейтфул Дед“^[1] със затъкната кутия цигари в навития ѝ ляв ръкав. Изглеждаше ми току-що прехвърлил двацетте.

— Здравсти — отвърна той, докато се приближаваше. — Жесток ден, а?

— Определено — съгласи се Бил. — Затова и сме тръгнали на разходка, вместо да си стоим у дома.

Джордж премести погледа си върху мен.

— Аз също — каза той, прокарайки зъби по долната си устна. — Денят наистина си го бива.

— Това е Мърл Кори. Той е мой гостенин.

— Мърл Кори — повтори Джордж и протегна ръка. — Здравсти, Мърл.

Здрависах се с него. Дланта му беше леко влажна.

— Сети ли се?

— Ами... Мърл Кори — повтори той отново.

— Познаваш баща му.

— Така ли? А-а, да.

— Сам Кори — продължи Бил и ми хвърли един поглед през рамото му.

— Сам Кори — повтори Джордж. — Вярно бе! Радвам се, че се запознахме. Ще поостанеш ли?

— За няколко дни, предполагам — отвърнах му аз. — Нямах представа, че познаваш баща ми.

— Готин човек — каза той. — Иначе откъде си?

— От Калифорния, но реших да сменя обстановката.

— Накъде си тръгнал.

— Всъщност зад граница.

— Европа?

— Още по-далеч.

— Звучи ми страхотно. И на мен се ще да попътувам някой ден.

— Може и да стане.

— Може. Ами, аз ще вървя. Приятна разходка, момчета. Радвам се, че се запознахме, Мърл.

— Аз също.

Той отстъпи, махна с ръка, обърна се и се отдалечи.

Погледнах Бил и забелязах, че трепери.

— Какво има? — прошепнах аз.

— Познавам това момче още откакто се роди — каза Бил. — Изглеждаше ли ти дрогиран?

— Поне не със спринцовка — по ръцете му нямаше белези. Пък и не изглеждаше чак толкова отнесен.

— Да, но ти не го познаваш така, както аз го познавам. Изглеждаше ужасно... различен. Промених името на баща ти на „Сам“ съвсем импулсивно, просто защото почувствах, че нещо не е наред. Начина му на говорене, стойката, походката... всичко беше променено. До неузнаваемост. Очаквах да ме поправи и тогава щях да замажа всичко с някоя шега за старческата си изкуфялост. Но той не го

направи. Вместо това се върза. Мърл, това си е страшничко! Той познаваше баща ти твърде добре, при това като Карл Кори. Карл обичаше да поддържа къщата си чиста, но не си падаше особено по плевенето на градината или по събирането на падналите листа. Джордж се грижеше за неговата градина години наред, докато беше ученик. Отлично знаеше, че баща ти не се казва Сам.

— Не разбирам.

— Нито пък аз — каза Бил. — Освен това ситуацията хич не ми харесва.

— Значи той се държа необичайно. Мислиш ли, че ни е следил?

— Сега вече да. Странните събития свързани с теб взеха да стават твърде много.

Обърнах се.

— Тръгвам след него — казах аз. — Ще разбера какво става.

— Не, недей.

— Няма да го нараня. Има си и други начини.

— Може би ще е по-добре да го оставим да си мисли, че е успял да ни заблуди. По-късно може да опитам да го предизвикам да каже или направи нещо, което би ни помогнало. От друга страна това, което ще направиш с него, дори да става дума за някакъв магически способ, би могло да го предупреди, него или някой друг, че сме наясно с положението. Остави нещата така, бъди доволен за предупреждението и имай едно наум.

— Прав си — казах аз. — Така да бъде.

— Хайде да се прибираме и после да прескочим до градчето, за да хапнем. Искам да мина през офиса си, за да взема някои документи и да завъртя няколко телефона. После имам среща с един мой клиент. Докато се занимавам с него, ти би могъл да вземеш колата и да се разходиш наоколо.

— Чудесно.

Докато вървахме към къщата, аз размишлявах върху нещата, за които не бях споменал пред Бил. Например, не бях му казвал, че около лявата ми китка се е увила невидима метална корда за душене, която притежаваше няколко доста необичайни и полезни качества. Като например способността ѝ да ме предупреждава за всякакъв сорт гадни намерения по мой адрес, което не бе спирала да прави в присъствието на Люк през първите две години, преди да успеем да се сприятелим.

Каквато и да беше причината за странното поведение на Джордж Хансен, Фракир не ме предупреди, че той би могъл да ми мисли злото.

Странно все пак... Имаше нещо необичайно в начина му на говорене, в начина, по който артикулираше думите си...

След обяда Бил се зае със своя клиент, а аз поех на разходка с колата. Насочих се към мястото, където бе живял баща ми. Бях идвал до къщата и преди на няколко пъти, но така и не влязох вътре. Може би защото не можах да измисля някаква сериозна причина, за да го сторя. Паркирах колата встрани до банкетата, при едно възвишение, и се загледах натам. Бил ми бе споменал, че сега в къщата живее младо семейство с деца, както сам се уверих от разпръснатите в далечния край на градината играчки. Замислих се какво ли е човек да отрасне на подобно място. Аз не бих се отказал. Къщата изглеждаше добре поддържана и дори някак одухотворена. Предположих, че обитателите ѝ са щастливи хора.

Къде ли се намираше сега баща ми — ако, разбира се, беше все още между живите. Никой не бе успял да установи връзка чрез неговата Карта, макар това да не доказваше нищо. Има доста начини някоя от Картите да бъде блокирана, а между тях и един по-особен, който според слуховете касаше именно баща ми. Не исках да мисля за това.

Говореше се, че татко е бил доведен до лудост в Царството на Хаоса от проклятието на собствената ми майка. Говореше се също, че сега той скита безцелно из Сенките. Майка ми отказа дори да коментира тези слухове. Имаше и други версии. Като например, че баща ми се бил уединил във вселената на своето собствено творение и не желал да се завърне. Това поне обясняваше донякъде, защо никой не може да се свърже с него. Или пък, че след като напуснал Царството на Хаоса, той просто намерил смъртта си. Много от моите роднини там ме бяха уверили, че той наистина си е тръгнал, което значеше, че ако слуховете за смъртта му са верни, то това не бе станало в Царството на Хаоса. Други пък твърдяха, че са го виждали на най-различни места, а той се държал доста странно. Бяха ми казали дори, че са го срещали в компанията на някаква няма танцьорка — дребничко, красиво момиче, с което пътували заедно и общували с

езика на знаците. Той самият едва проронвал но някоя дума. Други твърдяха, че го видели да се развихря в някаква долнопробна кръчма, от която бил изгонил всички други посетители, за да може да се наслаждава необезпокояван на свирнята на музикантите. Не можех да се доверя безрезервно на която и да е от тези истории, макар че здравата се бях потрудил, за да се добера до тях. Дори призоваващата сила на Логрус не бе успяла да открие баща ми, въпреки многобройните ми опити. Разбира се, причината за това можеше да се дължи и на факта, че способността ми да се концентрирам също има своите граници.

С други думи, аз нямах ни най-малката представа къде, по дяволите, би могъл да бъде моят баща — Коруин Амбърски, а както изглеждаше, всички останали също. Ужасно съжалявах за това, защото досега го бях срещал само веднъж — в деня на Битката за Лабиринта, когато той ми бе разказал надълго и широко за своя живот. Тази среща бе променила живота ми. Тогава аз реших да напусна Царството на Хаоса с твърдото решение да събера житейски опит и знания на Сянката, която той бе обитавал толкова дълго. Бях почувствал, че трябва да опозная Земята, ако искам да опозная самия него. Сега бях убеден, че съм постигнал по-голямата част от целта си, но той вече не беше до мен, за да си поговорим.

Тъкмо бях решил, че съм готов да се опитам да го открия по коренно нов начин, тъй като Дяволският чекрък беше почти завършен, когато мръсният канал на събитията се задръсти за пореден път. Вече бях начертал плана на своето пътешествие из страната с крайна точка — къщата на Бил. Оттам щях да се отправя към своята лична ненормална комбинация от време и пространство и да се захвана за работа.

А сега... се оказах затрупан под планина от нови проблеми. Налагаше се да ги разчистя от пътя си, преди да подновя своето търсене.

Подкарах колата бавно край двора на къщата. От прозорците се разнасяше звукът на стереоуредба. Може би беше по-добре да не знам какво има вътре. Понякога умерената тайнственост е за предпочитане.

Същата вечер двамата с Бил седнахме на неговата веранда и аз напрегнах мозъка си за нови детайли, върху които той да размишлява.

И когато продължих да трупам ненужни подробности, той настоя да се върнем на някои предишни точки от нашия разговор.

— Още нещо — започна Бил.

— Да?

— Дан Мартинес е подхванал разговора си с теб под предлог, че става въпрос за опитите на Люк да открие инвеститори за някаква компютърна компания. След известно време обаче ти е минала идеята, че всичко това може би е било пълен блъф, който да те накара да свалиш гарда си, за да може въпросът му за Амбър и Владенията на Хаоса да те свари неподготвен.

— Точно така.

— Но след това Люк все пак е повдигнал въпроса за подобно начинание и въпреки това настоял, че все още не е разговарял с потенциалните инвеститори и че никога не е чувал за Дан Мартинес. Когато по-късно сте огледали трупа на Мартинес, Люк продължил да твърди, че не го познава.

Кимнах.

— В такъв случай или Люк те е излъгал, или Мартинес е успял да научи по някакъв начин за неговите планове.

— Не мисля, че Люк ме лъжеше — казах аз. — Всъщност аз също поразмислих над това. Доколкото познавам Люк, той наистина не би тръгнал да търси инвеститори, преди да разполага с продукт, в който да вложи парите им. Мисля, че и в този случай той говореше истината. По-скоро съм склонен да повярвам, че това е единственото истинско съвпадение в цялата история. Имам чувството, че Мартинес наистина е знаел доста за Люк и просто е искал да се докопа до последния детайл — неговите евентуални познания за Амбър и Царството на Хаоса. Той остави у мен впечатлението за доста проницателен човек и мисля, че не му е било особено трудно да скалпи някакъв убедителен претекст, след като е знаел, че двамата с Люк сме работили за една и съща компания.

— И това не изключено — каза Бил. — Но все пак ми се струва, че...

— Аз също започвам да се съмнявам — прекъснах го аз, — че историята на Люк е въздух под налягане.

— Май пропуснах нещо.

— Мисля, че я е скалъпил точно както и Мартинес, за да измъкне нужната му информация.

— Съвсем му изтървах края. Каква е тази информация?

— За моя Дяволски чекрък. Искал е да разбере какво точно представлява той.

— И е бил доста разочарован, когато е разбрал, че става въпрос просто за екзотична дизайнерска фантасмагория, напълно непродаваема на Земята?

Бил улови усмивката ми и аз кимнах.

— Но това не е всичко, нали? — каза той. — Чакай, не ми казвай. Ти също си го излъгал, проектът е бил истински, нали?

— Да.

— Май ще е по-добре да не те разпитвам повече за него, освен ако ти смяташ, че ще е от значение за нашето разследване. Предполагам, че става въпрос за нещо голямо и важно за теб, а от мен хич не е трудно да се измъкне нещо. Въобще не издържам на болка. Добре си помисли.

Така и направих. Замълчах за известно време, докато размисля.

— Не е изключено и да се окаже важно — казах аз накрая. — Но по-скоро по някакъв заобиколен начин, на който съм сигурен, че не разчиташ в момента. Не разбирам само как този проект би могъл да се окаже значим, както ти каза, за Люк или за когото и да е, тъй като аз единствен знам за какво служи. Не, не мога дори да го впиша в едно уравнение с необичайния интерес на Люк. Затова ще постъпим така, както ти предложи, и просто ще забравим за него.

— Съгласен. Сега ми се ще да помислим над изчезването на Люк, което...

Някъде в къщата иззвъня телефон.

— Извини ме за минутка — каза Бил.

Стана и се запъти към кухнята.

След няколко мига го чух да ме вика:

— Мърл, за теб е.

Отидох при него. С влизането си в стаята го погледнах въпросително, но той просто сви рамене и поклати глава. Прехвърлих набързо спомените си за къщата и се сетих, че вътре има още два телефона. Посочих към Бил, после посочих към неговия кабинет и

изимитирах вдигането на телефонна слушалка. Той се усмихна и кимна.

Аз поех слушалката и изчаках, докато чуя пропукването, което означаваше, че Бил е вдигнал слушалката на другия телефон. Едва тогава се обадох, като се надявах, че човекът, който ме търси, ще си помисли, че именно аз съм вдигнал от друг апарат.

— Ало — казах аз.

— Мърл Кори?

— Да, аз съм.

— Нуждая се от малко информация, с която мисля, че разполагате.

Гласът беше мъжки и ми се струваше познат, макар и не съвсем.

— С кого говоря? — попитах аз.

— Съжалявам, но не бих могъл да ви кажа.

— В такъв случай моят отговор вероятно ще ви прозвучи по същия начин.

— Ще ми позволите ли поне да задам въпроса си?

— Слушам ви — казах аз.

— Добре. Вие двамата с Люк Рейнард сте приятели.

Той замълча.

— Би могло да се каже — казах аз, за да запълня паузата.

— Той е споменавал пред вас за места, наречени Амбър и Царството на Хаоса.

Отново по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

— Може би — казах аз.

— Вие самият знаете ли нещо за тези места?

Най-накрая въпрос.

— Може би — повторих аз.

— Моля ви, много е важно, необходимо ми е нещо повече от „може би“.

— Съжалявам. Но можете да разчитате единствено на това „може би“, освен ако не решите да ми кажете кой сте и защо се интересувате.

— Бих могъл да ви бъда от голяма полза, ако ми отговорите искрено.

Замълчах тъкмо навреме и усетих как пулсът ми се ускорява. Последното твърдение беше изречено на Тари. Не отговорих нищо.

После:

— Е, явно и това не помогна и аз не знам какво да мисля по въпроса.

— Моля? По кой въпрос не знаете какво да мислите? — попитах аз.

— Кой от двамата ви е от някое от тия две места?

— Може и да ви прозвучи тъпо, но вас това какво ви засяга?

— Над някой от двамата ви тегне огромна опасност.

— Над онзи, който е от някое от онези две места, или над другия, който не е?

— Не мога да ви кажа това. Не бих могъл да си позволя още една грешка.

— Какво имате предвид? Коя беше последната ви грешка?

— Значи няма да ми кажете, нито заради собствената си безопасност, нито за да предпазите приятеля си?

— Бих могъл — казах аз, — ако бях убеден, че случаят е точно такъв. Но на фона на това, което знам, реалната заплаха би могла да идва именно от вас.

— Уверявам ви, че просто се опитвам да помогна на подходящия човек.

— Думи, думи, думи — казах аз. — Ами ако и двамата сме от някое от тия две места?

— О, не! — каза той. — Това не е възможно.

— И защо не?

— Няма значение. Какво бих могъл да направя, за да ми се доверите?

— М-м, почакайте за минутка. Нека си помисля — отговорих аз. — Добре. Какво ще кажете за това? Нека се срещнем някъде. Вие ще определите мястото. Ще ви огледам добре и тогава ще поговорим, стъпка по стъпка, докато всички карти се озоват на масата.

Последва пауза.

— Това ли е единственият начин да получа отговор на въпроса си?

— Да.

— Нека и аз помисля върху предложението ви. Ще ви се обадя скоро.

— Още нещо...

— Да?

— Ако аз съм вашият човек, застрашава ли ме нещо точно в момента?

— Така мисля. Най-вероятно, да. Дочуване.

И той затвори.

Докато поставях слушалката на мястото ѝ, успях едновременно да въздъхна и да избълвам едно проклятие. Хората, които знаеха за нас, явно минаваха в настъпление.

Бил се появи в кухнята с много озадачено изражение.

— Откъде, мътните го взели, знаеше тоя, че ти въобще си тук? — бяха първите му думи.

— Този въпрос щях да го задам аз — казах аз. — Измисли си някой друг.

— Веднага. Смяташ ли да отидеш? Ами ако той ти скрои нещо?

— Ще отида и още как. Нали затова му го предложих. Искам да се срещна с него.

— Както сам отбеляза, опасността може да идва от самия него.

— Това не ме притеснява. И на него хич няма да му е леко.

— Ситуацията не ми харесва.

— И аз не съм във възторг, но засега това е най-сериозният ми шанс.

— Добре, ти решаваш. Жалко, че няма някакъв начин да се доберем до него преди това.

— И на мен ми мина подобна мисъл.

— Виж, защо не го притиснем малко?

— Как?

— Той ми звучеше доста нервно, освен това не мисля, че хареса предложението ти повече от мен. Дай да се поразходим през времето, в което той би се обадил отново. Нека не си мисли, че ти седиш до телефона в очакване на неговото обаждане. Нека да почака малко. Иди да се преоблечеш и после ще прескочим до кънтри-клуба за няколко часа. Това здравата ще му разклати нервите.

— Добра идея — казах аз. — Нали първо бях решил да пътувам за удоволствие. Моментът е удобен да се приближа до първоначалния замисъл. Мисълта ми допада.

Разтършувах се из Сенките, за да освежа гардероба си, подстригах си брадата, взех душ и се преоблякох. После отидохме с колата до клуба и там хапнахме лениво на верандата. Вечерта беше много подходяща за целта — уханна, обсипана със звезди и окъпана в млечнобялата лунна светлина. По негласна уговорка прекратихме обсъждането на проблемите ми. Бил явно познаваше почти всички наоколо, затова и мястото ми се стори изпълнено с доброжелателство. Това беше най-спокойната вечер, която прекарвах от доста време насам. След вечерята се отбихме в клубния бар, който, както разбрах, бил любимото алкохолно убежище на баща ми. От съседния салон до нас долитаха звуците на танцова музика.

— Да-а, идеята си я биваше — казах аз. — Благодаря ти.

— Де нада^[2] — каза Бил. — Добре сме си прекарвали тук с твоя старец. Дали не си... нещичко поне?

— Не, никакви вести от него.

— Жалко.

— Веднага щом науча нещо за него, ще ти се обадя.

— Да, да. Жалко все пак.

Прибрахме се без излишни емоции. Никой не ни следеше. Влязохме в къщата някъде около полунощ, пожелахме си лека нощ и аз се отправих направо към стаята си. Измъкнах се от новото си яке и го закачих в гардероба. После изритах новите си обувки в ъгъла. Насочих се към леглото си и чак тогава забелязах парчето хартия на възглавницата.

Сграбчих го веднага и се зачетох. На него с главни букви бе изписано:

„СЪЖАЛЯВАМ, ЧЕ ОТСЪСТВАХТЕ, КОГАТО ВИ ПОЗВЪНИХ ОТНОВО. ВИДЯХ ВИ В КЛУБА И СЕ ДОСЕТИХ, ЧЕ СТЕ ИСКАЛ ДА СИ ПОЧИНЕТЕ ТАЗИ ВЕЧЕР. ТОВА МЕ НАВЕДЕ НА ЕДНА ИДЕЯ. НЕКА СЕ СРЕЩНЕМ ИМЕННО ТАМ, УТРЕ ВЕЧЕРТА, В ДЕСЕТ. БИХ СЕ ЧУВСТВАЛ ПО-СПОКОЕН В КОМПАНИЯТА НА ТОЛКОВА МНОГО ХОРА, КОИТО НЕ СЕ ИНТЕРЕСУВАТ ОТ ЧУЖДИТЕ РАЗГОВОРИ.“

По дяволите. Първият ми импулс беше да отида при Бил и да му кажа. Но с това нямаше да постигна нищо, освен евентуално да открадна малко от съня му — нещо, от което той се нуждаеше доста повече от мен. Затова само сгънах бележката и я сложих в джоба на ризата си, след което закачих и нея в гардероба.

Никакви кошмари не навестиха съня ми. Спах дълбоко и спокойно, тъй като знаех, че Фракир би ме събудила в случай на опасност. Всъщност дори се успах и това ми дойде доста добре. Утринта беше слънчева, а птиците пееха.

Наплисках се с вода, сресах косата си и отново измъкнах от Сенките чисти панталони и риза. После слязох по стълбите на първия етаж и се запътих към кухнята. На кухненската маса открих бележка. Вече почваше да ми писва да намирам бележки, но тази поне беше от Бил, който ме уведомяваше, че му се е наложило спешно да отиде до офиса. Съветваше да не се стеснявам при подбора на закуската си. Той щял да се върне малко по-късно.

Надзърнах в хладилника и се подсигурих с английски кифлички, парче пъпеш и чаша портокалов сок. Заредих кафеварката преди да започна със закуската и малко след като привърших, кафето беше вече готово. Налях си една чаша и отидох на верандата.

Седнах там и се опитах да реша дали да не оставя и аз бележка и да се захвана за работа. Моят мистериозен доброжелател, който можеше да се окаже и самият „З“, се бе обадил веднъж дотук, а после бе дошъл и лично до къщата. Как точно бе научил, че съм тук, не беше от особено значение. Но това беше къщата на мой приятел и макар да бях дошъл, за да се посъветвам с Бил относно своите проблеми, мисълта, че бих могъл да го изложа на опасност, никак не ми харесваше. Освен това, макар че денят едва започваше, а срещата беше насрочена чак за вечерта, не ми оставаше кой знае колко време, за да измисля нещо. Щеше да бъде глупаво от моя страна да изчезна точно сега. Далеч по-добре щеше да е да изчакам до часа на срещата. Така щях да мога да държа нещата тук под око и да защитя Бил, ако нещо се случеше...

Изведнъж ме завладя едно видение — Бил пише бележката под дулото на пистолета и после бива отведен като заложник, за да могат след това да ме притиснат да отговоря на някои въпроси.

Хукнах към кухнята и се обадох в офиса му. Неговият секретар, Харас Крейпър, вдигна на второто извънмяване.

— Здравейте, обажда се Мърл Кори — казах аз. — Мистър Рот там ли е?

— Да — отвърна секретарят, — но точно в момента разговаря с клиент. Дали няма да е възможно той да ви се обади след това?

— Не, няма нужда — казах аз, — и без друго ще се видим по-късно. Не го притеснявайте. Благодаря ви.

Налях си още една чаша кафе и се върнах на верандата. Подобни ситуации много ме изнервят. Реших, че ако довечера всичко не тръгне с краката нагоре, веднага след това ще си тръгна.

Една фигура се появи иззад ъгъла на къщата.

— Здравсти, Мърл.

Беше Джордж Хансен. Фракир трепна едва доловимо, като че ли първо се канеше да ме предупреди, но след това прецени, че не си струва. Странно. И необичайно.

— Здравсти, Джордж. Как си днес?

— Не мога да се оплача. Мистър Рот вътре ли е?

— Боя се, че не. Наложил му се да отиде до градчето за известно време. Предполагам, че ще се върне за обяд или малко по-късно.

— О. Преди няколко дни ме помоли да намина, когато съм свободен. Трябвало да се свърши някаква работа.

Той се приближи и опря крака си на първото стъпало.

Аз поклатих глава.

— Не мога да ти помогна. Нищо подобно не ми е споменавал. Май ще трябва да минеш по-късно.

Той кимна, измъкна цигарите си, изтегли една и я запали. После отново затъкна кутията в навития ръкав. Този път фланелката беше на „Пинк Флойд“.

— Как се чувстваш тук? — попита той.

— Чудесно. Ще пийнеш ли чаша кафе?

— Стига да няма проблем.

Станах и тръгнах към кухнята.

— С малко сметана и захар — извика той след мен.

Когато се върнах с неговото кафе, той вече се беше настанил на един от другите столове на верандата.

— Благодаря.

Джордж отпи от чашата си и каза:

— Знам, че баща ти се казваше Карл, а не Сам, въпреки че на мистър Рот май му изневери паметта.

— Или езикът.

Той се засмя.

Имаше нещо особено в начина, по който говореше. Почти можех да се закълна, че именно той ми се бе обадил вчера вечерта, и все пак гласът на Джордж беше някак по-овладян и говореше по-бавно, сякаш за да не ми даде възможността да се уверя напълно. Но не приликата между двата гласа ме притесняваше.

— Баща ти беше пенсиониран офицер от армията, нали така? И нещо като правителствен съветник?

— Да.

— А къде е сега?

— Пътува доста. Зад граница.

— Дали ще го срещнеш, докато трае твоето пътуване?

— Надявам се.

— Би било хубаво — каза той, смукна от цигарата си и отпи глътка кафе. — Ах, мястото си го бива.

След това изведнъж подхвърли:

— Не си спомням да съм те виждал тук. Май не си живял с баща си, а?

— Не. Израснах при майка си и при някои мои роднини.

— Сигурно доста далеч оттук, а?

Кимнах.

— Зад граница.

— Как се казваше тя?

Замалко да му кажа истината. И аз не знам защо. Все пак успях да кажа „Дороти“ в последния момент.

Погледнах го точно в мига, в който той сви устни. Беше следил за реакцията ми.

— Защо питаш? — казах аз.

— Без особена причина. Сигурно любопитството е в кръвта ми. Майка ми беше местната клюкарка.

Засмя се и глътна от кафето.

— Ще останеш ли за по-дълго? — попита след това.

— Още не знам със сигурност, но вероятно няма да е за много дълго.

— Е, дано си изкараш приятно тук. — Той допи кафето си, остави празната чаша на перилата, стана и се протегна. — Беше ми приятно да си поприказваме.

По средата на стълбището спря и се обърна.

— Имам чувството, че ще стигнеш далеч — каза Джордж. — Желая ти късмет.

— Може би ти също — казах аз. — Добре се оправяш с приказките.

— Благодаря ти за кафето. Пак ще се видим.

— Да.

Той зави зад ъгъла и се изгуби от погледа ми. Просто не знаех какво да си мисля за него и след поредния опит да стигна до заключение се отказах. Когато липсват емоциите, здравият разум лесно подгъва крак.

Тъкмо си бях приготвил сандвич, когато Бил се прибра, и аз подхванах още един. Докато се занимавах с него, той отиде да се преоблече.

— Уж трябваше да го давам по-ваканиционно тоя месец — каза Бил, докато хапваше, — но нали ми е стар клиент, пък и проблемът му не търпеше отлагане. Наложих се да прескоча до офиса. Какво ще кажеш, ако тази сутрин пак се поразходим край потока, но този път в другата посока?

— Дадено.

Докато се разхождахме из полето, аз му разказах за посещенията на Джордж.

— Ами — каза той, — за никаква работа не съм му споменавал.

— С други думи...

— Явно е искал да се срещне с теб. Едва ли му е било трудно да забележи от тяхната къща как излизам.

— Де да знаех какво точно иска.

— Ако е толкова важно, той сам ще ти каже рано или късно.

— Да, но времето тече — казах аз. — Реших да си тръгна утре сутринта, а не е изключено да го сторя още тази вечер.

— Защо?

Продължихме да вървим надолу край потока, а аз му разказах за снощната бележка и за срещата. Обясних му също какво мисля за възможността да го изложат на нечий пряк или неволен прицел.

— Може и да не е чак толкова сериозно — започна той.

— Вече съм решил, Бил. Мразя да претупвам нещата, а и не бяхме се виждали от толкова време. Но как бих могъл да предположа, че събитията ще се развият така? Предполагам, разбираш, че с мен ще си тръгнат и неприятностите.

— Сигурно е така, но...

Продължихме още известно време в същия дух, без да спираме да вървим. След това изведнъж заряхахме темата и се върнахме на безплодните опити да открием ключ към моите загадки. Аз поглеждах от време на време назад, но така и не видях никого. На няколко пъти нещо прошумоляваше в храстите на отсрещния бряг, но това можеше съвсем спокойно да е някое животно, подплашено от гласовете ни.

Бяхме се разхождали малко повече от час, когато ми се стори, че някой е взел в ръка моята Карта. Замръзнах.

Бил спря и се обърна към мен.

— Какво...

Вдигнах ръка.

— Задгранично обаждане.

Миг по-късно усетих първите признаци на контакта. Освен това чух още веднъж шумоленето в храстите на отсрещния бряг.

— Мерлин.

Гласът на Рандъм ме викаше. Няколко секунди по-късно го видях, седнал зад бюрото си в библиотеката на Амбър.

— Да? — отвърнах му аз.

Образът му придоби плътност, стана напълно реален, сякаш го виждах през отворената врата на съседна стая. Все още възприемах част от заобикалящата ме реалност, макар тя да бе започнала да става някак далечна. Успях да видя как Джордж Хансен се измъква от храстите и тръгва към нас през потока, вперил поглед в мен.

— Искам те в Амбър и то веднага — заяви Рандъм.

Джордж вече бе нагазил във водата.

Рандъм вдигна ръката си и я протегна към мен.

— Идвай — каза той.

По това време светът вече се бе размазал около мен и аз само чух Джордж да вика: — „Спри! Чакай! Трябва да дойда с...“

Пресегнах се и хванах рамото на Бил.

— Не мога да те оставя тук с този откачалник — казах аз. — Хайде!

С другата си ръка стиснах тази на Рандъм.

— Готов съм — казах аз и пристъпих напред.

— Спрете! — изкрещя Джордж.

— Върви по дяволите — отвърнах му аз и го оставих да сграбчи дъгата, последвала нашето изчезване.

---

[1] Грейтфул Дед — рокгрупа, основана в Сан Франциско през 1965 година, едно от големите имена в стила „психеделик-рок“ — Бел.прев. ↑

[2] Де нада — (исп.) Няма защо — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Когато се озовахме в библиотеката, Рандъм ни изгледа озадачено. Изправи се и въпреки това си остана по-нисък и от двамата ни. Веднага след това прехвърли вниманието изцяло върху Бил.

— Мерлин, кой е този човек? — попита той.

— Адвокатът на семейството Бил Рот — казах аз. — Преди винаги сте ползвали неговите услуги чрез посредници. Мислех, че може би ще искаш да...

Бил тъкмо се канеше да падне на коляно и вече бе промълвил „Ваше Величество“, но Рандъм го хвана за раменете.

— Я зарежи тия глупости — каза той. — Не сме на прием. — После стисна ръката му и добави: — Наричай ме Рандъм. Винаги съм искал да ти благодаря лично за работата, която свърши по оня договор. Но така и не успях да намеря време за това. Радвам се да те видя тук.

Никога досега не бях виждал Бил онемял, но сега той просто оглеждаше втрещено ту Рандъм, ту стаята, ту далечната кула, която се виждаше през прозореца.

Няколко секунди по-късно го чух да промълвява едва-едва: — „За мен е истинска...“

— Дали не ми се е сторило, че някой се хвърли към вас? — ме попита Рандъм, прокарайки ръка през непокорната си кестенява коса. — Освен това съм сигурен, че последните ти думи не бяха отправени към мен.

— Имаме си малък проблем — отговорих му аз. — Това е истинската причина да доведе Бил тук. Накратко, някой се опитва да ме убие и...

Рандъм вдигна ръка.

— Спести ми подробностите. Искам да чуя абсолютно всичко, но... нека това да стане по-късно. И без друго в момента са ми се струпали малко повече гадости от обикновено, а не е изключено и твоите проблеми да са свързани с тях. Остави ме да поема глътка въздух.

Едва сега забелязах, че някои от бръчките по иначе забележително младоликото му лице са се задълбочили. Бързо се досетих, че вероятно е сериозно притиснат.

— За какво става въпрос? — попитах аз.

— Кейн е мъртъв. Бил е убит — отвърна ми той. — Тази сутрин.

— Как е станало?

— Той беше на сянката Дейга — далечно пристанище, с което поддържахме търговски връзки. Беше отишъл там с Жерар за подновяването на един стар търговски договор. Простреляли са го в сърцето. Умрял е веднага.

— Стрела значи?

— Стрела ли?! Нищо подобно! Снайперист, на един от близките покриви. Успял е да се измъкне.

— Мислех, че тук барутът е неизползваем.

Рандъм обърна нагоре длани в красноречив жест.

— Дейга може би е достатъчно навътре в Сенките, за да прави изключение. Никой не си спомня да е правил подобни опити там. Освен това не забравяй, че баща ти успя да открие съставка, която да замести барута дори в Амбър.

— Вярно. Почти бях забравил за това.

— Както и да е. Погребението е утре и...

— Бил! Мерлин!

Моята леля Флора, която навремето бе отхвърлила многобройните предложения на Росети^[1], едно от които — да му позира, влезе в стаята. Висока, стройна и бляскава, тя се втурна към нас и целуна Бил по бузата. Не го бях виждал да се изчервява. Аз също отнесох една целувка, която не успя да ме разчувства чак толкова, тъй като не бях забравил, че някога леля Флора бе изпълнявала ролята на тъмничар на баща ми.

— Кога пристигнахте? — Гласът ѝ също си го биваше.

— Току-що — отговорих ѝ аз.

Флора протегна ръце към нас с намерението да ни отведе.

— Флора! — Това беше Рандъм.

— Да, братко?

— Можеш да покажеш на мистър Рот всички забележителности наоколо, но държа Мерлин да остане с мен за известно време.

Тя леко се нацупи за секунда и после пусна ръката ми.

— Е, сега вече си наясно какво значи монархически деспотизъм — обясни тя на Бил. — Властта опорочава хората.

— Аз си бях опорочен още преди да имам каквато и да е власт — каза Рандъм. — Освен това, винаги е по-добре да си богат и здрав... Имаш позволенията ми да напуснеш, сестро.

Флора промърмори едно „хм“ и отведе Бил.

— Тук винаги е по-спокойно, когато тя си намери нов любовник някъде из Сенките — отбеляза Рандъм. — За съжаление, тази година Флора ще прекара тук по-хубавата част от годината.

Кимнах с разбиране.

Рандъм ми посочи едно кресло. Аз седнах, а той отиде до другия край на кабинета си.

— Вино?

— Не бих отказал — отвърнах му аз.

Той напълни две чаши, подаде ми едната и седна на едно кресло вляво от мен.

— Някой е стрелял и по Блийс — каза Рандъм. — Днес следобед, на друга Сянка. Улучил го е, но раната не е сериозна. И този стрелец се е измъкнал. Блийс беше на визита в приятелски настроено кралство.

— Предполагаш, че стрелецът е един и същ?

— Убеден съм. Наоколо никога не са се размотавали пушки, а сега изведнъж се появяват две. Трябва да е бил пак той. Или поне е принадлежал към същия заговор.

— Някакви догадки?

Рандъм поклати глава и опита виното.

— Исках да поговорим насаме — каза той, — и то преди някой от другите да се е добрал до теб. Има две неща, с които искам да си запознат.

Отпих от виното си и зачаках.

— Първото от тях е, че ситуацията наистина ме плаши. Опитът за покушение срещу Блийс говори, че едва ли става въпрос за разчистване на сметки с Кейн. Явно някой ни има зъб, ако не на всички, то поне на някой от нас. А сега разбирам, че са се опитали да убият и теб.

— Не съм съвсем сигурен, че има връзка между...

— Аз също. Но едно от възможните обяснения никак не ми харесва. Ужасно се боя, че един или няколко от нас могат да стоят зад

това.

— Но защо?

Рандъм се загледа смръщено в бокала си.

— Векове наред в това семейство отмъщението е било начин да се разрешат личните конфликти. То не винаги е включвало убийство, макар това да е била една от основните алтернативи, но интригите винаги са били неизменна част от него. Мнозина не са се колебали да потъпчат достойнството на противника си, да го поставят в неизгодна позиция, да го прогонят в изгнание и дори да го осакатят, ако в замяна на това са могли да получат и най-незначително преимущество. А в споровете за трона всички скрупули са отивали по дяволите. Когато поех тази корона, за която никога не съм се натискал, аз си мислех, че нещата до голяма степен са се уталожили. Нямах сериозни причини да си отмъщявам на когото и да било и затова опитах да бъда справедлив към всички. Добре знам колко са докачливи братята и сестрите ми. И все пак мисля, че причината за това, което става сега не съм аз или пък тронът. Никой от другите напоследък не ме е гледал с лошо око. Бях останал с впечатлението, че всички са решили, че ще изберат по-малкото зло, ако се съгласят да се поддържаме взаимно. Не, не вярвам, че някой от тях се е разпалил дотам, че да пожелае короната. След коронасването ми бях свидетел по-скоро на разбиране и добра воля от тяхна страна. И все пак се чудя дали добре познатата семейна черта не е взела отново връх и някой от семейството не се е заел да урежда старите си сметки. Никак не ми се ще отново да заживеем сред подозрение, прекомерна предпазливост, измами, недоверие и двуличие. Това ни прави слаби, а винаги съществува възможността за заплаха отвън, срещу която трябва да сме единни. Естествено, говорих с всеки един от тях и всички те се заклеха, че не знаят нищо за някакви нови сплетни, интриги или отмъщения. И все пак усещам, че това ги направи подозрителни един към друг. Подозрението е станало неделима част от всички нас. Не ми е чак толкова трудно да си представя как някой от другите си припомня за старата си вражда с Кейн, независимо от факта, че той спаси задниците на всички ни, като навремето извади Бранд от играта. Същото важи и за Блийс. С две думи — всеки от нас би могъл да таи по нещо срещу кой да е от останалите.

— Затова ти искаш да откриеш убиеца бързо, преди да е навредил още повече на отношенията в семейството?

— Точно така. Нямам нужда от всички тези заяждания и от това недоверие. Омразата от миналото е толкова близко до повърхността, че дори най-дребното неразбирателство би я накарало да се покаже отново на бял свят. Тогава насилието ще се окаже неизбежно.

— Мислиш ли, че наистина би могъл да бъде някой от семейството?

— По дяволите, та нали и аз съм точно като тях. Недоверието се е превърнало в мой безусловен рефлекс. Не е изключено да е някой от тях, но засега не разполагам и с най-малкото доказателство за нещо подобно.

— Кой друг би могъл да бъде?

Рандъм прехвърли десния си крак върху левия и после пак стъпи с него на пода. След това отпи от виното си.

— Мътните да го вземат! Враговете ни са безбройни, но повечето от тях не могат да съберат нужния кураж. Знаят добре каква награда ги очаква, щом ги открием.

Скръсти ръце зад тила си и се загледа в лавиците с книги.

— Не знам дори как да ти го кажа — каза той след известно време, — но трябва да го направя.

Аз зачаках отново. Малко след това той каза бързо:

— Говори се, че зад всичко стои Коруин, но аз не вярвам в това.

— Не може да бъде — промълвих аз.

— Казах ти, че не го вярвам. Твоят баща значи много за мен.

— А какво би могло да накара някой от другите да повярва в нещо подобно?

— Носеха се слухове, че Коруин е полудял. Чувал си за тях. Ами ако той се е върнал към някое състояние на съзнанието си отпреди време? Някога Коруин не изпитваше кой знае колко светли чувства към Кейн, Блийс, или към когото и да е от нас. Ето за това именно се говори.

— Не мога да го повярвам.

— Просто исках да знаеш, че подобни съмнения също се мотаят наоколо.

— Нека само да опитат да ги размотаят и около мен.

Рандъм въздъхна.

— Само не започвай *и ти*. Моля те. Всички са изнервени. Не им драскай кибрита.

Пийнах от виното си.

— Да, прав си — казах след това.

— Сега съм готов да чуя и твоята история. Давай, усложни живота ми още малко.

Разказах всичко още веднъж. Отне ми доста време и когато привърших, навън вече се смрачаваше. Рандъм ме прекъсваше само за някои доуточнения и не ме спираше като Бил на всеки по-интересен детайл.

След като приключих, той стана и запали няколко светилника. Почти можех да чуя как мислите се гонят из главата му.

Накрая Рандъм каза:

— Е, успя да ме изненадаш с тоя Люк. Нямам и най-малката представа кой би могъл да бъде той. Дамата с вледеняващата целувка също ме притеснява малко. Май че съм чувал нещо за подобни същества, но така и не можах да си спомня при какви обстоятелства. Но ще се сетя. Искам да науча нещо повече и за този твой „дяволски чекрък“. Нещо в него ме тревожи.

— Дадено — казах аз, — но преди това се сетям за още нещо, което трябва да ти кажа.

— Слушам те.

— Разказах ти за всичко почти по начина, по който го представих и на Бил. Но има и още нещо, за което не му споменах, тъй като тогава ми се стори маловажно. Всъщност за малко въобще да забравя за него в светлината на останалите събития. Добре, че тия истории със снайперистите ме подсетиха за заместителя на барута, който Коруин е открил навремето.

— Повярвай ми, всички си спомнят за него.

— Бях забравил за двата патрона, които нося в джоба си. Открих ги в развалините на къщата, където беше ателието на Мелман.

— И?

— В тях няма барут. Пълни са с някакъв розов прах, който дори не гори на сянката Земя...

Изрових единия от патроните.

— Прилича ми на 30-ти калибър — каза Рандъм.

— И аз така предполагам.

Той стана, отиде до стената и дръпна някакъв плетен шнур, който висеше до една от отрупаните с книги стени.

Когато понечи да седне отново в креслото си, на вратата се почука и той извика:

— Влез.

В стаята влезе млад, русокос слуга, облечен с ливрея.

— Добър рефлекс — каза Рандъм.

Мъжът погледна учудено.

— Ваше величество, не разбирам...

— Какво толкова има за разбиране? Аз позвъних и ти влезе.

— Сир, аз не съм на служба във Вашите покои. Изпратен съм да Ви съобщя, че вечерята е готова и всички очакват Вашето благоволение.

— А-а. Кажи им, че ще дойда след малко. Веднага щом поговоря със слугата, когото извиках.

— Много добре, сир.

Мъжът се поклони бързо и се измъкна с гръб към вратата.

— Тъкмо си бях помислил, че е твърде хубаво, за да е истина — промърмори Рандъм.

Малко след това се появи друг слуга — по-възрастен и не чак толкова натруфен.

— Ролф, я изтичай до оръжейната — каза Рандъм. — Кажи на офицера, който е на служба в момента, да се разрови из колекцията от пушки, с които Коруин се появи при Колвир в деня, когато умря Ерик. Да види дали няма да може да ми открие някоя по-запазена карабина 30-ти калибър. Нека да я почисти и да ти я даде.

— 30-ти калибър, нали така, сир?

— Точно така.

Ралф излезе. Рандъм стана и се протегна. После прибра в джоба си патрона, който му бях дал, и посочи към вратата.

— Да вървим да хапнем.

— Добра идея.

На масата бяхме общо осем — Рандъм, Жерар, Бил, Мартин — когото бяха извикали малко преди това, Джулиан — пристигнал току-що от Ардън, Файона — която също се бе появила преди броени

минути от някакво далечно място, и аз. Бенедикт трябваше да пристигне на следващата сутрин, а Луела — по-късно тази вечер.

Седях от лявата страна на Рандъм, а Мартин от дясната. Не бях виждал Мартин от доста време и бях любопитен какво е правил напоследък. Но атмосферата не предразполагаше към разговори. Щом някой заговореше, всички останали тутакси се заслушваха в думите му с необичайно внимание, далеч надхвърлящо изискванията на обикновената учтивост. Това адски ме изнервяше. Явно Рандъм се чувстваше по същия начин, защото по едно време изпрати да повикат Дропа МаПанц, придворния шут, за да запълва тягостните, мълчаливи паузи.

Дропа доста се поизпоти в началото. Първият му номер беше жонглиране с парченца от нашата вечеря, които той успя да излапа без да спре да ги подхвърля дори за миг, след което избърса устата си с нечия салфетка и обиди всички ни, един по един. Щом видя, че не постига нужния ефект, Дропа мигновено премина на старата, но изпитана програма, която ми се стори доста смешна.

Бил, който седеше до мен, изкоментира тихичко:

— Знам достатъчно Тари, за да схвана повечето от шегите, но те страшно ми напомнят за Джордж Карлин^[2]! Как...

— О, винаги щом майтапите на Дропа започнат да губят от свежестта си, Рандъм веднага го изпраща из разни клубове в Сенките — обясних аз, — за да събере нов материал. Разбрах, че честичко пътувал до Вегас. Дори понякога Рандъм го придружавал, за да поиграе на карти.

След известно време Дропа успя да разсмее всички и това разведри леко атмосферата. Веднага щом той се изниза, за да си пийне, стана възможно да поговориш с някой от останалите, без това да те превърне в център на общото внимание и постепенно всеки се заприказва с някого. Няколко минути по-късно една масивна ръка премина зад гърба на Бил и легна на рамото ми. Жерар се бе облегал на стола и се беше обърнал към мен.

— Мерлин — каза той, — радвам се да те видя отново. Виж, бих искал да разменя няколко думи с теб насаме, веднага щом намериш малко време за това.

— Разбира се — казах аз, — но аз и Рандъм трябва първо да проверим нещо.

— Щом намериш време — повтори Жерар.

Не бяха минали и десетина секунди, когато се почувствах така, сякаш някой се опитваше да се свърже с мен чрез моята карта.

„Мерлин!“

Беше Файона. Но тя седеше в другия край на масата...

И въпреки това образът се изясни и аз и отговорих — „Да?“, след което погледнах към нейното място. Тя беше свела поглед към кърпичката си, но после погледна към мен, усмихна се и ми кимна.

Едновременно с това, в съзнанието ми все така присъстваше мисловният ѝ образ, който ми заговори. *„Не обичам да повишавам глас по ред причини. Сигурна съм, че след вечеря ще бъдеш доста зает, и затова исках просто да ти кажа, че трябва да се поразходим заедно, или да прескочим до някое от езерата, или да се прехвърлим с Картите до Кабра, или да разгледаме Лабиринта възможно най-скоро. Надявам се, че ме разбра?“*

— Разбрах те — казах аз.

„Чудесно.“

Контактът прекъсна и когато погледнах към Файона, тя вече беше прибрала кърпичката и изучаваше чинията си.

Рандъм не се помая и за миг след като довърши десерта си. Стана, пожела лека нощ на всички и махна на мен и Мартин да го последваме.

На излизане Джулиан ме докосна, като се опита да си придаде почти открито зловещ вид и почти успя да го постигне.

— Трябва да поюздим заедно из Ардън — каза той, — и то скоро.

— Чудесна идея — казах му аз. — Ще ти се обадя.

Напуснахме трапезарията. Флора ме спипа в коридора. Пак бе помъкнала Бил на буксир.

— Мини през моята стая да пийнем по нещо за приспиване, преди да си легнеш — каза тя. — Или пък ела утре сутрин за чая.

— Благодаря ти за поканата — отговорих ѝ аз. — Непременно ще се видим. Кога точно, зависи само от това, как ще се подредят нещата.

Тя кимна и ме нокаутира с една от своите усмивки, които бяха предизвикали безброй дуели и няколко Балкански кризи в миналото. След това всеки пое в своята посока.

Докато се изкачвахме по стълбището към библиотеката, Рандъм попита:

— Всички ли се разписаха?

— В какъв смисъл? — попитах аз.

— Успя ли всеки един от тях да си уреди среща с теб?

— Ами, по-скоро направихме няколко уговорки. Всъщност да.

Рандъм се засмя.

— Не си губят времето, а? Така ще успееш да събереш пълна колекция от роднински сръдни и подозрения. Някои от тях впоследствие биха могли да ти свършат добра работа. Явно всички са се разтичали да си търсят съюзници и са преценили, че ти си доста удачен вариант.

— Аз и без друго исках да посетя всеки един от тях. Жалко само, че ще трябва да стане по този начин.

След като изкачихме стълбите, Рандъм ни махна с ръка. Завихме по коридора и се запътихме към библиотеката.

— Къде отиваме? — попита Мартин.

Той приличаше доста на Рандъм, но видът му не беше чак толкова лукав и освен това беше малко по-висок от баща си.

— Да вземем една карабина — каза Рандъм.

— А? Защо?

— Искам да изпробвам патроните, които Мерлин ми донесе. Ако успеем да ги изстреляме, това ще значи, че животът ни току-що се е усложнил допълнително.

Влязохме в библиотеката. Светилниците все още горяха.

Карабината беше подпряна в ъгъла. Рандъм отиде до нея, изрови патрона от джоба си и го зареди.

— Е, върху какво да я изпробваме?

После отстъпи назад и се огледа из стаята.

— А-ха, точно каквото ми трябваше!

Намести приклада до рамото си, прицели се в една броня в другия край на библиотеката и натисна спусъка. Последва трясък и звън на метал. Бронята се разклати.

— Мътните го взели! — каза Рандъм. — Гръмна! В името на Еднорога, защо точно аз? Нали се опитвам да управлявам в мир?!

— Може ли да опитам и аз, татко? — попита Мартин. — Винаги ми се е искало да го направя.

— Защо не? — каза Рандъм. — Мерлин, нали у теб има още няколко патрона?

— Да — казах аз, потърсих ги из джобовете си, измъкнах останалите два и ги подадох на Рандъм. — Единият от тях може и да не гръмне. Забравих кой точно беше.

— Добре.

Рандъм взе и двата и зареди единия от тях. После подаде оръжието на Мартин и започна да му обяснява как се борави с него. От коридора долетяха първите признаци за вдигнатата тревога.

— На път сме да вдигнем цялата охрана на двореца на крак — отбелязах аз.

— Чудесно — каза Рандъм, докато Мартин вдигаше пушката, за да се прицели. — Малко неподправена тръпка от време на време хич няма да им навреди.

Карабината изръмжа, а бронята звънна за втори път. Изуменият Мартин бързо върна оръжието на баща си. Рандъм погледна последния патрон и каза:

— Какво пък толкова! — След това зареди и него в магазина и натисна спусъка без да се колебае.

Последва поредното иззвъняване на бронята, плюс звука от рикошета.

— Май съм си объркал призиванието — отбеляза Рандъм.

След като Рандъм благодари на стражите за тяхната бдителност и добрата реакция на тренировъчната тревога, а аз дочух някой да мърмори, че кралят май си е сръбнал повечко, тримата се върнахме в библиотеката.

— Намерих третия патрон в джоба на Люк — отвърнах аз на въпроса, който ми зададе Рандъм, и се впуснах да обяснявам подробностите.

— Не мога да си позволя да остана повече в неведение относно Люк Рейнард — каза той накрая. — Как си обясняваш факта, че успях да изстрелям и третия патрон?

— На горните два етажа в сградата, която изгоря — започнах аз, — живееше Мелман, който се опита да ме принесе в жертва. Първите два етажа бяха заети от „Брутус Сторидж Къмпани“. Тази фирма

очевидно е складирали патрони от този тип. Люк призна, че се е познавал с Мелман. Не съм и предполагал, че може да има каквото и да е връзка между „Брутус“ и патроните. Дори фактът, че са били на склад в същата сграда, ми дойде в повече.

— Ако някой се е захванал да произвежда тези патрони в такива количества, че да му е необходим склад за тях, значи здравата сме загазили — каза Рандъм. — Искам да знам кой е собственикът на къщата и кой я е наел.

— Едва ли ще е толкова трудно да се провери.

— Кого да пратя там с тази задача? — замисли се той. След това щракна с пръсти и се усмихна. — Да позволим на Флора да направи една огромна услуга на короната.

— Вдъхновяваща идея — казах аз.

Мартин се усмихна на забележката ми и поклати глава.

— Боя се, че не разбирам какво всъщност става — ни каза той, — а не бих искал да е така.

— Ето какво ще направим — каза Рандъм. — Аз ще отида да възложа на Флора новата й мисия, а в това време ти го въведи в играта. Флора може да тръгне веднага след погребението.

— Добре — казах аз, докато Рандъм излизаше от стаята, и се захванах за пореден път да си кажа рецитацията, като внесох някои нови редакции, за да я направя възможно най-кратка.

Мартин не беше осенен от никакви нови проникновения, нито пък разполагаше с кой знае каква информация, точно както бях предполагал. Беше прекарал последните няколко години в попасторална атмосфера, както научих от самия него. От разказа му останах с впечатлението, че си пада повече по провинцията, отколкото по големите градове.

— Мерлин — каза той, — трябваше по-рано да разкажеш в Амбър за цялата каша. Това засяга всички ни.

А Царството на Хаоса? — зачудих се аз. Дали тези патрони биха свършили работа и там? Но нали засега мишените бяха само Кейн и Блийс? Никой не ме бе извикал във Владенията, за да ми разкаже за никакви скорошни инциденти. И все пак... може би щеше да се наложи в един определен момент да запозная и другите си роднини със ситуацията.

— Само преди няколко дни всичко беше далеч по-просто — отговорих аз, — а след това събитията се развиха прекалено бързо и аз бях твърде зает с тях, за да го направя.

— Но през всичките тези години... нали и преди са се опитвали да те убият...

— Не мога да се обаждам в къщи всеки път, когато някой ме настъпи на улицата. Никой от нас не го прави. Пък и през цялото време не виждах никаква връзка между отделните опити.

Въпреки това, разбирах, че Мартин е абсолютно прав. За мой късмет в този момент се върна Рандъм.

— Не успях да я убедя, че тази мисия ще е чест за нея — каза той, — но се съгласи да замине.

Известно време си говорихме на по-обща теми, като например с какво сме се занимавали през последните няколко години. Спомних си, че Рандъм бе проявил интерес към Дяволския чекрък и затова му споменах за него, но той тутакси смени темата и аз реших, че предпочита да поговорим за проекта на четири очи. Малко след това Мартин започна да се прозява и примерът му се оказа доста заразителен. Рандъм реши, че е време да ни пожелае лека нощ и извика прислужника, за да ме заведе до стаята ми.

Помолих слугата, който се казваше Дик, да ми намери нещо за рисуване. Бяха му необходими около десет минути, за да ме снабди с всичко необходимо.

Обратният път до Земята беше дълъг и труден, а аз се чувствах изморен. Затова седнах зад една маса и се заех със зографисването на Карта на бара в кънтри-клуба, където Бил ме беше завел предишната вечер. Работих около двајсетина минути, преди да постигна нещо задоволително добро.

Сега трябваше да отчета и времевата разлика. Съотношението 2,5 към 1 между Амбър и Сянката, която бях обитавал доскоро, беше резултат от доста груби изчисления, затова не беше изключено вече да съм пропуснал срещата си с безименния телефонен терорист.

Разчистих масата и оставих на нея само Картата. Изправих се.

На вратата ми се почука. Мисълта да не отговарям доста ме изкуши, но любопитството ми надделя. Прекосих стаята, махнах резето и отворих вратата.

Там стоеше Файона с коса, разпусната за разнообразие. Беше облякла ефектна вечерна рокля в зелено, на която бе забола малка игла със скъпоценен камък, пасващ безупречно на косата ѝ.

— Почувствах, че използваш някои определени сили — обясни тя, — а не ми се искаше да ти се случи нещо преди да сме си поговорили. Мога ли да вляза?

— Разбира се — каза аз и отстъпих встрани. — Но разполагам с малко време.

— Знам и може би ще ти бъда от полза.

— Как? — попитах аз, докато затварях вратата.

Файона огледа стаята, погледът ѝ се спря на Картата, която току-що бях завършил, после дръпна резето и отиде до масата.

— Доста добре си се справил — отбеляза тя, изучавайки моето произведение. — Значи натам си се запътил? Къде е това място?

— Това е барът на кънтри-клуба в градчето, откъдето пристигнах — отвърнах ѝ аз. — Трябва да се срещна там с някакъв непознат в десет часа местно време. Надявам се да науча от него кой се опитва да ме убие и защо, както и да получа известна информация за някои други мои проблеми.

— Върви — каза тя, — но остави Картата тук. Така ще мога да ви наблюдавам и да ти помогна, ако се наложи.

Протегнах се и стиснах ръката ѝ. После застанах до масата и фокусирах вниманието си.

След няколко мига сцената стана цветна и доби дълбочина. Аз се потопих в появилите се детайли и цялата картина се приближи към мен, разрасна се и започна да измества обстановката, която ме бе обкръжавала допреди малко. Погледът ми се плъзна по стената вдясно от бара, където бях запомнил, че се намира часовникът...

9:48. Не бих могъл и да си мечтая за по-добро попадение.

Вече различавах посетителите, чувах гласовете им.

Заоглеждах се за най-подходящото място за моето пристигане. Всъщност в десния край на бара, близо до онзи часовник, нямаше никой. Добре...

Вече бях там. Опитвах се да изглеждам така, сякаш през цялото време съм си бил там. Трима от посетителите се загледаха в мен. Усмихнах се и им кимнах. Бил ме бе запознал с единия от мъжете предишната вечер. Другия също ми бе познат по физиономия, но с

него не бяхме разговаряли. И двамата отвърнаха на кимването ми, което успя да убеди третия мъж, че всичко е наред и той тутакси се обърна към жената, до която беше седнал.

Не след дълго се появи и барманът. Той явно също ме позна, защото ме попита дали и Бил е с мен.

Получих от него поисканата бира, оттеглих се с нея на най-затътената маса и гушнах халбата, опрял гръб на стената. От време на време хвърлях по един поглед на часовника и оглеждах двата входа на помещението. Ако се напрегнах, сигурно щях да усетя присъствието на Файона.

Десетият час на вечерта дойде и отплува. Същото сториха и някои от членовете на клуба. Никой от тях не прояви особен интерес към мен, докато моето внимание бе привлечено от една млада дама със светла коса и профил, изящен като орнамент на елински капител. Дотук със сравненията, защото едва ли някой е виждал капител да се усмихва, а дамата ми се усмихна още на втория път, когато очите ни се срещнаха, и веднага след това отмести погледа си в друга посока. Проклятие, помислих си аз, защо трябваше точно сега да съм затънал до гуша в проблемите си? При други обстоятелства щях да допия бирата си, да отида до бара за втора, там щяхме да си разменим няколко стандартни реплики, след което щях да я попитам дали не би искала да седне при мен. Всъщност...

Погледнах към часовника.

10:20.

Колко време още трябваше да отпусна на загадъчния непознат? Дали не трябваше просто да реша, че това е бил Джордж Хансен, който вероятно нямаше да дойде, тъй като вече ме бе видял да изчезвам. Освен това търпението на дамата сигурно в даден момент щеше да се изчерпи.

Изръмжах тихичко. Тук си по работа, казах си. Погледът се плъзна по тънката ѝ талия, по заоблените ѝ бедра, изправените ѝ рамене...

10:25.

Забелязах, че халбата ми е празна. Отправих се към бара, за да презаредя. Там, изпълнен с чувство за дълг, се загледах в покачващото се ниво на тъмната течност.

— Видях ви да седите там. Очаквате ли някого? — чух да ми казва тя.

Долових силното ухание на непознат парфюм.

— Да — казах аз. — Но вече почвам да си мисля, че съм дошъл напразно.

— И аз имам подобен проблем — каза тя и аз се обърнах към нея. Отново ми се усмихваше. — Можем да почакаме заедно.

— Да седнем тогава на моята маса — казах аз. — С вас времето ще мине далеч по-леко.

Тя взе питието си от бара и ме последва.

— Казвам се Мърл Кори — й казах аз, веднага щом седнахме.

— Аз съм Мег Девлин. Не съм ви виждала преди тук.

— Гостувам на един приятел. Но не и вие, предполагам?

Тя поклати леко глава.

— Боя се, че сте прав. Живея в новия комплекс на няколко мили оттук нагоре по пътя.

Кимнах така, сякаш се сецах къде се намира мястото.

— А вие откъде сте? — пожела да узнае тя.

— От центъра на вселената — казах аз и сприхаво добавих: — Сан Франциско.

— О, пътувам дотам доста често. С какво се занимавате?

Удържах стоически на внезапния импулс да заявя, че съм велик магьосник и описах последната си длъжност в „Гранд Дизайн“. На свой ред научих, че тя е била първо модел, после собственичка на голям магазин и накрая управителка на бутик.

Мернах за миг часовника. Беше 10:45. Тя улови погледа ми.

— Май и на двама ни са вързали тенекия — каза тя.

— Вероятно — съгласих се. — Предполагам, че трябва да им дадем последна отсрочка до единайсет, просто заради принципа.

— Сигурно сте прав.

— Вечеряхте ли?

— По-скоро закусих.

— Гладна ли сте.

— Мъничко. Да. А вие?

— А-ха. Забелязах, че някои хора се хранеха и тук. Ще проверя.

Разбрах, че можем да си поръчаме сандвичи, което и направихме, като прибавихме към тях по една салата.

— Надявам се, че предишната ви уговорка не включваше и късна вечеря — казах аз изведнъж.

— Аз поне не знам за нещо подобно, пък и вече не ме интересува — отвърна тя и опита сандвича си.

Отмина и единайсет часа. Приключих с бирата и сандвича си и вече не бях в настроение за нова халба.

— Е, поне не си пропиляхме напълно вечерта — каза тя, смачка салфетката си и я постави встрани.

Загледах се в ресниците ѝ, защото заниманието определено си струваше. Гримът ѝ беше или много светъл, или съвсем лек. Всъщност това беше без значение. Вече се канех да се протегна и да хвана ръката ѝ, но тя ме изпревари.

— Какво смяташ да правиш тази вечер? — попитах аз.

— Ами, ще потанцувам, ще пийна нещо, може би ще си поприказвам с някого на лунна светлина — все наивни неща от този сорт.

— Чувам, че в съседната зала свирят нещо. Бихме могли да се разходим дотам.

— Да, бихме могли — каза тя. — И защо не?

Докато излизахме от бара, чух тихия шепот на Файона: „*Мерлин! Ако напуснеш сцената, нарисувана на Картата, ще загубя връзка с теб.*“

— Минутка само — отвърнах ѝ аз.

— Моля? — обърна се към мен Мег.

— А-а... искам преди това да отида до тоалетната — казах аз.

— Добра идея. И аз ще направя същото. Ще се срещнем във фойето след няколко минути.

В тоалетната нямаше никой, но все пак влязох в една от кабинките. Намерих Картата на Файона в един от джобовете си и след няколко секунди влязох във връзка с нея.

— Виж, Фай — казах аз. — Очевидно никой няма да дойде. Но остатъкът от вечерта започва да добива приятни очертания и не е изключено да успея да съчетая полезното с приятното. Благодаря ти все пак за помощта. Ще се прибера по-късно.

— Не знам — каза Файона. — Идеята да се усамотиш с някаква непозната не ми харесва. Не е изключено опасността за теб да не е преминала.

— Няма страшно — отвърнах ѝ аз. — Имам си начин да разбера подобно нещо, но при нея всичко беше наред. Освен това съм сигурен, че човекът, с когото трябваше да се срещна тук, е мъж. След като ме видя да изчезвам с помощта на Картите, той се е отказал.

— И все пак това не ми харесва — каза тя.

— Вече съм голямо момче. Мога да се грижа за себе си.

— Дано да е така. Обади ми се веднага, щом се появят някакви проблеми.

— Добре, ще го направя. Лека нощ.

— Внимавай.

— Винаги внимавам.

— Лека нощ тогава.

И тя прекъсна връзката.

Няколко минути по-късно вече бяхме на дансинга. Наслаждавахме се на музиката, въртяхме се, докосвахме се. Мег си умираше да води. Какво пък, по дяволите, можех да си позволя веднъж и аз да бъда воден. До един момент дори се опитвах да бъда нащрек, но единствените опасни неща наблизо бяха оглушителната музика и неочакваните прихвания на дамите.

В единайсет и трийсет отново проверихме в бара. Там се бяха настанили няколко двойки, но от нейния обожател нямаше и помен. На мен пък никой не ми кимна. Върнахме се при музиката.

Малко след полунощ последва нова проверка със същия резултат. Седнахме на бара и аз поръчах по едно питие за последно.

— Беше чудесно — каза тя и сложи ръката си на бар-плота така, че да мога да я достигна, което и направих.

— Да — отвърнах ѝ аз. — Иска ми се да можех да го правя по-често, но утре трябва да си тръгвам.

— Къде отиваш?

— Връщам се в центъра на вселената.

— Жалко — каза тя. — Да те закарам ли донякъде?

Кимнах.

— Дотам, където отиваш и ти.

Мег се усмихна и стисна ръката ми.

— Добре — съгласи се тя. — Да прескочим до нас, ще ти направя кафе.

Привършихме с питиетата, излязохме навън и след няколко паузи, посветени на всеотдайни прегръдки, се озовахме на паркинга. Отново се опитах да бъда внимателен, но там явно нямаше никой освен нас двамата. Колата ѝ се оказа едно сладко малко червено порше-кабрио със спуснат гюрук.

— Пристигнахме. Искаш ли ти да караш? — попита тя.

— Не, ти карай. Аз ще се оглеждам за Конника без глава.

— Моля?

— Нощта е прекрасна, а винаги съм си мечтал да имам шофьор като теб.

Качихме се на поршето и тя го подкара. Разбира се, с доста висока скорост. Това някак се подразбираше. Пътищата бяха пусти и аз усетих как ме обзема чувство на веселие. Протегнах ръката си и изрових от сенките запалена цигара. Дръпнах си няколко пъти от нея и я захвърлих, докато профучавахме край някакъв мост. Съзерцавах съзвездията, които ми бяха станали някак близки през изминалите осем години. Поех дълбоко въздух и след това го издишах бавно. Опитах се да си дам сметка за чувствата си и осъзнах, че съм щастлив. Не се бях чувствал така от доста време.

Пред нас, между клоните на дървета, се появиха безразборно отрупани светлини. Минута по-късно завихме и аз видях вдясно от нас малък блок. Мег намали и сви в тази посока.

Паркира колата на номерираното и място, след което двамата се добрахме до входа по очертаната от добре поддържани храсти пътека. Мег отвори вратата и прекосихме фоайето, за да стигнем до асансьорите. Изкачването беше твърде кратко, а когато се озовахме в нейния апартамент, тя наистина ми приготви кафе.

Това добре, защото кафето си го биваше. Седнахме един до друг и дълго отпивахме от него. Доста дълго...

Най-накрая събитията последваха естествения си ход и малко по-късно се озовахме в спалнята, а дрехите ни се намериха на един стол до леглото. Вече се благославях, че се върнах за срещата, която всъщност не се състоя. Плътта ѝ беше гладка, топла и разпределена по най-удачния начин на съответните места. Почувствах се притиснат в менгеме от кадифе. И това ухание на мед... Ето какъв бил парфюмът ѝ...

Доста по-късно двамата лежахме заедно, унесени от онова упойващо състояние на отмала, за което не смятам да си хабя метафорите. Тъкмо галех косата ѝ, когато тя се протегна, обърна леко главата си и ме погледна през притворените си очи.

— Искам да те попитам нещо — каза тя.

— Слушам те.

— Как се казваше майка ти?

Сякаш нещо бодливо се търкулна по гърба ми. И все пак исках да разбера накъде бие.

— Дара — отговорих аз.

— А баща ти?

— Коруин.

Тя се усмихна.

— Така си и знаех. Но трябваше да се убедя.

— Сега ще получа ли и аз правото на няколко въпроса? Или правилата са други?

— Ще ти спестя това усилие. Искаш да знаеш защо те попитах за имената на родителите ти.

— Удар под пояса значи?

— Извинявай — каза Мег и отмести крака си.

— Да приема ли, че техните имена означават нещо за теб?

— Ти си Мерлин — заяви тя, — Херцог на Колвир и Принц на Хаоса.

— Дявол да го вземе! — отбелязах аз. — Има ли поне един човек на тази Сянка, който да не знае името ми?! Да не са ме включили в някоя зала на славата или нещо подобно?

— Кой друг знае името ти? — попита тя бързо с широко отворени очи.

— Един мой приятел — Люк Рейнард, един мъртвец, който се казваше Дан Мартинес, вероятно един от местните жители на име Джордж Хансен и накрая още един покойник — Виктор Мелман... Защо? Тези имена говорят ли ти нещо?

— Да, най-опасен от тях е Люк Рейнард. Доведох те тук, за да те предупредя за него — в случай, че се окажеш този, за когото те мислех.

— Какво искаш да кажеш с това „в случай, че се окажеш?“

— Исках да съм сигурна, че именно ти си синът на Дара.

— Слушам предупреждението ти.

— Аз вече те предупредих. Не се доверявай на Люк Рейнард. Седнах в леглото и подложих една възглавница зад гърба си.

— И какво иска той от мен? Колекцията ми от марки? Кредитната ми карта? Няма ли да ми сведеш малко подробности?

— Той се опита да те убие вече няколко пъти...

— Какво? И как?

— Първия път с камион, който за малко не те прегази. През следващата година...

— О, богове! Ти наистина знаеш! Каж ми датите, датите на покушенията?

— 30-ти април, винаги на 30-ти април.

— Защо? Знаеш ли защо?

— Не.

— Мамка му. И откъде си научила за всичко това?

— Бях наоколо, отварях си очите.

— Защо не направи нещо по въпроса?

— Не можех. Не знаех кой от двамата ви кой е.

— Е, този завой наистина го пропуснах, скъпа. Коя, по дяволите, си ти и каква е ролята ти в цялата история?

— Външността лъже — както при Люк, така и при мен.

От другия край на апартамента се дочу пронизително жужене.

— Господи! — каза Мег и скочи от леглото.

Последвах я. Тя отиде до вестибюла, натисна някакъв бутон, разположен до една малка решетка и каза:

— Ало?

— Скъпа, аз съм — долетя отговорът. — Прибрах се един ден порано. Моля те, отключи вратата отгоре. Ръцете ми са заети с цял куп пакети.

Опа-а.

Мег пушна бутон на домофона, натисна някакъв друг бутон и се обърна към мен.

— Мъжът ми. — Беше необичайно развълнувана. — Трябва да си тръгнеш веднага. Моля те! Слез по стълбището!

— Но още нищо не си ми казала!

— Казах ти достатъчно. Моля те, не ми създавай неприятности!

— Добре — казах аз и хукнах обратно към спалнята. Скочих набързо в панталона си, а маратонките обух на бос крак. Чорапите и

бельото си натъпках в джобовете на панталона. Пътьом грабнах ризата си от стола.

— Хич не съм доволен — казах аз. — Ти знаеш още нещо и аз искам да разбера какво е то.

— Това ли е всичко, което искаш?

Целунах я бързо по бузата.

— Не съм. Ще се върна — казах аз.

— Недей — ми отвърна тя. — Няма да е същото. Ще се срещнем отново, когато му дойде времето.

Тръгнах към вратата.

— Това не ме устройва — казах аз и я отворих.

— Така трябва да стане.

— Ще видим.

Излетях в коридора, добрах се до вратата с надпис „Изход“ и я отворих. Докато слизах по стълбите надолу, успях да облека ризата си, да я закопчаея и да я напъхам в панталоните си. Най-долу спрях, за да си обуя чорапите. Попригладих косата си и отворих вратата, водеща към фойето.

Там нямаше никой. Чудесно.

Тъкмо бях излязъл от сградата и се канех да отпраша по пътеката, когато една черна лимузина спря до мен и аз чух приглушеното жужене от спускането на едно от автоматичните й стъкла. След това нещо проблесна в червено.

— Влизай, Мерлин — ми каза един познат глас.

— Файона!

Отворих вратата и се плъзнах вътре. Тръгнахме на мига.

— Е, как мина? — попита ме тя.

— В какъв смисъл?

— Тя ли се оказа човека, с който трябваше да се срещнеш в бара? Не бях си и помислял за това, докато Фай не ме попита.

— Ами — казах аз малко по-късно, — не е изключено да е била и тя.

Тя излезе на пътя и подкара колата в посоката, от която бяхме дошли преди това.

— Какви игрички се опитваше да ти играе? — попита Файона.

— Какво ли не бих дал, за да разбера — отговорих аз.

— Разкажи ми какво стана — каза тя, — и не се стеснявай да ми спестиш някои от детайлите.

— Ами, добре — отговорих аз и разказах на Файона какво се бе случило.

Стигнахме до паркинга на кънтри-клуба, преди да бях приключил с разказа си.

— Защо се върнахме тук? — попитах аз.

— Защото оттук взех колата. Не е изключено да е на някой от приятелите на Бил. Помислих си, че ще е хубаво да я върнем.

— Значи си използвала Картата, която нарисувах?

— Да, веднага щом вие отидохте да танцувате. Наблюдавах ви за около час, предимно от верандата. Май че ти бях казала да бъдеш нащрек.

— Съжалявам, бях доста отнесен.

— Бях забравила, че по тия места не сервират абсент. Наложих се да погълна някаква маргерита.

— Съжалявам и за това. После си запалила колата по изпитания метод с жичките и си ни последвала?

— Да. Изчаках на паркинга пред сградата и запазих възможно най-периферна връзка с теб чрез твоята Карта. При най-малката опасност щях да дойда, за да ти помогна.

— Благодаря ти. Доколко периферна беше връзката?

— Не си падам по воайорството, ако за това намекваш. Но можеш да смяташ, че съм в течение на събитията.

— Има още доста подробности, за които не знаеш.

— Спести ми ги — каза тя, — засега. Има само едно нещо, което ме интересува. Дали случайно не ти се намира снимка на този Люк Рейнард?

— Мисля, че да — казах аз и се пресегнах за портфейла си. — Почти съм сигурен.

Измъкнах слиповете си от единия джоб и продължих нататък.

— Добре поне, че не носиш от ония с имитацията на леопардова кожа — отбеляза тя.

Измъкнах портфейла си и го разтворих. Файона опря ръка на рамото ми и също се надвеси над него. След известно ровичкане успях да открия една ясна, цветна снимка, на която бяхме аз и Люк на

някакъв плаж, заедно с Джулия и едно момиче на име Гейл — приятелка на Люк по онова време.

Усетих как пръстите ѝ се впиха в рамото ми и я чух да поема рязко въздух.

— Какво има? — попитах аз. — Познаваш ли го?

Файона поклати глава твърде бързо.

— Не, не — каза тя. — Никога преди не съм го виждала.

— Не те бива по лъжите, лелче. Кой е той?

— Не знам — каза тя.

— Хайде де! За малко да ми строшиш рамото, когато го видя.

— Не настоявай — каза Файона.

— Става въпрос за живота ми.

— Мисля, че става въпрос за нещо повече от твоя живот.

— Е и?

— Забрави за това, поне засега.

— Боя се, че не мога да го направя. Настоявам.

Файона се обърна още малко и двамата се озовахме лице в лице. Тя вдигна ръце и от върховете на пръстите ѝ, увенчани с безупречен маникюр, се заиздигаха струйки дим. Фракир трепна на китката ми, което означаваше, че леля ми е сериозно раздразнена.

Предложих отстъпчиво:

— Добре де, да приключим за днес и да се прибираме.

Файона сгъна пръстите си и димът се разнесе. Фракир се успокои. Тя извади една колода Карти от чантичката си и измъкна от него Картата на Амбър.

— Но рано или късно ще трябва да ми кажеш — добавих аз.

— По-скоро късно — каза Файона, докато образът на Амбър се разрастваше пред нас.

Едно нещо винаги съм харесвал у нея — тя не обичаше да крие истинските си чувства.

Пресегнах се и изгасих светлините в купето, миг преди Амбър да ни погълне.

---

[1] Росети, Данте Габриел (1828–1882) — английски поет и художник — Бел.прев. ↑

[2] Карлин, Джордж Денис (1937) — популярен американски комик и актьор — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

Смятам, че в мислите, които ми минават, докато присъствам на някое погребение, няма нищо необичайно. И аз като Блуум от „Одисей“ си мисля за най-стандартните неща, отнасящи се до покойника и всекидневието. През останалото време съзнанието ми блуждае насам-натам.

На просторния плаж при южното подножие на Колвир има малък параклис, посветен на Еднорога, един от няколко подобни из цялото кралство, построени по местата, където Тя е била забелязвана. Мястото изглеждаше най-подходящо за погребалната служба на Кейн, защото той, също като Жерар, бе пожелал да бъде погребан в някоя от пещерите по бреговата линия в полите на планината, с изглед към морските води, които бе кръстосвал толкова дълго и толкова често. Една от тези пещери вече беше приготвена за него и процесия щеше да съпроводи тялото му дотам след края на службата. Беше ветровита, мъглива и студена морска утрин. В морето се виждаха само няколко платна, които се отдалечаваха или приближаваха към пристанището на около половин левга западно от нас.

На практика коронованият крал на Амбър е и негов първосвещеник, но въпреки това Рандъм прочете само първия и последния абзац от главата, посветена на Покойните Принцове в Книгата на Еднорога, като остави Жерар да ръководи останалата част от службата, защото именно той бе познавал Кейн най-добре от всички ни. И тъй, боботещият глас на Жерар изпълваше малката каменна постройка, редейки изречение след изречение от дългите пасажи, в които се говореше за морето и преходността на нещата. Казват, че мислите в Книгата били изписани лично от ръката на Дуоркин в дните, когато той все още е бил на себе си, и принадлежали на самия Еднорог. Може и така да е. Това е станало преди да се родя. Казват също така, че всички ние сме потомци на Дуоркин и Еднорога, което извиква в съзнанието ми разни необичайни видения. Но нима произходът на всяко нещо не се изгубва рано или късно в мъглата на миналото, за да

се превърне в мит? Кой знае. Както вече казах, по онова време не съм бил роден.

— ... И всички неща се завръщат при морето — тъкмо произнасяше Жерар. Огледах се наоколо. Освен членовете на семейството, на службата присъстваха още около четирийсет-петдесет души — предимно благородници от Амбър, както и няколко търговци, които бяха поддържали дружески отношения с Кейн. Имаше и представители на кралства от близките Сенки, където Кейн бе прекарал известно време по официални или лични дела, и естествено Винта Бейл. Бил също бе проявил желание да присъства и сега стоеше от лявата ми страна. От дясната ми страна беше застанал Мартин. Файона и Блийс не бяха в параклиса. Блийс се бе извинил, че няма да дойде, като бе посочил за причина скорошното си раняване. Файона просто бе изчезнала. Рандъм така и не бе успял да я открие на сутринта. Джулиан бе напуснал службата някъде по средата, за да провери постове наоколо, тъй като някой бе отбелязал, че случаят е идеален за покушение над цялото семейство. На стратегически точки по брега бяха разположени патрули от хората на Джулиан, въоръжени с по един къс меч, кинжал и голям лък. От време на време до нас долиташе откъслечният лай на неговите ураганни хрътки, който в съчетание с шума на вълните, вятъра и усещането за преходност, присъщо на всяко погребение, създаваше тягостна и изнервяща атмосфера. Чудех се къде ли е отишла Файона. Страхът от евентуален капан ли я бе прогонил? Или може би нещо свързано с предишната вечер? А Бенедикт... той просто бе предал на Рандъм, че ужасно съжалява, но няма да успее да пристигне навреме, заради неочаквано изникнал проблем. Луела така и не се бе появила и никой не бе успял да се свърже с нея чрез Картата ѝ. Флора бе застанала малко по-напред и вляво от мен. Тя изглеждаше чудесно и в черно, което сама разбираше много добре. Не знам, може и да ми се струваше, но като че ли беше по-неспокойна и замислена от обикновено.

След като службата приключи, ние излязохме един по един. Четирима моряци изнесоха ковчега на Кейн и поеха към пещерата, където бе поставен неговият саркофаг, а зад тях тръгна процесията. Част от охраната на Джулиан ни придружи като въоръжен ескорт.

Докато вървахме. Бил ме побутна с лакет и ми посочи с глава нагоре към Колвир. Погледнах натам и забелязах една фигура,

облечена в черно наметало с качулка, която бе застанала на самия ръб, в сянката на една скала. Бил наведе глава към мен, за да мога да го чуя въпреки музиката.

— И онзи човек там ли участва в церемонията? — попита той.

— Не, доколкото знам — отвърнах му аз.

Напуснах мястото си в колоната и избързах напред. След няколко минути процесията щеше да се озове точно под фигурата.

Настигнах Рандъм и сложих ръка на рамото му. Той се обърна, а аз му посочих нагоре. Рандъм спря и се загледа натам, присвил очи.

Вдигна ръка към гърдите си, където висеше Рубинът на Справедливостта, както изискваше дворцовият етикет при подобни събития. Миг по-късно над нас се изви вятър.

— Спрете! — извика Рандъм. — Спрете процесията! Всички да останат по местата си!

Тогава фигурата помръдна леко. Тя сведе глава и впери поглед в Рандъм, както ми се стори. В небето над Колвир се появи сякаш сътворен чрез фотографски трик облак, който започна да се разраства. Под дланта на Рандъм се появи червено, пулсиращо сияние.

Фигурата погледна мигновено нагоре, ръката ѝ се стрелна под наметалото и се появи миг по-късно, за да запрати нещо. Във въздуха се появи някакъв малък, черен предмет, който се понесе надолу.

— Всички да залегнат! — извика Жерар.

Всички се проснахме на земята, само Рандъм остана прав. Той не отвърна погледа си дори в мига, когато от облака се появи мълния, която освети скалния масив. Гърмът, който последва, разтърси въздуха почти едновременно с експлозията, която избухна високо над главите ни. За щастие разстоянието беше твърде голямо. Бомбата бе експлодирала далеч преди да ни достигне, което съвсем не означаваше, че ако бяхме продължили още малко и човекът на скалата бе успял да я хвърли право надолу, пак щяхме да се измъкнем по живо — по здраво. Веднага щом пред очите ми престанаха да танцуват размазани петна, аз отново погледнах нагоре. Тъмната фигура бе изчезнала.

— Успя ли да го улучиш? — попитах Рандъм.

Той сви рамене и свали ръката си. Рубинът бе престанал да пулсира.

— Всички да станат! — извика Рандъм. — Продължаваме с погребението!

Така и направихме. Не последваха нови инциденти и оттук-нататък всичко протече по предварителния план.

Докато полагаха тялото в саркофага, моите мисли, а вероятно и тези на всички останали, вече се въртяха около предположенията за настоящата семейна играчка. Дали човекът с бомбата беше някой от отсъстващите ми роднини? Ако беше така, то защо? Какви можеха да бъдат евентуалните мотиви на всеки един от тях? Дали ставаше въпрос за заговор? Или пък някаква външна сила носеше отговорността за случилото се? В такъв случай как бяха успели да се доберат до складираното тук взривно вещество? А може би го бяха открили на друго място? Ами ако някой от местните бе изнамерил подходящата формула? Ако пък ставаше въпрос за външна сила, от какъв мотив беше движена тя и откъде идваше? Дали някой от нас би могъл да привлече за това някой чужденец? А защо?

Докато минавахме край Кейн, за да се сбогуваме, съзнанието ми се насочи към неговата личност, но по-скоро защото той можеше да се окаже частица от пъзела, а не от прилив на роднинска привързаност. Не бях го познавал достатъчно добре, за да може смъртта му да ме разчувства дотолкова. Повечето от останалите ми роднини смятаха Кейн за доста труден за общуване човек. Той беше смел и циничен, а в известна степен и жесток. Беше успял да си създаде доста врагове през годините и дори се гордееше с това. Винаги се бе държал коректно с мен, но в края на краищата нашите интереси никога не се бяха пресичали. Затова аз изпитвах особено дълбоки чувства към него, за разлика от повечето членове на семейството. Едно от изключенията беше Джулиан, но при него това личеше далеч по-малко, отколкото при мен. Всъщност никой не беше съвсем наясно какво точно изпитва Джулиан към когото и да е. Кейн... щеше ми се да те бях опознал по-добре. Това, че ти си кръстосвал по пътища, за които аз не знам нищо, ме отдалечава твърде много от теб.

Когато след това се отправихме към двореца, за да хапнем и пийнем, аз за пореден път се зачудих каква би могла да бъде връзката между моите проблеми и тези на всички останали. Усещах, че те несъмнено са свързани. Колкото до малките връзки, те никога не са ме безпокоили, но големите връзки са нещо по-сериозно.

Ами Мег Девлин? Дали и тя не знаеше нещо по въпроса? Това съвсем не беше изключено. Много му здраве на съпруга, си помислих

аз, скоро ще се срещнем пак. Много скоро.

По-късно, в голямата трапезария, сред шума на разговорите и потракването на приборите и чашите, ме осени една смътна догадка и аз реших да я разнищя без да губя нито секунда. След като се измъкнах с ловко извинение от студената, но съблазнителна компания на Винта Бейл, третата дъщеря на някакъв дребен местен благородник и очевидно последната любовница на Кейн, аз се отправих към малката групичка от хора, застанали плътно около Рандъм. Постоях наблизно няколко минути, чудейки се как да се добера до него, когато той ме забеляза, извини се тутакси, дойде до мен и ме хвана за ръката.

— Мерлин — каза Рандъм. — Сега не разполагам с време, но просто искам да знаеш, че не смятам нашия разговор за приключен. Искам да се видя с теб по-късно този следобед, или дори вечерта — с други думи веднага щом успея да се освободя. Тъй че недей да хукваш нанякъде преди да сме поприказвали.

Кимнах.

— Един бърз въпрос — казах аз, когато Рандъм вече беше понечил да се обърне.

— Давай — каза той.

— По времето, когато пристигнах от сянката Земя, там имаше ли други амбърити — някакви агенти или нещо подобно?

Рандъм поклати глава.

— Не съм изпращал никого, а не вярвам и някой от другите да го е сторил точно сега. Познавам доста хора там, при това на най-различни места, но всички те са местни, като Бил например.

Рандъм присви очи.

— Нещо ново ли ти е хрумнало? — попита той.

Кимнах.

— Сериозно ли е?

— Може би.

— Ще ми се да можех да го чуя веднага, но ще трябва да оставим разговора за по-късно.

— Разбирам.

— Ще изпратя да те повикат — каза Рандъм и се върна при хората, които го очакваха.

Неговият отговор зачеркна само едно от моите предположения относно Мег Девлин и ме накара да реша окончателно, че трябва да

направя всичко възможно, за да се срещна отново с нея.

Утеших нервите си с поредното блюдо от масата. Малко след това в трапезарията влезе Флора, огледа оформилите се групички, заобиколи ги една по една и седна при мен на дивана до прозореца.

— Точно сега човек може да се вреди при Рандъм само с предварително уговорена аудиенция — каза тя.

— Права си — отвърнах аз. — Да ти донеса ли нещо за ядене или пиене?

— Не сега. Може би ти ще успееш да ми помогнеш. Нали си магьосник.

Уводът хич не ми хареса, но все пак попитах:

— Какъв е проблемът?

— Отидох до покоите на Блийс, за да проверя дали няма да иска да слезе долу, но го нямаше.

— Вратата му не беше ли заключена? Повечето членове на семейството не пропускат да го направят.

— Беше, при това отвътре. Това значи, че най-вероятно е използвал Картите. Когато не отговори на почукването ми, разбих вратата. Реших, че не е изключено да са се опитали отново да го убият.

— А защо ти е притрябвал точно магьосник?

— Можеш ли да го проследиш?

— Картите не оставят следи — казах аз. — Но дори това да се окаже по силите ми, не съм съвсем сигурен, че бих искал да го направя. Той знае какво прави и очевидно е пожелал да тръгне сам.

— Ами ако е замесен? Двамата с Кейн бяха един срещу друг последния път.

— Ако Кейн е замесен в нещо опасно, ние всички би трябвало да се радваме, че вече не е тук.

— Последно — не можеш да ми помогнеш или просто не искаш? Кимнах.

— И двете едновременно, струва ми се. Освен това подобни решения би трябвало да взема Рандъм, не мислиш ли?

— Може би.

— Предлагам ти да поговориш първо с него. Няма смисъл да тревожим останалите без сериозно основание. Бих могъл да му го кажа и аз, ако така предпочиташ. При първа възможност ще разговарям с него.

— И за какво?

Ох.

— Не съм съвсем сигурен — казах аз. — Мисля, че Рандъм иска да ми каже нещо или пък смята да ми зададе някои въпроси.

Тя ме огледа изпитателно.

— Между другото, ние двамата още не сме си поговорили — каза тя след това.

— Смятай, че в момента го правим.

— Добре. Разкажи ми за проблемите, които си имал на една от моите любими сенки.

— Защо не — отвърнах и аз и се заех още веднъж да изложа проклетото нещо. Този път обаче имах чувството, че ще ми е за последно. Разбереше ли веднъж Флора, че информацията е поверителна, моят разказ щеше да престане да бъде тайна за един куп хора.

Оказа се, че Флора не разполага с полезна информация по моя случай, която да иска да сподели. След като привърших, двамата си побъбрихме още известно време, предимно за местните клюки, след което тя най-накрая реши да хапне нещо, отплува към масата и не се мярна повече.

Говорих и с някои от останалите — за Кейн, за баща ми. Не успях да чуя нищо ново. Запознах се с един куп хора, които не бях срещал до момента. Известно време се опитвах да запамята лавината от нови имена и връзки, тъй като не се сецах за нищо по-интересно, с което да се захвана.

Когато хората започнаха да се разотиват, аз се опитах да се измъкна едновременно с Рандъм.

— По-късно — каза ми той, докато минаваше край мен заедно с малка група мъже, с които водеше разговор.

Отидох до покоите си и се опънах на леглото. Когато назрява сериозен проблем, най-добре е човек да не пропуска и най-малката възможност да подремне.

След известно време заспах и засънувах...

Разхождах се из фигурната градина зад двореца. С мен имаше още някой, но не знаех кой. Явно беше без значение. Изведнъж чух странен вой. От близките храсти се разнесе ръмжене. Огледах се и отначало не видях нищо. Но след това, най-ненадейно, те се озоваха

там — три огромни, подобни на кучета твари, като тази, на която бях светил маслото в апартамента на Джулия. Изчадията бяха хукнали през градината право към мен. Воят продължаваше, но той явно не идваше от тях. Животинчетата засега само ръмжаха и се лигавеха. И тогава, също тъй ненадейно, аз осъзнах, че това е сън. Бях го сънувал вече няколко пъти, но винаги се бях събуждал преди да разбере какво става накрая. Въпреки това усещането за нещо ужасно продължи да си бъде все тъй реално. Зверовете все така се носеха към мен. Телата им излъчваха някакво бледо, разкривено сияние, през което не се виждаше градината, а по-скоро нещо като гора. Щом се приближиха достатъчно, те скочиха, за да ме атакуват, но сякаш срещнаха някаква невидима стена и паднаха на земята. Зверовете изръмжаха и се изправиха на краката си, след което отново се хвърлиха към мен и отново не успяха да ме достигнат. Сякаш бях застанал под стъклен похлупак или в центъра на магическа сфера. После воят се засили, приближи се и съществата загубиха интерес към мен.

— Иха-а! — каза Рандъм. — Трябва да ти взема някаква такса за събуждане от кошмар.

... Бях буден и лежах в леглото си. Прозорецът ми беше притъмнял. Осъзнах, че Рандъм се е опитал да се свърже с мен чрез Картите и след установяването на контакта е успял да се настрои на вълната на съня ми.

Прозинах се и му отправих мисления си отговор:

„Благодаря.“

— Разсъни се и ела да поговорим — каза той.

— Добре. Къде си сега?

— На долния етаж, в малката дневна, южно от официалната приемна. Пия кафе. Заслужил съм си го.

— След пет минути съм при теб.

— Чакам те.

Рандъм избледня. Седнах в леглото, после завъртях краката си към едната му страна и станах. Отидох до прозореца и го разтворих широко. Вдишах от освежителния въздух на есенната вечер. На сянката Земя беше пролет, а в Амбър — есен. Двата ми любими сезона. Логично беше да се чувствам изпълнен с енергия, окрилен. Вместо това, дали заради някакъв номер, който ми изигра нощта, или пък заради проточилия се в реалността край на моя сън, аз сякаш чух

последната нотка на протяжния вой. Потръпнах и затворих прозореца. Прекалено силно сме обвързани със сънищата си.

Намерих въпросната стая на долния етаж и се разположих на едно от канапетата. Рандъм ме остави да изпия около чаша и половина от кафето, преди да каже:

— Разкажи ми за Дяволския чекрък.

— Той е нещо като... парафизично устройство за проследяване и едновременно с това библиотека.

Рандъм остави чашата си и главата му се килна на една страна.

— Ще ми го разясниш ли малко по-подробно? — каза той.

— Ами, работата ми в областта на компютрите ме наведе на мисълта, че принципите, по които те оперират с базите данни, биха могли да се използват по доста интересен начин на места, където компютърният хардуер не би могъл да работи — започнах аз. — С други думи, трябваше да намеря такава Сянка, където операциите, заложили в основата на един компютър, биха протичали по приблизително същия начин, но благодарение на физическа конструкция, периферни устройства и енергийни източници с коренно различен произход.

— Ох, Мерлин — каза Рандъм. — Пак му изтървах края.

— Успях да създам апарат, който да оперира с бази от данни, при това на Сянка, където традиционните компютри не биха функционирали — отговорих му аз. — Използвах за целта коренно различни материали, абсолютно нов дизайн и друг енергиен източник. Освен това избрах място, където действат по-други физически закони, за да мога да въведа леки вариации в принципа на действие. За целта написах програми, които не биха действали на сянката Земя, където бях живял. Мисля, че по този начин успях да създам едно уникално техническо творение. Нарекох го Дяволски чекрък заради специфичния му външен вид.

— И това чудо представлява устройство за проследяване, както и библиотека. Какво по-точно имаш предвид?

— То може да претърсва Сенките така, както се прелиства книга или както се разтваря колода от карти — казах аз. — Програмирай го да провери за каквото и да е и то ще държи определения обект под око вместо теб. Бях намислил да ви изненадам с него. Чрез него можем

лесно да разберем дали нашите врагове подготвят нещо или пък да проследим протичането на някоя Буря на Сенките, или...

— Чакай малко — каза Рандъм, вдигайки ръка. — Как така това устройство успява да се рови из Сенките? Какво точно му позволява да го стори?

— Казано накратко — обясних аз, — то създава ефект, близък до това от задействането в един миг на множество Карти и така...

— Спри. Върни назад. Как си успял да напишеш програма, която да създава Карти? Мислех си, че те могат да бъдат сътворени само от същество, преминало през Лабиринта или през Логрус.

— Да, но в този случай — казах аз, — моето устройство представлява магически обект от ранга на меч на татко — Грейсуондир. Вплетох в неговия дизайн елементи от Лабиринта.

— И се канеше да ни изненадаш с това устройство?

— Да, веднага щом успееш да го завърши.

— А кога точно трябваше да стане това?

— Не съм съвсем сигурен. Трябваше да събера определено количество от данни, за да завърши окончателно програмите за него. Бях му поставил тази задача преди известно време, но така и не успях да проверя какъв е резултатът.

Рандъм си наля още кафе и отпи от него.

— Не мога да разбера как чрез това устройство ще могат да се спестят чак толкова усилия и време — каза той малко след това. — Да речем, че ме интересува нещо от някоя определена Сянка. Тогава аз бих отишъл лично дотам или пък бих изпратил някого. Ти твърдиш, че вместо това мога да използвам твоето изобретение. Но нали пак ще трябва да изгубя известно време, за да отида до мястото, където го държиш?

— Не — казах аз. — Би могъл да използваш за това дистанционен терминал.

— Дистанционен терминал ли?

— Точно така.

Измъкнах моите Карти на Амбър и извадих една от тях, на която бе нарисувано сребърно колело на тъмен фон.

— Как я използваш? — попита Рандъм.

— Както и всички останали Карти. Искаш ли да се свържем?

— Направи го ти — каза той. — Аз ще гледам.

— Добре — отвърнах му аз. — Но тъй като трябва да бъдат събрани още доста данни, едва ли ще успея да ти демонстрирам кой знае какво.

— Искам по-скоро да видя как действа, отколкото да получа някаква особено важна информация.

Аз вдигнах картата и се загледах в нея с окото на съзнанието си. Няколко мига по-късно контактът беше установен. Аз призовах своето творение.

Последва леко изпращяване и аз долових аромата на йонизиран въздух, а блещукащото колело с диаметър около три метра се материализира пред нас.

— Намаляване на размера на терминала — заповядах аз.

Размерите на колелото се намалиха около три пъти преди да спра процеса с новата си заповед. Сега то приличаше на бледа рамка на картина. В него проблясваха от време на време искри, а в пространството, оградено от неговата рамка, се виждаше леко накъдреният образ на другия край на стаята.

Рандъм понечи да протегне ръка към него.

— Недей — казах аз. — Можеш да получиш шок. Все още не съм разкарал всички бългове^[1].

— Значи може да предава енергия?

— Ами да. Дребна работа.

— И ако му заповядаш да излъчи енергия...

— О, разбира се. Би трябвало да е в състояние да захранва дистанционния терминал, както и скенерите, които претърсват Сенките.

— Значи искаш да кажеш, че би могло да достави енергиен заряд дотук?

— При съответната заповед, да.

— А в какви граници?

— В зависимост от ресурсите.

— И колко големи са неговите ресурси?

— Ами, теоретично, цялата планета е на негово разположение, но...

— Да речем, че му заповядаш да се материализира тук, зад гърба на някого, да създаде мощен заряд и да го изпразни в тялото на човека, това ще бъде равносилно на електроекзекуция, нали?

— Мисля, че да — казах аз. — Напълно е възможно, но неговото предназначение е съвсем друго...

— Мерлин, твоята изненада наистина успя да ме изненада. Само дето хич не съм сигурен какво да си мисля.

— Съоръжението е обезопасено — обясних аз. — Никой не знае къде се намира. Никой не ходи на това място. Единствено аз притежавам неговата Карта. Никой друг не може да се добере до него. Канех се да нарисувам само още една Карта — за теб, и да ти обясня как работи то, веднага щом успея да го завърша.

— Трябва да си помисля сериозно по въпроса...

— Чък, колко Бури на Сенките протичат в момента на разстояние пет хиляди воала^[2]?

Отговорът прозвуча така, сякаш го бе произнесло колелото:

— Седемнайсет.

— Звучи ми като...

— Дадох му моя глас — обясних аз. — Чък, дай ни образ от най-големия от тях.

Пространството, оградено от колелото, се изпълни с хаотични вихри.

— Току-що ми хрумна още нещо — заяви Рандъм. — То може ли да пренесе някакъв предмет?

— Разбира се, точно както това може да се направи и чрез някоя от Картите.

— Отначало то беше по-голямо. Това ли бяха максималните му размери?

— Не, бихме могли да го уголемим доста повече, стига да поискаш. Или пък да го намалим.

— Не, не искам. Но да речем, че ти го уголемиш достатъчно, би ли могло то да пренесе някоя от Бурите или пък известна част от нея?

— Иха-а! Не знам. Бих могъл да опитам. Това ще е като да отворя гигантски прозорец към Бурята.

— Мерлин, изключи го веднага. Това чудо е опасно.

— Нали вече ти казах, че никой не знае къде се намира то. Има само още един начин да се стигне до него и той...

— Знам, знам. Кажете ми, би ли могъл някой друг да получи достъп до него чрез подходящата Карта или като го намери по случайност?

— Ами, да. Не съм се главоболил с измислянето на някакви защитни кодове.

— Това нещо би могло да се превърне в ужасно оръжие, хлапе. Изключи го. Веднага.

— Не мога.

— Какво искаш да кажеш?

— Чрез дистанционния терминал не може да бъде изтрита паметта му, нито пък да бъде изключен енергийният му източник. За да се направи това, трябва да се отиде дотам.

— В такъв случай ти предлагам да се запътиш веднага натам. Искам да го изключиш и да не го пускаш, докато в него бъдат вградени няколко степени на защита. Но дори тогава ще трябва първо да преценим. Не мога да се доверя на подобна сила. Не и когато не разполагам с никаква защита срещу нея. Така могат да ни спипат съвсем неподготвени. Къде е бил умът ти, когато си го създавал?

— Ровеше се из принципите на информатиката. Виж, ние сме единствените, които...

— Винаги ще съществува възможността някой да натрупа достатъчно знания, за да се добере до него. Знаем, че си влюбен в творението си, уважавам и причината, която те е накарала да го създадеш, но то трябва да бъде изключено.

— Не съм направил нищо, с което да ви обидя. — Гласът беше моят, но идваше от колелото.

Рандъм се втренчи в него, после погледна към мен и отново към него.

— Ъ-ъ... не е там работата. — Думите му бяха отправени към него. — Притесняват ме потенциалните ти възможности... Мерлин, изключи терминала!

— Край на връзката — казах аз. — Изтегляне на терминала.

Колелото се заклати за миг и след това изчезна.

— Очакваше ли това чудо да се намеси с коментара си? — попита Рандъм.

— Не. Аз също бях изненадан.

— Започвам да намразвам изненадите. Може условията на онази Сянка да са започнали да влияят на съоръжението ти по някакъв особен начин. Наясно си с желанието ми. Дай му малко почивка.

Сведох глава.

— Както кажете, сир.

— Стига. Не се прави на палячо. Просто го направи.

— Все още си мисля, че можем да решим проблема като инсталираме няколко пароли. Няма смисъл да слагаме кръст на целия проект.

— Ако обстановката беше по-спокойна, вероятно щях да се съглася с теб. Но така сме затънали в помията с тия снайперисти и бомбени атентатори. Да не говорим за това, което научих от теб. Не ми трябва още една беля на главата.

Аз се изправих.

— Добре. Благодаря за кафето. Ще се свържа с теб веднага щом приключа.

Той кимна.

— Лека нощ, Мерлин.

— Лека нощ.

На излизане от официалната приемна видях Джулиан. Беше облечен в зелено и говореше с двама от своите воители. На пода пред тях лежеше едро, мъртво животно. Спрях и вперих поглед в него. Беше едно от ония проклети кучеподобни изчадия, които бях сънувал. Точно като това, което уби Джулия.

Приблжих се.

— Здравей, Джулиан. Какво е това? — попитах аз, сочейки към животното.

Той поклати глава.

— Не знам. Но ураганните хрътки току-що убиха три като него в Ардън. Прехвърлих двама от войните си заедно с трупа, за да го покажа на Рандъм. Сигурно не знаеш къде е той?

Посочих с палец зад гърба си.

— В гостната е.

Джулиан тръгна натам. Подритнах животното с върха на ботуша си. Дали трябваше и аз да отида при Рандъм и да му кажа, че съм виждал такова чудовище и преди?

Няма смисъл, помислих си. Не виждах как тази информация би могла да се окаже от жизненоважно значение.

Върнах се в покоите си, измих се и се преоблякох. След това минах през кухнята и напълних раницата си с храна. Не виждах

смисъл да се сбогувам с някого и затова слязох по задното стълбище право до вратата, която водеше към градината.

Вън беше мрачно, а небето бе отрупано със звезди. Докато приближавах мястото, което бях сънувал, по гърба ми пролази ледена тръпка.

Не последва вой или ръмжене. Нищо. Продължих напред и прекосих безупречно поддържания парк до точката, от която тръгнаха няколко пътеки, водещи към други, по-неопитомени кътчета на Амбър. Поех по втората отляво. Този маршрут беше малко по-дълъг от другия, който бих избрал при по-нормални условия, и освен това се пресичаше с него, но за сметка на това беше по-лек, а тази вечер имах нужда от нещо подобно. Освен това другият път имаше няколко по-необичайни отсечки, които не познавах така добре.

Вървах по билото на Колвир почти час преди да успея да открия спускащата се надолу пътека, която бях търсил. Спрях, пийнах малко вода и си починах за няколко минути преди да започна слизането.

Много е трудно да проникнеш в Сенките още на Колвир. По принцип е необходимо първо да се отдалечиш достатъчно от Амбър. Затова на този етап можех само да се разхождам, което беше добре дошло, защото нощта беше чудесна.

Бях изминал солидна част от пътя си надолу, когато над главата ми се появи бледо сияние. Луната се настани на рамото на Колвир и освети оттам моята криволичетца пътечка. Ускорих малко крачката си. Исках до сутринта да съм успял да прекося планината.

Чувствах се ядосан на Рандъм за това, че не ми бе дал възможност да отстраня недостатъците на моето творение. Нашият разговор за Дяволския Чекрък ме бе сварил неподготвен. Ако не беше погребението на Кейн, аз нямаше да се върна в Амбър преди да съм отстранил всички недостатъци. Пък и няха намерение на този етап да споменавам за чекръка. Но изведнъж се бе оказало, че той е замесен по някакъв незначителен начин в загадката, която ме бе погълнала изцяло, и Рандъм тутакси бе пожелал да научи за него, за да е наясно с подробностите. Добре де, това, което той бе видял, не му хареса, но и аз му го представих толкова аматьорски. Ако сега изключех устройството, както ми бе заповядано, щях да съсия сериозен обем работа, която му бях поставил като задача преди известно време. Дяволския чекрък все още беше в процес на сканиране на Сенките. В

момента той се самообразоваше. Аз и без друго щях да проверя как върви всичко, за да видя как се справя и да отстраня някои очевидни грешки, допуснати при програмирането.

Докато си мислех за тези неща, пътеката сви към западния склон на Колвир и стана по-стръмна. Всъщност Рандъм не ми бе казал да зарежа всичко, което Дяволския чекрък бе успял да събере до момента. Той поиска от мен просто да го изключа. Това ми даваше възможността да тълкувам думите му по най-изгодния за мен начин. Реших, че имам правото първо да проверя всичко, да видя как функционират системите и да коригирам програмите, докато се убедя, че съм отстранил и последния недостатък. Така щях да успея да приведа системата в устойчиво състояние преди да я изключа и нямаше да загубя нищо — паметта щеше да бъде непокътната, когато дойдеше време да възстановя отново функциите на чекръка.

Може би...

А дали нямаше да е още по-добре, ако след като всичко бъде тип-топ, включително няколкото нива на сигурност и паролите, да се свържа отново с Рандъм и да му демонстрирам всичко в нова светлина? Дали тогава Дяволския чекрък нямаше да му хареса? Ако ли пък не, нищо не ми пречеше веднага след това да го изключа. Но най-вероятно Рандъм щеше да промени мнението си. Струваше си да помисля върху това...

Проведох няколко тренировъчни разговора с Рандъм, докато луната се спусна от лявата ми страна. Почти бях преполовил склона на Колвир и слизането бе станало доста по-лесно. Струваше ми се, че вече почвам да усещам как силата на Лабиринта намалява.

Спрях още няколко пъти, за да пия вода и веднъж, за да изям един сандвич. Колкото повече се замислях, толкова повече се убеждавах, че Рандъм само ще се разгневи, ако направя това, което бях замислил. Той вероятно дори нямаше да ме изслуша докрай. От друга страна, аз също се бях поразгорещил.

Предстоеше ми обаче дълго пътуване, с няколко прехода през Сенките, и времето най-вероятно щеше да ми стигне, за да обмисля всичко още веднъж.

Небето вече бе започнало да избледнява, когато прекосих един скалист скат, за да се озова в началото на онази широка пътека в подножието на Колвир, която водеше на северозапад. Загледах се в

една група от дървета от другата страна на пътя, между които имаше и едно по-голямо, служило ми често за ориентир в моите пътувания и...

Последва заслепяващ проблясък и гръм, сякаш причинен от избухването на бомба, след което дървото проскърца и се разцепи на две до корените си на по-малко от сто метра от мен. Прикрих очи, заслепен от мълнията. Минаха още няколко секунди преди ехото от гърма и скърцането на дървесината да заглъхне.

Тогава един глас изкрещя:

— Върни се!

Реших да приема вика като покана за разговор.

— А не можем ли първо да го обсъдим? — отвърнах аз.

Отговор не последва.

Проснах се върху лекия склон встрани от пътя и след това пропъльзах до едно място на разстояние няколко мои ръста, което ми осигуряваше по-солидно прикритие. Останах там за известно време, като се заслушах и оглеждах с надеждата, че който и да бе авторът на този ефектен трик, той рано или късно ще издаде с нещо местонахождението си.

Нищо не се случи и аз хвърлих един последен поглед на горичката и на онази част от склона, по която бях слязъл дотук. От този ъгъл едва ли щях да забележа нещо, макар разстоянието да не беше голямо.

Призовах образа на Логрус и две от неговите линии се превърнаха в мои ръце. Този път се протегнах не към Сенките, а към склона, където бях забелязал една солидна скала, кацнала върху куп други.

Захванах се за скалата и опитах да я бутна. Беше прекалено тежка, за да успея лесно да я катурна, затова започнах да я клатя. Отначало успях само да я помръдна едва-едва, но постепенно успях да я доведа до равновесната ѝ точка и тя се преобърна надолу по склона. Скалата се стовари върху останалите камънаци и предизвика малка каменна лавина. Докато ставаше това, аз се протегнах и смъкнах още няколко и те също се затъркаляха след нея. По този начин успях да подроня основата под цял каменен пласт, който потегли надолу с гръм и трясък.

Докато изтеглях линиите, усетих как земята потреперва. Не че имах намерение да дам чак такова представление. Скалите се плъзгаха,

подскачаха и, прелитайки последните няколко метра, се сгромолясваха върху горичката. Виждах как дърветата се прегъват и как някои от тях се прекършват, чувах ги да пращят, да проскърцват и да пропукват.

След като всичко приключи, изчаках още около минута. Беше се вдигнал страхотен прахоляк, а половината от горичката беше изравнена със земята. Изправих се и закрачих натам. Фракир се бе освободила и се полюшваше от лявата ми ръка.

Претърсих мястото внимателно, но не открих никого. Качих се на дънера на едно повалено дърво и извиках:

— Повтарям, не можем ли първо да го обсъдим?

Никакъв отговор.

— Добре, щом така предпочиташ — казах аз и тръгнах на север към Ардън.

Докато крачех из древната гора, чувах от време на време цвиленето на коне. Ако някой ме преследваше, то той нямаше намерение да се приближава. Но най-вероятно пътят ми просто се пресичаше с маршрута на някой от патрулите на Джулиан.

Точно сега това нямаше особено значение. Скоро открих пътеката и започнах да правя леки промени, които ме отвеждаха далеч, далеч от тях.

Дърветата стават малко по-ниски, а дънерите им изсветляват — от кафяво към жълто... Няколко оголени нетна сред килима от листа... Необичайна птича песен, странна гъба...

Стъпка по стъпка гората променяше своя облик. Едновременно с това промените се получаваша все по-лесно, а аз се отдалечавах все повече от Амбър.

Пътят ми пресече няколко огрени от слънцето просеки. Небето стана по-бледо синьо... Дърветата, повечето от които млади фиданки, сега бяха изцяло в зелено...

Затичах се леко.

Ята от облаци се появиха над мен, а размекнатата почва ставаше все по-твърда и по-суха...

Затичах се по-бързо, докато се спусках по един хълм. Тревата стана по-гъста. Дърветата се събраха на малки групички — островчета

в морето от бледи треви. Отдясно се появи плющяща перлена завеса — дъжд.

Гръм разтърси небето, но лъчите на слънцето продължиха все така да огряват пътя ми. Поех няколко дълбоки глътки от чистия, влажен въздух и продължих да бягам.

Тревите изчезнаха, почвата се напука, небето потъмня... Водни потоци хукнаха по ниските места около мен... Върху скалистия терен се изля порой...

Почнах да се подхлъзвам. Проклинах всеки път, когато се изправях от калта, за да продължа с промените.

Облаците се отдръпнаха като театрална завеса и над тях се появи лимонено слънце, което грееше топло от оранжево-розовото небе. Последният гръм замлъкна насред яростната си реплика. Появи се вятър...

Изкачих се на един хълм и оттам огледах руините на някакво отдавна изоставено и полуобрасло с бурени селище. По някои от разрушените му главни улици се забелязваха странни могили.

Прекосих селището под небе, подобно на каменна плоча. После минах по едно вледенено езерце, от чиито замръзнали води ме гледаха безжизнените погледи на удавените в него мъртъвци...

Небето беше вече като покрито със сажди. Снегът под краката ми стана твърд, дъхът ми излизаше на перести облачета. Навлязох в гора с дървета-скелети. По клоните им бяха накацали измръзнали птички — гравюра.

Подхлъзвам се надолу, претъркулвам се, падам върху размекнатата почва и... Пролет... Отново всичко около мен се движи... Кал и раззеленени петна... Чудновати коли по далечна магистрала...

Бунище, воня, изпарения, гниене, ръжда... Пробивам си път сред купища отпадъци... Наоколо шарят плъхове...

По-далеч оттук... Правя бързи промени, дишам учестено... Небе, притиснато от пелената на смога... Делта на река... Морски бряг... Златни пилони край пътя... Пейзаж с езера... Кафяви треви под зелено небе...

По-бавно... Сменят се тревиста равнина, река и езеро... По-бавно... Лек ветреца и треви, като че ли морето е близо... Избърсвам потни вежди с ръкава си... Вдишвам жадно... Вече вървя, а не бягам...

Тръгнах по полето в нормално темпо, тъй като предпочитах да си почина на подобно приветливо място, което да ми осигурява и добра видимост. Вятърът припяваше тихо, докато се провираше между тревите. Близкото езеро беше с цвят на наситен варов разтвор. Във въздуха се носеше сладостно ухание.

Стори ми се, че мярнах някакъв проблясък вдясно, но когато се обърнах натам, не видях нищо необичайно. Малко след това без съмнение дочух далечен тропот на копита. Отново нищо. Едно от неприятните неща, когато се движиш из Сенките е, че не можеш да разбереш дали нещо не си е на мястото. Просто не можеш да прецениш как би трябвало да изглежда всичко наоколо.

Изминаха няколко минути и аз долових нова миризма, преди да съм видял каквото и да е.

Дим.

Миг по-късно край пътя се стрелна огнена линия.

Отново чух гласа:

— Казах ти да се върнеш!

Зад огъня прииждаше вятър, който го тикаше напред. Опитах се да отстъпя встрани, но забелязах, че той вече ме заобикаля. За да настроя съзнанието си за нови промени ми беше нужно време, а аз вече бях изтървал подходящия момент. Едва ли щях да се справя толкова бързо, колкото ми се налагаше.

Затичах се.

Огнената линия ме заобиколи, опитвайки се като че ли да опише около мен голям кръг. Нямах време да се възхищавам на точността, с която го правеше, защото вече усещах топлината на огъня, а димът бе започнал да става все по-гъст.

Стори ми се, че отново чувам тропота на копита през пращането на пламъците. Очите ми започнаха да се насълзяват, а димът намаляваше още повече видимостта. Отново не можех да видя кой ми устройва този капан.

Ето, без съмнение, земята се тресеше под забързания ритъм на копита. Пламъците станаха още по-високи, а кръгът започна да затяга примката си около мен.

Тъкмо се чудех каква ли нова заплаха ме грози, когато един ездач се стрелна през огнената стена. Той дръпна юздите на коня си, но

дорестото животно, което явно никак не се радваше на пламъците, оголи зъби, изпръхтя и се опита на няколко пъти да отстъпи назад.

— Бързо! Скачай зад мен! — изкрещя конникът и аз се хвърлих на седлото.

Едва сега забелязах, че конят бе възседнат от тъмнокоса жена. Успях само да мерна чертите на лицето ѝ. Тя обърна животното в посоката, от която бе дошла, и дръпна юздите. Дорестият жребец тръгна напред, но после се закова на мястото си и аз едва успях да се задържа на седлото.

Предните копита на коня се забиха в почвата и той се извъртя, като при това замалко не попадна в пламъците.

— По дяволите! — чух да казва ездачката, докато дърпаше юздите като обезумяла.

Жребецът се обърна отново и изцвили. От устата му потече кървава слюнка. И тогава кръгът се затвори, димът стана съвсем гъст, а пламъците се приближиха още повече. Единственото нещо, с което можех да помогна, бе да пришпоря животното колкото мога, когато то отново тръгна напред.

Конят се хвърли към пламъците и при срещата с тях от устата му се изтръгна нещо, което повече приличаше на писък. Нямах никаква представа колко точно е широк огънят на това място. Замириса ми на обгорена плът и опърлена коса.

Ездачката изкрещя отново, животното прелетя през огнената стена и тогава осъзнах, че не мога повече да се задържа на гърба му. Усетих как се плъзгам назад, точно когато копитата на коня докоснаха обгорената димяща земя извън кръга. Озовах се сред горещи буци пръст, а около мен се вдигна облак от прах. Претърколих се няколко пъти на лявата си страна, закашлях се и стиснах очи, за да ги защитя от пепелта, която се завихри около лицето ми.

Чух как жената извика и скочих на краката си. Разтърках очи, погледът ми се проясни и тогава видях дорестия жребец да се изправя от мястото, където явно бе паднал върху ездачката си, за да хукне миг след това и да се изгуби сред кълбата дим. Жената лежеше абсолютно неподвижна и аз се спуснах към нея. Коленичих, разкарах няколко разгарящи се искри от дрехите ѝ и проверих пулса и дишането ѝ. Докато правех това, очите ѝ се отвориха.

— Май че... гръбнакът ми... е счупен — каза тя и се закашля. — Не се чувствам... много... Бягай... ако можеш... Остави ме. И без друго... ще умра.

— Няма да стане — казах аз. — Трябва да те преместя. Ако не се лъжа, наблизо би трябвало да има езеро.

Свалих наметалото си и го разпънах на земята до нея. Примъкнах тялото ѝ възможно най-внимателно върху плата и я загърнах в него, за да я предпазя от пламъците. После задърпах наметалото в посока, за която се надявах да се окаже правилната.

Пробивахме си път през огън и дим. Гърлото ми дращеше, очите ми сълзяха непрекъснато, а панталоните ми горяха на няколко места, когато, след като направих една голяма крачка, усетих как токът на ботуша ми затъна в кал. Продължих напред.

Накрая се озовах до кръста във водата, като поддържах тялото ѝ на повърхността. Наведох се към нея и отметнах края на наметалото от лицето ѝ. Очите ѝ бяха все така отворени, но замъглени и неподвижни. Преди да успея да напипам пулса ѝ, тя изхриптя и произнесе името ми.

— Мерлин — каза тя дрезгаво. — Съжалявам...

— Ти ми помогна. Не можех да те оставя там — отвърнах ѝ аз. — Аз съм този, който трябва да съжалява.

— Съжалявам... че не издържах... още малко — продължи тя. — Не ме бива... с конете. Преследват те.

— Кой? — попитах аз.

— Кучетата вече... са отзовани. Но огънят... е... от... някой... друг. Не знам... от кого.

— Не разбирам за какво говориш.

Плиснах малко вода по бузите ѝ, за да я освежа. Трудно ми беше да различа добре чертите на опърленото ѝ, покрито със сажди и разчорлени кичури лице.

— Има... някой зад... теб. — Гласът и ставаше все по-слаб. — Пред теб... също. За него... не... знаех. Съжалявам.

— Кой е той? — попитах аз отново. — И коя си ти? Откъде ме познаваш? Защо...

Тя се усмихна едва-едва.

— ... да спя с теб. Сега няма да мога. Ще...

Очите ѝ се затвориха.

— Не! — изкрещях аз.

Лицето ѝ потръпна и тя пое последна глътка въздух, която ѝ беше необходима колкото да промълви:

— Просто... ме остави... да потъна тук. Сбогом...

Над лицето ѝ се появи облаче мъгла. Задържах дъха си, защото мъглата се разрасна и ни обгърна.

После мъглата се разнесе и аз се вгледах в лицето ѝ. Тя бе престанала да диша, пулсът и ударите на сърцето ѝ също не се усещаха. Всяка педя земя наоколо, която не беше достатъчно прогизнала, гореше. Беше изключено да направя каквото и да е за нея. Тя беше мъртва. Още преди това знаеше, че ще умре.

Внимателно я загърнах с наметалото. Накрая покрих и лицето ѝ. Прихванах плата със закопчалката така, че да не се разтвори и я занесох на по-дълбоко място. „Просто ме остави да потъна.“ Понякога мъртвите потъват лесно, а друг път остават да плуват на повърхността...

— Сбогом — казах аз. — Щеше ми се да знаех името ти. Благодаря ти още веднъж.

Пуснах тялото ѝ. Водата избълбука и тя се скри от погледа ми. След известно време се огледах и тръгнах към брега. Толкова много въпроси без отговор бяха обсебили съзнанието ми.

Някъде в далечината цвилеше побеснял кон...

---

[1] Бъг — от английското bug (буболечка), термин, с който програмистите обозначават допуснатите грешки в една програма, които не могат да ѝ попречат да заработи, но създават известни проблеми — Бел.прев. ↑

[2] В случая като мерна единица са използвани енергийните прегради (воали) между отделните сенки — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

Няколко часа по-късно, след като бях прекосил доста Сенки, аз спрях отново да си почина на едно място с ведро небе и достатъчно малко запалими неща. Изкъпах се в един плитък поток и се снабдих с чисти дрехи от Сенките. Вече чист и сух, седнах на брега и си приготвих нещо за хапване.

Май сега всеки ден бе станал 30-ти април, всички знаеха името ми и участваха в някаква засукана двойна игра. Хората около мен измираха един по един, а природните бедствия се превръщаха във всекидневие. Започвах да се чувствам като герой от компютърна игра. Каква ли щеше да е следващата атракция? Метеоритен дъжд?

Трябваше да има някакъв ключ към тази загадка. Тайнствената дама, която жертва живота си, за да ме измъкне, бе споменала, че някой е тръгнал след мен, а друг вече ме очаква. Какво ли означаваше това? Дали пък не трябваше просто да изчакам преследвача си и направо да го попитам какво, по дяволите, става? Или пък щеше да е по-добре да побързам за срещата с посрещачите си и да се осведомя от тях? Дали и в двата случая щях да получа един и същ отговор? Или пък отговорите щяха да бъдат различни? Щеше ли да се наложи да се дуелирам, за да бъде удовлетворена нечия чест? Нямах нищо против и да се дуелирам, ако това би решило проблема. Или пък да подкупя някого. Бях готов да платя. Всичко, от което се нуждаех, беше един отговор и малко спокойствие и тишина след това. Ухилих се. Последното ми прозвуча като дефиниция на смъртта. Не бях сигурен само дали човек получава някакъв отговор преди да умре.

— Мамка му! — отбелязах аз, без да имам нищо конкретно предвид, и хвърлих един камък в потока.

Изправих се и нагазих във водата. Върху пясъка на отсрещния бряг беше изписано „ВРЪЩАЙ СЕ ОБРАТНО.“ Заличих надписа и хукнах.

Още щом се докоснах до Сенките, същите думи отново се завъртяха около мен. Растителността изчезна. Скалите прераснаха в

бляскави, искрящи морени...

Бяха през долина от призми, а над мен се бе надвесило страховито мораво небе... Вятър, който се провира край камъни с цветовете на дъгата и напява някаква еолийска^[1] мелодия...

Вятър развява яростно дрехите ми... Пурпурното небе става теменужено... Остри писъци се открояват измежду множеството звуци... Почвата се пропуква...

По-бързо.

Аз съм великан. Пейзажът е същия, но вече е безкрайно смален... Напредвам с гигантски крачки, а блещукащите камъни се стриват на прах под краката ми... По ботушите ми се е събрал прах от небесни дъги, раменете ми се движат сред пухкави облачета...

Атмосферата се сгъстява, сгъстява и става почти течна и зелена на цвят... Около мен вихри... Най-бързите ми движения са като на забавен кадър...

Започвам да плувам... Плъзвам се край замъчета, направени сякаш за някой аквариум... Атакуват ме с ярки ракети, които ми приличат на светулки... Не усещам нищо...

Зеленото става синьо... Изтънява, изтънява... Син дим и въздух като пушек от тамян... Отеква непрестанния звън на милиони невидими гонгове... Стискам зъби.

По-бързо.

Синьото става розово, изпъстрено с искри... Огнен порой... И още един... Изстинали пламъци танцуват като разлюлени от течението водорасли... По-високо, издигат се по-високо... Огнени стени се мятат насам-натам и пращят...

Шум от стъпки зад гърба ми.

Не се обръщай. Продължавай с промените.

Слънцето прекосява небето като комета и го разцепва по средата... После изчезва... Отново се появява. Пак изчезва. Няколко удара на сърцето ми отмерват цели три дни... Вдишвам от ароматния въздух... Огнена вихрушка се снижава към пурпурната земя... В небето се появява призма... Следвам течението на фосфоресцираща река, която пресича поле от плесен с цвят на кръв... Влажно... Спорите във въздуха се превръщат в скъпоценни камъни и се стоварват на земята като куршуми...

Нощ над равнина от месинг, нечий стъпки отекуват към безкрая...

Потракват подобни на машини растения с обли дръжки, металните им цветове се свиват на топка, превръщат се в капсули... Трак, трак, поемам въздух... Дали са само ехо стъпките зад гърба ми?

Обръщам се назад.

Не се ли скри една тъмна фигура зад онова дърво-вятърна мелница? Или просто от промените ми се вие свят?

Напред. През стъкло и грапава като шкурка земя, оранжев лед, пейзаж от бледа плът...

Няма слънце, само бледа светлина... Няма и земя... Само острови и мостове във въздуха... Светът е кристална матрица...

Нагоре, надолу, около... През една дупка във въздуха и надолу по някакъв улей...

Пързаям се... Към кобалтово син плаж на брега на безбурно медно море... Здрач без звезди... Отвсякъде бледа светлина... Мъртво, мъртво е мястото... Сини скали... Разрушени статуи на нехуманоидни същества... Нищо не помръдва...

Стоп.

Начертах в пясъка около себе си магически кръг и започнах да изучавам мястото със силите на Хаоса. След това постлах новото си наметало в центъра на кръга, проснах се на него и заспах. Сънувах, как водите на морето се надигат, за да отмият част от кръга, и как едно зелено, краставо същество с пурпурна коса и остри зъби се приближава към мен, за да изпие кръвта ми.

Когато се събудих, видях, че част от кръга липсва и едно зелено, краставо същество с пурпурна коса и остри зъби лежи мъртво на плажа на около шест метра от мен, а около врата му безмилостно се е увила Фракир. Пясъкът наоколо беше разровен. Явно съм спал доста дълбоко.

Прибрах кордата си и прекосих още един мост над безкрая.

При следващия преход, още на първото място, където спрях, за да си почина, придошъл изневиделица прилив за малко не успя да ме спипа. Оттук нататък не си позволявах и миг отпускане, макар че все пак успях да се задържа на достатъчно голямо разстояние от водата, за да успея да подхвана нови промени. Получих поредното предупреждение, изписано с огнени букви по скалистия склон на една

обсиданова планина. Отново искаха от мен да се върна, да се прибера на топло, да се пенсионирам. Поредната изкрещяна покана за разговор отново остана без отговор.

Продължих напред, докато отново почувствах нужда да поспя. Тогава спрях сред някакви опушени полета — мъртви, сиви, плесенясали и мъгливи. Добрах се до една лесна за отбраняване цепнатина, защитих я срещу чужди заклинания и заспах.

След известно време — не съм сигурен след колко точно — от безплодната просъница ме измъкна пулсиращата на китката ми Фракир.

Разбудих се на мига, учуден каква ли е причината. Не чувах нищо, а и нищо особено не се виждаше през процепа пред мен. Но Фракир, която също не е безпогрешна, никога не ме е предупреждавала без каквато и да е причина. Зачаках, като едновременно с това започнах да призовавам образа на Логрус. Щом той се появи пред мен, аз пъхнах в него ръката си като в ръкавица и се протегнах напред...

Много рядко нося хладно оръжие с острие по-дълго от това на средно голям кинжал. Адски неудобно се чувствам, когато трябва да ходя с окачено на кръста ми парче стомана, дълго метър и нещо, което непрекъснато ме удря по крака, закача се из хрусталаците, да не говорим, че от време на време успява дори да ме препъне. Баща ми, като повечето благородници от Амбър и Хаос, никога не се разделя с този тежък и досаден инструмент, но аз сигурно съм направен от някаква по-калпава материя. Принципно нямам нищо против мечовете. Обичам да се фехтувам и съм набрал солиден опит в тази насока. Просто мисля, че е безсмислено човек да мъкне нещо подобно непрекъснато със себе си. Освен това, след известно време коланът, на който окачам меча си, започва безмилостно да се впива в кръста ми. Затова моите предпочитани оръжия са Фракир и импровизацията. И все пак...

Налагаше се да призная, че точно сега един от въпросните инструменти хич нямаше да ми е излишен. Някъде отвън, вляво от мен, лазеше твар, която съскаше като спукан мях.

Протегнах се през Сенките, за да открия някакъв меч. Протегнах се още. Продължих да се протягам.

Проклятие. Всички цивилизовани места, чиито обитатели бяха овладели металургията и притежаваха нужните анатомични

особености и исторически опит, вероятно бяха извън обсега ми.

Продължих да търся и най-неочаквано капчица пот се стече по едната ми вежда. По-далече, още по-далече. А в това време загадъчното влечуго се приближаваше все по-бързо, ако се съдеше от звуците, които долитаха от тази посока.

Чудовището изтрополя съвсем наблизко, после изфуча. Рев разцепи въздуха.

Най-после!

Усетих дръжката на оръжието в ръката си, сграбчих го и го изтеглих при себе си. Мечът прелетя край мен, понесен от силата на желанието ми, удари се в стената и постоя известно време като окачен на нея, преди да успее да го измъкна от ножницата му. И точно в този миг отвън всичко утихна.

Изчаках десет секунди. Петнайсет. Половин минута...

Нищо.

Избърсах длани в панталоните си. Продължих да се ослушвам. Накрая се размърдах.

В непосредствена близост до цепнатината нямаше нищо. Само лека мъгла. Периферното ми зрение също не долавяше нищо особено.

Още една крачка...

Нищо.

Още една.

Вече се бях подал на ръба. Наведох се напред и се огледах.

Аха. Вляво от мен имаше нещо тъмно, ниско и неподвижно. Мъглата почти го скриваше от погледа ми. Дали пък не се беше присвило, готово да ме връхлети?

Каквото и да представляваше, нещото не издаде нито звук и не помръдна. Аз също. Малко след това забелязах зад него още един тъмен силует, който имаше почти същите очертания. Ако не се лъжех, още по-нататък имаше и трети. Нито един от силуетите не се раздвижи с намерение да подхване отново данданията от преди няколко минути.

Все пак останах нащрек.

Изминаха още няколко минути преди да се измъкна навън. Не последваха нови изненади. Направих още една крачка и зачаках. Пристъпих отново.

Накрая се приближих бавно до първия силует. Оказа се гнусно изчадие, покрито с люспи с цвят на съсирена кръв. Приличаше на

тежка няколкостотин килограма змия с крака... И зъбите му си ги биваше, както установих, след като разтворих устата на чудовището с върха на меча си. Бях сигурен, че мога да си го позволя напълно безнаказано, защото главата на влечугото беше почти отделена от туловището му. Доста добър удар. От раната все още се стичаше оранжево-жълта течност.

От мястото, където бях застанал, успях да се убедя, че и другите два силуета принадлежат на подобни създания. Приликите не свършваха дотук, защото те бяха също толкова мъртви. Второто чудовище беше прободено на няколко пъти. Единият от краката му беше отсечен. Третото беше направо разфасовано. И трите трупа кървяха, а от тях се разнасяше слаба миризма на карамфил.

Разгледах добре утъпкания терен наоколо. По изтеклата странна на вид кръв личаха части от отпечатъци, оставени като че ли от ботуши с нормален човешки размер. Малко по-встрани успях да открия и цял отпечатък, обърнат в посоката, от която бях дошъл.

Моят преследвач? Или пък „З“? А може би този, който бе озаптил кучетата? Дали не бе дошъл дотук, за да ми помогне?

Поклатих глава. Бях се уморил да търся смисъла в очевидно безсмислени неща. Огледах мястото още веднъж, но не открих други изцяло запазени стъпки. Върнах се до пукнатината, взех ножницата на меча и я окачих на колана си. Не вървеше да оставям оръжието на кръста си, защото така бягането щеше да се превърне в истинско мъчение. Затова праметнах колана през едното си рамо така, че острието да прилепне към гърба ми и само дръжката му да се подава над нивото на раницата.

Изядох няколко къшея хляб и това, което беше останало от месото. После пийнах малко вода и две-три глътки вино и отново потеглих по пътя си.

Бягах през по-голямата част от следващия ден, макар че понятието „ден“ става доста относително, когато се движиш неизменно под небе, разчертано от пунктирани линии, нашарено с квадрати или пък сгряно от непрестанно въртящи се огнени колела и фонтани от светлина. Бягах докато се уморя, после спирах да почина, хапвах и продължавах да бягам. Разделях внимателно оставащата ми

храна, защото вероятно щеше да ми се наложи да си набавя още от Сенките, а това усилие щеше да ми коства известна енергия. Избягвах преките маршрути, тъй като тези адски пързалки също си имат своята цена, а аз не исках да съм напълно изтощен, когато пристигна. Обикновено не се виждаше нищо подозрително. И все пак, понякога ми се струваше, че съм мярнал в далечината своя преследвач. Разбира се, можеха да се намерят и други причини за тези видения, като се има предвид на какви номера са способни Сенките.

Тичах, докато установих, че съм близо до мястото, за което се бях запътил. Сблъсках се с ново бедствие и пак ми бе заповядано да се върна. Мимоходом се зачудих дали да приема премеждието за добра поличба или най-лошото тепърва предстои. Така или иначе това вече нямаше особено значение, защото знаех, че след още едно кратко дремване ми предстои да измина последното, неголямо разстояние, което ме делеше от желаната цел. Този факт, съчетан със солидна доза предпазливост и благоразумие, можеше дори да се окаже повод за известен оптимизъм.

Тичах през някакво просторно, подобно на гора образувание от кристални форми, за които не бях съвсем сигурен дали са живи растения или по-скоро геоложки феномен. Те изкривяваха перспективата, а това доста затрудняваше промените. Така и не мернах нито едно живо създание из тази блестяща, изваяна сякаш от стъкло гора, и затова накрая реших да си почина именно тук.

Отчупих няколко кристални разклонения и ги забих в розовата почва, която приличаше на полуизсъхнал маджун. Така оформих нещо като ограда с формата на кръг и височина, достигаща до рамото ми. Освободих Фракир от китката си, закачих я върху грубата, прозрачна стена около мен и произнесох необходимите думи.

Фракир започна да се удължава, докато накрая стана тънка като копринена нишка и после се вплете между стъклените клони. Почувствах се в безопасност. Не вярвах, че нещо би могло да пресече тази преграда без Фракир да се увие около него в смъртоносна хватка.

Постлах наметалото си на земята, легнах и заспах. Не знам колко време съм спал така. Не си спомням да съм сънувал нещо, а и никой не реши да ме притеснява.

Когато се събудих, първо тръснах глава, за да се доразсъня, но гледката не се промени. Навсякъде около себе си виждах само

оплетени един с друг кристални клони. Изправих се бавно, отидох до тях и ги побутнах. Солидна история. Намирах се в стъклена клетка.

Единственото нещо, което можех да направя, бе да отчупя някои от по-крехките и по-ниски клони. По-здравите от тях се извисяваха доста над главата ми. Онези, които бях засадил несъзнателно, сега бяха заякнали значително и бяха впили здраво корените си в почвата. Дори най-здравите ми ритници не бяха в състояние да ги помръднат.

Побеснях. Измъкнах меча си и наоколо се разхвърчаха парченца кристал. Увих лицето си с плаща и продължих да налагам стените на клетката. Тогава усетих, че дланта ми лепне. Погледнах я. Цялата бе омазана със собствената ми кръв. Някои от отломъците бяха доста остри. Прибрах меча и се захванах отново да ритам стената. Тя изпращя и звънна на няколко пъти, но въпреки това не поддаде. Никога не съм страдал от клаустрофобия, а нямаше и непосредствена опасност за живота ми, но нещо в този блестящ кафез ме караше да забравя за тези две подробности. Беснях още десетина минути, преди да успея да си наложа да поспра, за да се успокоя и да обмисля ситуацията.

Заоглеждах стъклената плетеница, докато успях да различа в еднородната ѝ маса нишката на Фракир. Докоснах я с пръсти и ѝ прошепнах своята заповед. Тя изсветля, после цветът ѝ премина през целия спектър и накрая заблестя с червено сияние. Няколко секунди по-късно стената започна да се пропуква.

Отдръпнах се бързо в центъра и се завих изцяло с наметалото. Реших, че ако легна на земята и се свия на кълбо, някои от големите отчупили се парчета просто ще паднат върху мен от по-високо, следователно и с по-голяма сила. Затова останах прав и под наметалото прикрих главата и врата си с ръце.

Прашенето бе последвано от трясък. Нещо прободде рамото ми, но аз продължих да стоя изправен.

Ново пропукване, звън и върху мен заваляха парчета от кристалната клетка. Успях да се задържа на краката си, макар да усетих още няколко пробождания.

Когато всичко утихна, отворих очи и забелязах, че покривът на клетката липсва, а аз съм затрупан до коляно в отломки от твърд като корал материал. Някои от страничните стебла се бяха отчупили чак до земята, а други се бяха наклонили. Този път няколкото правилно насочени ритника постигнаха нужния ефект.

Наметалото ми беше скъсано на няколко места. Фракир, която се бе увила около левия ми глезен, плъзна нагоре към китката ми. На излизане натрошените остатъци от стъклената плетеница хрущяха под краката ми.

Изтърсих наметалото и почистих дрехите си. Тръгнах, оставяйки странното място зад гърба си, и тичах около час и половина, преди да спра в една топла, но неприветлива долина, за да закуся. Наоколо се носеше леката миризма на сярата.

След като привърших, наблизко изпращя нещо. Някакво мораво същество с рога и бивници префуча край мен и се отправи към близкия хребет, преследвано от друго четирикрако чудо с гладка, оранжева кожа, дълги нокти и раздвоена опашка. И двете нададоха вой, всяко в своята си тоналност.

Поклатих глава. Точно като при мен — проклетите се гонеха една друга.

Продължих пътя си сред полета, покрити с лед и полета, опърлени от пламъци. Небето над мен беше ту неподвижно, ту побесняло. И най-накрая, няколко часа по-късно, пред мен се извисиха няколко мрачни хълма, иззад които се промъкваше зората. Трябваше само да стигна дотам и да премина между тях, за да се озова пред последната и най-трудна бариера, зад която се намираще целта на моето пътуване.

Продължих напред. Крайно време беше да приключа с тази задача и да се заема с по-важни неща. Веднага щом приключех, щях да се пренеса обратно в Амбър чрез Картите. Нямах никакво желание да измина същия маршрут още веднъж. За съжаление този номер важеше само за връщането, защото мястото, за което се бях запътил, не можеше да бъде изобразено на Карта.

Хукнах натам. Отначало помислих, че аз съм причината за вибрациите, които усетих веднага след това. Скоро обаче очите ми се отвориха за истината. Малките камъчета по пътеката пред мен започнаха да се търкалят насам-натам без видима причина.

И защо не?

Нали всичко останало вече ми се бе стоварило на главата. Сякаш някаква странна орисница се ровеше непрестанно из списъка на

всички възможни гадости и пръстът ѝ най-накрая се бе спрял на „Земетресение“. Ами добре. Поне наблизко не се виждаше нищо чак толкова високо, че да успее да ме затрупа.

— Приятно забавление, копеле мръсно! — извиках аз. — Не е далеч денят, когато няма да ти е чак толкова весело!

Сякаш в отговор на моята закана, трусовете се засилиха и аз трябваше да спра, за да не падна. Докато стоях неподвижно, земята започна да пропада на някои места. Огледах се бързо, за да реша дали да продължа напред, да се върна назад или да остана на мястото си. Почвата се разцепи и наоколо се разнесоха рев и бучене.

Земята под краката ми пропадна, може би с около десетина сантиметра, а най-близките пукнатини се разшириха. Обърнах се и хукнах с все сили в посоката, от която бях дошъл. Там все още изглеждаше по-спокойно.

Погрешен ход. Само секунди след това последва мощен трус, който тутакси ме повали. Още преди да успея да се изправа, на една ръка разстояние от мен се появи сериозна пукнатина. Докато я гледах, тя продължи да се разширява. Станах бързо, прескочих пукнатината, паднах отново и мигновено се изправих, за да забележа ново пропукване, което се разширяваше още по-бързо от първото.

Скочих още веднъж и се озовах върху солидно късче земя. Всичко около мен се разцепваше на ивици под акомпанимента на ужасяващо скрибуцане и рев. Големи части от почвата се сриваха непрекъснато в зейналите бездни. Моето малко островче беше също на път да ги последва.

Скочих отново, и още веднъж, опитвайки се да достигна до някоя по-безопасна точка.

Почти щях да успея да го сторя, когато земята под предния ми крак се разпадна и аз се свлякох надолу. Все пак успях да се вкопча в ръба. Люшнах се няколко пъти напред-назад и после започнах да се набирам нагоре. Ръбът започна да се рони. Впих нокти в пръстта и успях да докопам по-стабилно място. И отново се залюлях, кашляйки и проклинайки.

Затърсих място в глинещата стена пред мен, на което да мога да опра крака си. Открих го на височината на колената си, премигнах, за да махна пръстта от клепачите си и забих върха на ботушите си в него, след което се опитах да осигуря по-солиден захват на ръцете си.

Усетих как Фракир се освободи и оформи малка примка, която се плъзна по стената, търсейки място, за което би могла да се закачи, за да успее да ме задържи над пропастта.

Уви, пръстите на лявата ми ръка отново се приплъзнаха и аз останах да вися само на дясната, като отчаяно се опитвах да се хвана отново. Не успях. Върху мен се посипа пръст, а хватът на дясната ми ръка вече застрашително отслабваше.

Над мен падна сянка и аз видях как нечии очи ме гледат от ръба през облаците от прах.

Дясната ми ръка също се изплъзна. Опитах се да потърся опора с краката си, за да опитам да се хвана отново.

Някой сграбчи дясната ми китка и аз отново се понесох нагоре. Една голяма и силна ръка ме държеше здраво. Миг по-късно към нея се присъедини още една и двете заедно ме изтеглиха бързо и ловко. Озовах се на ръба на бездната и потърсих сигурно място, на което да стъпя. Китката ми беше свободна. Избърсах очите си.

— Люк!

Той беше облечен в зелено и явно не споделяше мнението ми за мечовете, защото бе окачил един от тях, при това с внушителни размери, от дясната си страна. Явно използваше плаща си като раница, защото го бе навил на гърба си, а златната закопчалка, върху която изкусно беше гравирана някаква птица, стоеше като украшение отпред на гърдите му.

— Насам — каза той и се обърна. Аз го последвах.

Люк ме поведе назад, вляво от пътя, по който се бях озовал в долината. Почвата под краката ни ставаше все по-стабилна, ние ускорихме хода си и накрая успяхме да се доберем до върха на един нисък хълм, който изглежда беше изцяло извън обсега на земетресението. Там спряхме, за да се огледаме назад.

— Не се приближавайте отново! — прогърмя срещу нас един могъщ глас.

— Благодаря ти, Люк — изпъшках аз. — Не знам как си се озовал тук, но...

Той вдигна ръка.

— Точно сега ме интересува само едно-единствено нещо — каза Люк и потри с пръсти късата брада, която бе успял да си пусне за

изумително кратко време. Успях да забележа, че пръстенът със синия камък е на ръката му.

— Слушам те — попитах аз.

— Как така това нещо — каквото и да е то — проговори с твоя глас?

— А-а, ето защо ми прозвуча познато.

— Хайде стига! — каза Люк. — Сигурно знаеш защо е така. Всеки път, когато то те предупреждаваше да се върнеш, малко преди нещо да ти се случи, думите бяха произнасяни с твоя глас.

— Между другото, ти от колко време ме следиш?

— От доста.

— А ония животинчета до скалната пукнатина, където се бях подслонил...

— Видях им сметката заради теб. Накъде си тръгнал и какво е това нещо?

— В момента разполагам единствено с доста пространни и мъгляви съмнения. Освен това отговорът на загадката би трябвало да лежи отвъд ей ония хълмове.

Кимнах в посоката на изгрева.

Люк се загледа натам и после каза:

— Да тръгваме тогава.

— Там в момента има земетресение — отбелязах аз.

— Тази долина май е затворена — заяви той. — Можем да я заобиколим и така да стигнем дотам.

— Като при това най-вероятно се сблъскаме с още едно земетресение.

Люк поклати глава.

— Според мен — каза той, — каквото и да представлява нещото, което се опитва да те спре, то се изтощава след всеки опит и затова му е необходимо доста време, за да се възстанови.

— Да, но времето между опитите взе да намалява и всеки следващ е по-зрелищен от предишния.

— Защото се приближаваме все повече до него, нали?

— Вероятно.

— Тогава да побързаеме.

Спуснахме се по далечния склон на хълма, след което се изкачихме и слязохме по следващия. Междувременно трусовете

отслабнаха и се разрешиха. Не след дълго почвата под краката ни вече само потръпваше леко от време на време, докато накрая се укроти напълно.

Вървахме през друга долина, която отначало ни водеше далече вдясно от целта ни, но след това направи удобен за нас завой и ние се насочихме право към оголените хълмове. Утринните лъчи на слънцето бяха очертали около върховете им блед ореол, който ги отделяше от безоблачното небе, преливащо от бледомораво до лилаво. Дотук не се бяхме сблъскали с никакви нови опасности.

— Люк — обадох се аз след известно време, — какво стана онази вечер на хълмовете край Санта Фе?

— Трябваше да се махна, при това бързо — отвърна ми той.

— Ами тялото на Дан Мартинес?

— Взех го със себе си.

— Защо?

— Не обичам да оставям улики след себе си.

— Това не отговоря на въпроса ми.

— Знам — каза Люк и се затича.

Последвах го.

— И ти знаеш кой съм аз? — продължих аз.

— Да.

— И как така?

— Не сега — каза той, — не сега.

Люк ускори темпото си, но аз се изравних с него.

— А защо ме преследваш?

— Доколкото си спомням, аз ти спасих задника.

— Така е и съм ти благодарен за това, но ти пак не отговори на въпроса ми.

— Да видим кой ще стигне пръв до онази наклонена скала — каза Люк и хукна с все сила нагам.

Последвах примера му и отново го настигнах. И все пак, колкото и да се мъчех, не успях да го изпреваря. Освен това вече бяхме прекалено задъхани, за да си задаваме въпроси.

Концентрирах се и ускорих темпото още повече. Люк направи същото и не изостана. От наклонения камък ни дяляха все още доста метри. Продължихме все така рамо до рамо и аз започнах да мобилизирам силите си за финалния спринт. Това си беше пълна

лудост, но двамата се бяхме състезавали толкова много пъти, че сега всичко беше въпрос по-скоро на рефлекс, отколкото на разумно решение. Освен това в мен се пробуди старото любопитство. Дали Люк беше станал поне малко по-бърз? А аз по-бърз ли бях отпреди, или побавен?

Мускулите на ръцете ми се стегнаха, а краката ми продължаваха да трополят глухо по земята. Успях да овладеея дишането си и да му наложа подходящия ритъм. Спечелих нищожна преднина, но той не направи нищо, за да се изравни с мен. Неочаквано камъкът се оказа доста по-близо.

Нещата останаха непроменени за около половин минута и тогава Люк се спусна напред. Успях първо да ме изпревари с едни гърди, а после и да излезе пред мен. Време беше.

Ускорих темпото. Кръвта пулсираше в тъпанчетата ми и аз поемах жадно всяка глътка въздух. Вложих в спринта си всичко, на което съм способен. Преднината на Люк започна отново да се стопява. Наклонената скала изглеждаше все по-голяма и по-голяма...

Изравних се с него преди да я достигне, но колкото и да се напъвах, не успях да дръпна напред. Префучахме край скалата рамо до рамо и после се сринахме едновременно на земята.

— Ще ни трябва фото-финиш — изрекох аз задъхано.

— По-скоро беше равен резултат. — Той направи пауза. — Винаги успяваш да ме изненадаш в самия край.

Измъкнах бутилката си с вода и му я подадох. Люк отпи няколко жадни глътки и ми я върна. След няколко подобни предавания я пресушихме до последната капка.

— По дяволите — каза после той, докато се надигаше бавно. — Дай да видим какво се крие зад тези хълмове.

Аз станах и го последвах.

Когато най-накрая успях да възстановя дишането си, първото нещо, което казах, беше:

— Изглежда знаеш несравнимо повече за мен, отколкото аз за теб.

— Съгласен съм — каза Люк след дълга пауза, — а ми се ще да не беше така.

— И какво значи това?

— Не сега — отвърна ми той. — По-късно. Не можеш да прочетеш „Война и мир“ в обедната си почивка.

— Не те разбирам.

— Времето — каза Люк. — Или го имаме в излишък, или е прекалено малко. Точно сега времето ни е прекалено малко.

— Окончателно те изтървах.

— Де да беше така.

Хълмовете бяха вече по-близо, но почвата под краката ни продължаваше да кротува. Продължихме да се влачим напред.

Мислех си за догадките на Бил, за съмненията на Рандъм и за предупреждението на Мег Девлин. Мислех си също и за странния патрон, който бях открил в джоба на Люк.

— Това нещо, към което сме се запътили — обади се той, преди да успее да се включи с нов въпрос, — е твоят Дяволски чекрък, нали?

— Да.

Люк се засмя.

— Значи в Санта Фе си казвал истината, когато ми обясняваше, че му е необходимо по-особено място. Само дете пропусна да споменеш, че си открил това място и си го построил там.

Кимнах.

— А ти да имаш да кажеш нещо за своите планове за основаване на компания? — попитах аз.

— Всичко беше само за да те накарам да се разприказваш.

— Ами Дан Мартинес и това, което ми каза той?

— За него не знам. Наистина не го познавах. Така и не успях да разбера какво искаше и защо стреля по нас.

— Люк, а ти какво всъщност искаш?

— Точно сега искам да видя онова проклето нещо — каза той. — Да не би това, че си го създал именно тук, да го е надарило с някои особени способности?

— Да.

— Какви например?

— Такива, за които дори не бях помислял за съжаление — отговорих му аз.

— Назови ми поне една от тях.

— Съжالياвам — казах аз. — Но въпросите ти станаха твърде много, а отговорите са все тъй малко.

— Хей, та аз съм човекът, който преди броени минути те измъкна от ръба на бездната.

— И който, както научавам, се е опитвал да ми види сметката на всеки 30-ти април, години наред.

— Но не и напоследък — каза той. — Честно.

— Искаш да кажеш, че наистина си бил ти?

— Ами... да. Но си имах причини. Това е дълга история и...

— За Бога, Люк! Защо? Какво съм ти направил?

— Нещата не са толкова прости — отвърна ми той.

Стигнахме до подножието на най-близкия хълм и той тръгна нагоре по билото.

— Недей — извиках му аз. — Не можеш да стигнеш дотам.

Той спря.

— Защо?

— Атмосферата изчезва петнайсетина метра по-нагоре.

— Майтапиш се!

Поклатих глава.

— А от другата страна става още по-лошо — добавих после. — Трябва да намерим проход между хълмовете. Има един малко по-нататък вляво.

Обърнах се и тръгнах в тази посока. След малко чух стъпките му зад себе си.

— И си му дал твоя глас? — каза той.

— Е, и?

— Сега разбирам какво си намислил и какво е станало. На това откачено място той е развил свой собствен разум. Побеснял е, защото си тръгнал насам, за да го изключиш. Явно е разбрал за това и има силата, с която би могъл да ти попречи. Именно твоят Дяволски чекрък през цялото време се опитваше да те накара да се върнеш, нали?

— Вероятно.

— Защо не се прехвърли там с Картите?

— Не може да се нарисува Карта на място, което непрекъснато се променя. Всъщност колко знаеш за Картите?

— Достатъчно — каза той.

Видях, че пред нас се е появил проходът, който търсех.

Стигнах до началото му и спрях.

— Люк — казах аз, — не знам какво искаш, нито пък защо и как си стигнал дотук, а ти явно не искаш да ми кажеш. Въпреки това ще ти отпусна малко безплатна информация. Всичко това може да се окаже много опасно. Може би няма да е зле да се върнеш там, откъдето си дошъл, и да ме оставиш да опитам сам да се справя с него. Не виждам защо трябва и ти да се излагаш на този риск.

— Аз пък виждам защо — каза той. — Освен това не е изключено дори да успея да ти помогна.

— Как?

Люк сви рамене.

— Да се захващаме за работа, Мерлин. Искам да видя това нещо.

— Добре. Хайде.

И аз тръгнах по прохода между скалите.

---

[1] Еолийци — Едно от гръцките племена, което се е заселило през първото хилядолетие пр.н.е. в Тесалия, Беотия, някои егейски острови и северните части от западното крайбрежие на Мала Азия — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

Проходът беше дълъг, мрачен и в някои участъци доста тесен. Колкото по-навътре отивахме, толкова по-студено ставаше. Накрая се озовахме на широка, скалиста плоча, отвъд чийто ръб се издигаха кълба пара. Във въздуха се носеше миризма на амоняк и както обикновено краката ми бяха замръзнали, а лицето ми зачервено. Премигнах с усилие няколко пъти, докато изучавах новите очертания на плетеницата, която се откриваше изпод разнасящата се мъгла. Над нас се беше разстлала перленосива пелена. Пулсиращи оранжеви проблясъци разкъсваха спусналия се сумрак.

— Ъ-ъ... къде е? — поинтересува се Люк.

Посочих напред, към мястото, откъдето бе дошло последното премигване.

— Ето там — казах аз.

Тогава мъглата се разсея окончателно, разкривайки пред нас редица след редица от тъмни, равни ивици, разделени от черни бразди. Ивиците напредваха зигзагообразно към остров, опасан подобно на крепост с ниска стена, зад която се виждаха няколко метални панела.

— Това е лабиринт — отбеляза Люк. — Надолу към него ли ще слезем или ще се изкачим по стената.

Усмихнах се, докато той изучаваше гледката.

— Променя се — казах аз. — Сега е долу, а после горе.

— Добре де, накъде ще тръгнем ние?

— Още не знам. Всеки път ми се налага да го изучавам наново. Сам виждаш, че непрекъснато се изменя. Да не говорим, че има някои особености.

— Особености ли?

— Да, при това не една и две. Цялата проклетия плува в езеро от течен водород и хелий. Лабиринтът се движи непрекъснато насам-натам. Различен е във всеки отделен момент. Ако тръгнеш нагоре по ивиците, със сигурност няма да бъдеш непрекъснато над повърхността. Така скоро ще се простиш с живота си. Температурата

там варира от убийствено студено до изпържващо горещо и то в рамките на няколко метра разлика във височина. Трябва да си наясно кога точно да се спуснеш и кога да се изкачиш, както и кога да направиш един куп други неща. Да не говорим, че трябва да знаеш в коя посока да се движиш.

— И как се разбира всичко това?

— Не — казах аз. — Ще те заведе дотам, но няма да ти издам принципа.

Мъглата започна отново да се издига от дълбините и да се оформя в отделни облачета.

— Сега разбирам защо не може да се нарисува Карта за него — отбеляза Люк.

Продължих да изучавам плетеницата.

— Добре — казах малко след това. — Насам.

Направих няколко крачки напред и вдясно. Във въздуха пред мен се появи блед кръг от светлина, който започна да става все по-ярък. Усетих как Люк сложи ръка на рамото ми.

— Какво... — започна той.

— Не се приближавайте! — прогърмя един глас, в който разпознах собствения си тембър.

— Мисля, че бих могъл да измисля нещо — отвърнах му аз. — Имам няколко идеи и...

— Не! — отговори ми той. — Чух какво каза Рандъм.

— Готов съм да пренебрегна заповедта му — казах аз, — стига да има по-добра алтернатива.

— Опитваш се да ме метнеш. Искаш да ме изключиш.

— Само усложняваш допълнително всичко с тези демонстрации на сила — казах аз. — Сега ще вляза вътре и ще...

— Не!

Мощно въздушно течение изригна от кръга и ме връхлетя. Залитнах под напора му. Видях как ръкавът ми стана първо кафяв, после оранжев и накрая започна да се разпада пред очите ми.

— Какво правиш? Трябва да поговорим, да ти обясня...

— Не тук! Не сега! Никога!

Вятърът ме запрати върху Люк и той успя да ме задържи, но му се наложи да падне на едно коляно. Миг по-късно бяхме връхлетени от арктически студен порив и пред очите ми затанцуваха ледени

кристалчета. Последва експлозия от ярки цветове, които почти ме заслепиха.

— Спри! — извиках аз, но никой не ме послуша.

Почвата под нас сякаш се наклони и после изведнъж изчезна. Въпреки това не почувствах, че пропадаме. По-скоро имах усещането, че сме увиснали напред буря от премятащи се светлини.

— Спри! — извиках аз още веднъж, но гласът ми потъна в нищото.

Светлинният кръг изчезна така, сякаш се беше гмурнал в дълбок тунел. Въпреки че сетивата ми бяха буквално претоварени, аз успях да осъзная, че всъщност двамата с Люк бяхме издухани далеч от светлината, при това на такова разстояние, че трябваше отдавна да сме се размазали в билото на хълма. И все пак никъде около нас не се виждаше нищо твърдо и устойчиво.

Разнесе се леко жужене. То прерасна в боботене и накрая премина в рев. Стори ми се, че виждам в далечината мъничък локомотив, който пухти нагоре по склон с невъзможен наклон, после обърнат с главата надолу водопад и небе под зелени води. Край нас прелетя бързо градинска пейка, в която се беше вкопчила жена със синя кожа и ужасено изражение.

Ровех като обезумял из джобовете си, убеден, че не ни остава много време.

— Какво — изкрещя Люк в ухото ми, сграбчил ръката ми така, че беше на път да я изкълчи, — е това?

— Буря на Сенките — изкрещях му аз в отговор. — Дръж се здраво! — добавих после абсолютно ненужно.

Същество, подобно на прилеп, се блъсна в лицето ми и остави влажна резка по дясната ми буза. Нещо друго ме удари по крака.

Префучахме край обърната планинска верига, която се гърчеше и потръпваше. Ревът стана дори още по-силен. Цветни ивици от светлина пулсираха край нас и аз усещах почти физическия им допир. Жарки отблясъци и свистящ вятър...

Чух как Люк изкрещя от болка, но не можех да се обърна, за да му помогна.

Прекосихме участък, насечен от мълнии и косата ми се изправи, а кожата ми потръпна.

Сграбчих колодата Карти и я измъкнах от джоба си. По това време вече бяхме започнали да се въртим и аз се уплаших да не я изтърва. Стиснах здраво Картите и ги приближих до лицето си. Тази, която се окажеше най-отгоре, щеше да бъде нашия изход.

Около нас започнаха да се образуват тъмни балони, които се пръскаха и от тях се разнасяше гадна миризма.

Когато вдигнах ръката си, забелязах, че кожата ми изглежда сива и изпъстрена с флуоресцентни отблясъци. Ръката, с която Люк се беше вкопчил в мен, беше мъртвешки бледа и когато се обърнах назад, погледът ми срещна ухилен череп.

Отвърнах очи от него и опитах да се съсредоточа върху Картата. Беше ми трудно да различа очертанията ѝ през обгърналата ме сивота и странно изкривеното пространство. Но накрая образът изплува ясно пред мен. Беше същото онова тревисто парче земя, което веднъж вече бях разглеждал — колко ли време бе минало оттогава — със спокойната водна повърхност и част от нещо кристално и ярко в десния горен ъгъл.

Задържах вниманието си върху него. Дочух иззад рамото си някакви звуци. Люк вероятно се опитваше да ми каже нещо, но не можех да различа думите му. Продължих да се взирам в Картата и образът започна да става все по-реален. Но бавно, много бавно. Нещо ме удари силно малко над кръста, но аз си заповядах да не обръщам внимание на болката и продължих да се концентрирам.

Най-накрая образът сякаш се приближи към мен и започна да се разраства. Докато Картата ме поглъщаше и аз поглъщах нея, усетих познатата студена тръпка.

Над езерцето се беше възцарило почти елегично спокойствие.

Паднах по лице върху тревата. Сърцето ми биеше бясно, а кожата ми пулсираше. Дишах тежко. Усещането за връхлитащи светове продължаваше да ме преследва, точно както човек, прекарал деня си в шофиране, вижда отново платното на пътя, след като затвори очи.

Усетих сладкия мирис на водата и изгубих съзнание.

Смътно осъзнавах, че някой първо ме влачи, после ме понася на ръце, препъвайки се по пътя, и накрая се опитва да ми помогне да се

съвзема. Някакво заклинание ме накара да изпадна в пълно безсъзнание, след което заспах и ме споходи сън.

... Вървах по улиците на потъналия в руини Амбър под мрачното небе. Някакъв ангел с гротескни черти размахваше огнения си меч високо над мен и после го стоварваше върху града. Там, където паднеше острието, се издигаха пушек, прах и пламъци. Ореолът на ангела беше моят Дяволски чекрък и от него струяха могъщи ветрове, родени от омразата, която сякаш се развяваше като жив черен воал около лицето на съществото. Въздушните талази връхлитаха сградите и ги превръщаха в развалини. Дворецът беше полуразрушен, а край него бяха подредени бесилки, на които се полюшваха моите роднини. Държах меч в едната си ръка, а от другата се бе провесила Фракир. Изкачвах се нагоре, за да се срещна в двубой с изплетеното от мрак и светлина божество на отмъщението. Докато вървах по скалистата пътека, над мен тегнеше ужасяващото предчувствие, че съм обречен да загубя. Въпреки това бях решил, че чудовището трябва да си тръгне оттук с доста рани за близане.

Когато се приближих, то ме забеляза и се обърна към мен. Докато вдигаше оръжието си, лицето му остана все така прикрито. Хвърлих се напред, съжалявайки единствено за това, че не съм имал време да намажа острието си с отрова. Направих две лъжливи движения и замахнах, за да го поразя в областта на коляното.

Блесна мълния и аз се сринах в нищото. Падах дълго, заобиколен от малки пламъчета, които танцуваха около мен в огнена вихрушка.

Продължих да падам така цяла вечност и накрая се проснах по гръб на огромна каменна плоча, разчертана като слънчев часовник, на чиято стрелка едва не се нанизах. Всичко това ми се стори твърде откачено дори за сън. В Царството на Хаоса няма слънчеви часовници, защото там просто няма слънце. Намирах се на края на някакъв площад, точно до една мрачна кула. Осъзнах, че не мога да помръдна, камо ли да се изправя без чужда помощ. Над мен, на един нисък балкон, беше застанала моята майка — Дара, приела своята естествена форма с цялата ѝ ужасяваща сила и красота.

— Майко! — извиках аз. — Освободи ме!

— Бях изпратила някой, който да ти помогне — отвърна ми тя.

— А какво стана с Амбър?

— Не знам.

— А с баща ми?

— Не споменавай мъртвите пред мен.

Стрелката на часовника се завъртя бавно, застана точно над гърлото ми и започна да се спуска милиметър по милиметър — бавно, но непреклонно.

— Помогни ми! — изкрещях аз. — Побързай!

— Къде си? — извика тя. Главата ѝ се въртеше във всички посоки, а очите ѝ шареха наоколо. — Къде изчезна?

— Не съм помръдвал от мястото си!

— Къде си?

Усетих как стрелката опря до гърлото ми...

Видението се разпадна.

Раменете ми бяха подпрени на нещо твърдо, а краката ми изпънати напред. Някой току-що ме бе побутнал леко и бе докоснал врата ми.

— Мърл, добре ли си? Искаш ли да пийнеш? — ме питаше един познат глас.

Поех дълбоко въздух и после го издишах. Светлината беше синя, светът — пространство, насечено от линии и ъгли. Пред мен се появи черпак, пълен с вода.

— Ето. — Това беше гласът на Люк.

Изпих всичко.

— Искаш ли още?

— Да.

— Минутка само.

Усетих как той се надигна и след това стъпките му се отдалечиха. Загледах се в осветената на петна стена пред мен. Беше висока около два метра и половина. Прекарах ръка по пода. Той изглежда беше от същия материал.

Люк се върна след малко, усмихна се и ми подаде черпака. Пресуших го и му го върнах.

— Още? — попита той.

— Не. Къде сме?

— В пещера — просторно и приятно местенце.

— Откъде вземаш водата?

— От една съседна ниша ей там. — Той посочи с ръка. — Там има няколко бъчви с вода и доста храна. Искаш ли да хапнеш нещо?

— Не сега. Ти добре ли си?

— Като пребит съм — отвърна ми Люк, — но иначе нищо ми няма. Очевидно и ти нямаш нищо счупено, а тази резка на бузата ти спря да кърви.

— Е, и това е нещо — казах аз.

Изправих се бавно на краката си и последните щрихи на кошмара се разнесоха от съзнанието ми. Тогава забелязах, че Люк се е обърнал и е тръгнал нанякъде. Направих няколко крачки след него, преди да попитам:

— Къде отиваш?

— Ей там — отговори ми той и посочи с черпака.

Последвах го и двамата влязохме през един отвор в стената в друга студена пещерна ниша, голяма долу-горе колкото дневната на стария ми апартамент. До стената вляво бяха наредени четири дървени бъчви и Люк закачи черпака на горния ръб на най-близката от тях. В дъното на нишата се виждаха подредени един върху друг големи кашони и нахвърляни на купчина платнени торби.

— Консервирани храни — уточни Люк. — Плодове, зеленчуци, шунка, съомга, бисквити, сладкиши. Няколко каси с вино. Газов примус. Има дори две бутилки коняк.

Той се обърна, подмина ме бързо и тръгна отново към голямата зала.

— Сега пък накъде? — попитах аз.

Но Люк явно бързаше и не ми отговори. Побързах да го настигна. Прекосихме няколко входа и минахме през още няколко врати, докато той спря накрая до една от тях и ми кимна.

— Имаме и клозет. Просто дупка с няколко дъски над нея. Мисля, че няма да е зле да я държим покрита.

— Какво, по дяволите, е това? — попитах аз.

Люк вдигна ръка.

— Всичко ще ти се изясни след минута. Насам.

Той сви зад един сапфирен ъгъл и се скри от погледа ми. Аз също се запътих натам, загубил почти напълно ориентация. След още няколко завоя и едно връщане на изходна позиция загубих окончателно представа къде се намирам. Люк не се виждаше никъде.

Спрях и се ослушах. Не чух нищо освен собственото си дишане.

— Люк? Къде си? — извиках аз.

— Тук горе — отговори ми той.

Стори ми се, че гласът му прозвуча някъде вдясно над мен. Наведох се, за да мина през една извита врата и се озовах в ярко осветена, синя стая. И нейните стени бяха от същата кристална субстанция като всички останали в пещерата. В ъгъла видях спален чувал и възглавница. От един неголям отвор, на около два-три метра от пода, струеше светлина.

— Люк?

— Тук съм — обади се той.

Заставах под отвора в тавана и присвих очи срещу идващата от него светлина, за да погледна нагоре. Направих си сянка с длан. Накрая успях да видя в светлия кръг над мен раменете и главата на Люк. Косата му беше оброчена от бронзов ореол, причината за който вероятно бяха лъчите на изгряващото слънце. Той отново се усмихваше.

— А това, предполагам, е изходът — казах аз.

— За мен — да — отговори ми Люк.

— Какво искаш да кажеш?

Последва стържещ звук и част от гледката ми беше закрыта от ръба на голям камък.

— Какво правиш?

— Премествам камъка в такова положение, че да мога после бързо да затворя изхода — каза Люк, — след това ще забия няколко клина, за да не можеш да го преместиш встрани.

— Но защо?

— Има малки отвори за въздух, така че няма да се задушиш — продължи той.

— Чудесно. И защо все пак съм тук?

— Хайде да прескочим екзистенциалните въпроси. Не сме на семинар по философия.

— Люк! Дявол да го вземе! Какво става?

— Очевидно смятам да те затворя тук — каза той. — Между другото, синият кристал ще блокира връзката, осъществявана чрез Картите, и ще неутрализира магическите ти способности, които се опират на предмети отвъд стените. Засега ми трябваш жив, но безопасен, при това на място, откъдето бих могъл бързо да те взема.

Загледах се в отвора и в близките стени.

— Не се опитвай — каза Люк. — В по-добра позиция съм.

— Не мислиш ли, че ми дължиш някакво обяснение?

Той се втренчи в мен за миг и след това кимна.

— Трябва да се върна — каза накрая, — и да се опитам да овладея Дяволския чекрък. Да имаш някакви идеи как би могло да стане това?

Изсмях се.

— Отношенията ни с него не са особено цветущи напоследък. Боя се, че не мога да ти помогна.

Люк кимна отново.

— Просто ще видя дали бих могъл да направя нещо. Господи, какво оръжие! Ако не успея сам да му сложа намордника, ще се върна, за да видя какво си измислил ти. Ще си напрегнеш мозъка, нали?

— Върху доста неща смятам да си помисля. Люк. И някои от тях едва ли ще ти харесат.

— В момента не си способен на бог знае какво.

— Все още не — казах аз.

Той опря ръце в камъка и понечи да го бутне.

— Люк! — извиках аз.

Той спря, заизучава ме и накрая на лицето му се появи изражение, което никога досега не бях виждал.

— Всъщност това не е истинското ми име — заяви малко след това.

— Как се казваш тогава?

— Аз съм твоят братовчед Риналдо — каза бавно той. — Убих Кейн и за малко да се справя и с Блийс. Провалих се и с бомбата на погребението. Някой ме забеляза. Аз ще унищожа целия кралски двор на Амбър със или без твоя Дяволски чекрък. Разбира се, ще ми бъде доста по-лесно, ако разполагам с него.

— Но защо, Люк... Риналдо? Защо искаш да си отмъстиш?

— Убих първо Кейн — продължи. — Той всъщност уби баща ми.

— Не... знаех. — Вперих поглед в закопчалката на наметалото му с гравирания върху нея Феникс. — Не знаех, че Бранд е имал син.

— Е, сега вече знаеш, стари ми друже. Това е другата причина да те затворя на това място. Не бих искал да предупредиш останалите.

— Залъкът ще се окаже твърде голям за теб.

Той замълча за няколко секунди и след това сви рамене.

— Ще спечеля или ще загубя. Длъжен съм да опитам.

— Защо на 30-ти април? — попитах аз изведнъж. — Кажи ми.

— На тази дата научих за пръв път за смъртта на баща си.

Той опря ръце в камъка и го добута така, че да блокира напълно изхода. Последваха няколко бързи удара с чук.

— Люк!

Не ми отговори. Виждах сянката му през прозрачния камък. След малко той се изправи и после се изгуби от погледа ми. Ботушите му изтрополяха на земята.

— Риналдо!

Той отново не ми отговори и аз чух как стъпките му се отдалечават.

Броя дните по изсветляването и смрачаването на кристалните стени. Вече измина повече от месец, откак съм затворен, а нямам представа как тече времето в съотношение с другите Сенки. Обиколих всяка зала и ниша от тази прекрасна пещера, но така и не намерих изход. Моите Карти са неизползваеми тук, картите от другата колода, които нарекох Козовете на Съдбата, също. Магията ми е напълно безсилна. Явно стените на пещерата, които са досущ като камъка върху пръстена на Люк, не й позволяват да проникне отвън. Започвам да си мисля, че една временна лудост би била добре дошла за мен, но разумът ми отказва да капитулира пред тази възможност. Прекалено много загадки се въртят из него — Дан Мартинес, Мег Девлин, моята Лейди от Езерото... Защо? И защо той — Люк, Риналдо, моят враг — бе прекарал толкова време с мен? Трябва да намеря начин да предупредя останалите. Ако той успееше да обърне Дяволския чекрък срещу тях, мечтата на Бранд и моят кошмар щяха да се превърнат в реалност. Сега осъзнавам, че допуснах твърде много грешки... Прости ми, Джулия... Ще огледам отново стъпка по стъпка своя затвор. Не може да няма поне една пукнатина в неговата ледена логика, пукнатина, срещу която да хвърля своя ум, крясъците си и горчивия си смях. Из тази зала, надолу по тунела — синьото е навсякъде. Сенките не могат да ми помогнат да се измъкна, защото тук няма Сенки. Аз съм Мерлин Затворения, син на Коруин Изчезналия. Моята мечта за светли дни се обърна срещу мен. Обикалям из затвора си като привидение. Не

мога да оставя всичко да завърши така. Може би следващият тунел,
или по-следващият...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.